BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
ROȘCATA CU OCHI NEGRI
NU CREDEA DELOC ÎN DRAGOSTEA LA PRIMA VEDERE PÎNĂ CÎND ÎL CUNOAȘTE PE BOGATUL ȘI FERMECĂTORUL JOE TRAVIS...

LISA KLEYPAS

ROŞCATA CU OCHI NEGRI

Editura MIRON

Traducere: Cornelia Cerneţchi Pascu

Capitolul 1

Ca organizatoare de nunţi experimentată, eram pregătită pentru aproape orice fel de urgenţă care putea să apară în ziua cea mare. În afară de scorpioni; asta era o noutate.

Deplasarea lui era haotică, înainte şi înapoi, pe dalele din curtea interioară, unde se afla piscina. După părerea mea, nu există o creatură mai oribilă ca scorpionul. De obicei veninul lui nu te ucide, însă în primele minute după ce te-a înţepat, îţi doreşti să fi murit.

Prima regulă în cazuri de urgenţă era: *nu intra în panică.* Doar că, pe măsură ce scorpionul avansa spre mine, cu cleştii lui ameninţători şi coada curbată în sus, am uitat cu totul de regulă şi am ţipat oripilată. Disperată, am început să scotocesc prin geanta mea super-grea, care declanşa la maşină semnalul sonor de cuplare a centurii de siguranţă, cînd o aşezam pe scaunul pasagerului. Am dat peste şerveţele umede, pixuri, plasturi, produse pentru păr, deodorant, gel dezinfectant pentru mîini, loţiune, truse de machiaj şi

manichiură, pensete, lipici, căşti, bomboane de tuse şi diverse medicamente, foarfece, perie, tampoane. bandă adezivă şi dischete demachiante.

Cel mai greu obiect găsit a fost un tub cu lipici, pe care l-am azvîrlit spre scorpion. Tubul s-a rostogolit zgomotos pe gresie, în vreme ce scorpionul s-a regrupat, încercînd să-şi apere teritoriul. După ce am scos un flacon cu spray fixativ, l-am îndreptat spre arătare, hotărîtă de atac.

- Nu va avea efect, am auzit pe cineva spunînd pe un ton amuzat. Decît dacă încerci să-i adaugi puţin volum şi strălucire. Speriată, am ridicat privirea spre un tip înalt, brunet, îmbrăcat în blugi şi un tricou uzat, încălţat cu cizme. Lasă că am eu grijă de el, zise apoi.

Am făcut doi paşi înapoi, punînd la loc în geantă flaconul de fixativ.

- Am crezut că spray-ul de păr îl va sufoca.

- Nu. Scorpionul poate să-şi ţină respiraţia cam o săptămînă.

- Zău ?

- Da, doamnă, zise el şi zdrobi scorpionul, insistînd cu călcîiul. Nimic nu zdrobesc texanii mai cu poftă, decît un scorpion sau o ţigară aprinsă. După ce îndepărtă insecta inertă cu vîrful ghetei, trimiţînd-o direct într-un boschet verde, se întoarse spre mine, ca să mă evalueze cu o privire pătrunzătoare, tipic masculină, fapt care-mi transmise un fior spre inimă, pro-

vocîndu-i bătăi repezi şi necontrolate. Priveam doi ochi de culoarea melasei, care se potriveau perfect cu maxilarul puternic pronunţat şi nasul acvilin. Era nebărbierit, masiv şi impunător, cu musculatura braţelor şi pieptului bine-definită. Prin materialul subţire al tricoului se vedea aproape toată musculatura, iar asta îi dădea un aer plăcut-periculos. Era genul de bărbat care-ţi taie răsuflarea cînd te priveşte.

Avea cizmele şi tivul pantalonilor murdare de noroi uscat, semn că mersese mult pe jos, pînă să ajungă la ferma Stardust Ranch. După cum era îmbrăcat, nu putea fi unul dintre invitaţii la nuntă, dintre care mulţi deţineau averi inimaginabile.

Şi cum mă măsura el din priviri, ştiam sigur ce vede: o femeie rubicondă, în pragul celor treizeci de ani, roşcată, cu ochelari cu rame mari. Purtam haine comode, largi şi simple. "Veşnic 55", cum le descria Sofia, sora mea mai mică, adică bluze lălîi şi pantaloni largi, pe elastic. Dacă aspectul acesta era descurajant pentru bărbaţi- evident că mereu era – cu atît mai bine. Nu aveam interesul să atrag pe nimeni.

- Dar scorpionii nu ies la lumină, am comentat eu.

- Am avut o primăvară uscată. Ei caută umezeala. Piscinele îi atrag ca un magnet. Avea un fel de a vorbi tărăgănat, de parcă toate cuvintele stătuseră la foc mic cîteva ore. Se aplecă să-mi dea tubul cu lipici,

iar cînd degetele noastre s-au atins uşor, ceva din mine a răspuns imediat. Îi simţisem mirosul de săpun, praf şi fîn proaspăt. Ai face bine să-ţi schimbi pantofii, zise el, privind spre balerinii mei deschişi la vîrf. Ai nişte cizme ? Sau adidaşi ?

- Mă tem că nu, am zis eu. O să risc. Am observat că lăsase pe o masă un aparat foto Nikon, cu lentile profesionale. Eşti fotograf profesionist ? l-am întrebat.

- Da, doamnă.

Probabil era unul dintre fotografii de mîna a doua, angajaţi de George Gantz pentru nuntă. Am întins mîna.

- Sînt Avery Crosslin, m-am prezentat eu pe un ton profesionist. Coordonator de nunţi. El mi-a strîns mîna cu putere. Contactul cu palma lui caldă mi-a plăcut.

- Joe Travis, zise el, privindu-mă insistent, iar după cîteva secunde mi-a dat drumul la mînă.

Am simţit în obraji valuri de căldură.

- George ţi-a dat copii după planificare şi lista cu invitaţii ? l-am întrebat. El nu părea deloc surprins. Nu-ţi face griji, am adăugat, mai am eu o copie. Mergi în casă şi caută-l pe asistentul meu, Steven. O fi la bucătărie, cu cei de la firma de catering. Am căutat o carte de vizită în geantă. Uite, dacă ai probleme, numărul meu de mobil. El o luă.

- Mersi, dar eu de fapt...

- Invitaţii îşi vor ocupa locurile la şase şi jumătate, i-am zis scurt. Ceremonia va începe la şapte şi se va încheia la şapte treizeci cu eliberarea porumbeilor. Vrem să facem nişte instantanee cu mirele şi mireasa înainte de apus, adică pe la şapte patruzeci şi unu.

- Ai planificat şi asta ? rosti el amuzat.

- Fă bine şi ferchezuieşte-te pînă ajung toţi oaspeţii, i-am zis, aruncîndu-i o privire ameninţătoare. Am scos din geantă o lamă sigilată, pe care i-am dat-o. Uite, ia asta. Întreabă-l pe Steven unde te poţi bărbieri şi...

- Uşurel, scumpo. Am şi eu o lamă. Mereu vorbeşti atît de repede? întrebă el amuzat.

Am pus lama în geantă şi i-am replicat iritată:

- Eu am treabă. Îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

- Nu lucrez pentru George. Sînt liber profesionist şi lucrez în publicitate. Nu am treabă cu nunţile.

- Atunci ce cauţi aici ? l-am întrebat.

- Sînt invitat. Prieten cu mirele.

L-am privit oarecum jenată şi uluită. Din nou simţeam că mă înfierbînt, dar de ruşine acum.

- Scuze, am reuşit să articulez. Cînd ţi-am văzut aparatul, am crezut că...

- Nici o supărare.

Nimic nu mă deranja mai tare decît să apar ca o fraieră. Întruchiparea competenţei era esenţială în

consolidarea imaginii în faţa clientului, mai ales în faţa clientelei selecte, spre care eu ţinteam. Acum, în ziua celei mai scumpe şi grandioase nunţi pe care o orchestrasem împreună cu oamenii de la studioul meu, bărbatul acesta avea să le spună prietenilor săi bogaţi că îl confundasem cu un simplu angajat. Oamenii vor vorbi pe la spatele meu, îşi vor da ghionturi, vor face glume. Dispreţ.

În intenţia de a mă distanţa cît mai mult de el, am mormăit:

- Vrei să mă scuzi...m-am întors şi am plecat cît am putut de repede.

- Hei! l-am auzit pe Joe strigînd. M-a ajuns din cîţiva paşi. Luase aparatul foto şi acum îl avea agăţat pe umăr. Stai puţin. Nu trebuie să te fofilezi.

- Dar nu mă fofilez, am zis eu, grăbindu-mă spre pavilionul principal. Am treabă.

- Stai puţin, zise el însoţindu-mă. Hai să o luăm de la zero.

- Domnule Travis, am început eu, apoi am amuţit, realizînd instantaneu cine era. Doamne, am zis şoptit, după care am închis ochii o clipă. Eşti unul din acei Travis ?

- Depinde ce înţelegi prin "acei", zise el amuzat, privindu-mă insistent.

- Petrol, bani, avioane private, iahturi, conace. *Aceia.*

- Eu nu am un conac. Am o casă banală pe Sixth Ward.

- Tot eşti unul de-al lor, am insistat eu. Tatăl tău este Churchill Travis, nu-i aşa ?

Chipul i se întunecă.

- A fost.

Prea tîrziu, mi-am amintit că acum aproape şase luni patriarhul familie Travis decedase în urma unui infarct. Ziarele s-au ocupat pe larg de înmormîntarea lui, povestindu-i detaliat viaţa şi realizările. Churchill dobîndise averea considerabilă prin investiţii mari de capital, provenit în principal din energie. În deceniile optzeci- nouăzeci, a fost destul de vizibil la televiziuni, precum şi la show-uri legate de afaceri şi finanţe. El şi moştenitorii lui erau echivalenţii regalităţii texane.

- Regret pierderea pe care ai suferit-o, am zis stîngace.

- Mulţumesc.

Urmă o tăcere apăsătoare. Îi simţeam privirea parcurgîndu-mi corpul, aşa cum ar face-o razele fierbinţi de soare.

- Uite ce, domnule Travis...

- Joe.

- Joe, am repetat eu. Sînt destul de ocupată. Nunta aceasta este un eveniment complex. Momentan mă ocup de pregătirea spaţiului pentru ceremonie, sau de decorarea unui cort care se întinde pe cîteva sute de

metri şi include mese, scaune, ring de dans şi orchestră live pentru patru sute de invitaţi, după care urmează o altă petrecere în nocturnă. Aşa că îmi cer scuze pentru neînţelegere, dar...

- Nu trebuie să te scuzi, mă linişti el. Ar fi trebuit să mă prezint mai devreme, dar îmi vine foarte greu să ţin pasul cu tine, cînd vorbeşti, mă informă el rîzînd. Ceea ce înseamnă fie că va trebui să mă grăbesc, fie că va trebui să o iei tu mai uşurel.

Deşi eram tensionată, îmi venea şi mie să rîd.

- Numele Travis nu trebuie să-ţi provoace sentimente contradictorii, continuă el. Crede-mă, nici o persoană care îmi cunoaşte familia, nu este impresionată de noi. Mă studie o clipă. Acum unde ziceai că ai treabă ?

- În pavilion, am spus eu, făcînd semn spre structura uriaşă din spatele piscinei.

- Dă-mi voie să te conduc acolo. Văzînd că ezit, a adăugat: în caz că te vei mai întîlni cu un scorpion. Sau cu alte insecte periculoase: tarantule, şopîrle. Eu îţi voi asigura cale liberă.

M-am gîndit serios că farmecul lui putea îmblînzi pînă şi un şarpe cu clopoţei.

- Nu poate fi chiar atît de rău, am zis.

- Ai nevoie de mine, insistă el absolut convins.

Am pornit împreună spre locul unde urma să aibă loc ceremonia, traversînd un pîlc de stejari bătrîni.

Cortul alb, de recepţie, se afla la o oarecare distanţă, pe o pajişte verde. Nu are rost să menţionez ce uriaşă cantitate de apă fusese necesară pentru a păstra acea oază de un verde-crud, practic un covor de iarbă naturală, adus cu doar cîteva zile în urmă. Mîine covorul va trebui ridicat şi rulat la loc, lăsînd suprafaţa curată.

Stardust era o fermă ce se întindea pe mai bine de 16 kilometri, avînd un grup central de clădiri, casă de oaspeţi şi alte construţii adiacente, un hambar şi o arenă de călărit. Firma mea de evenimente aranjase închirierea proprietăţii private, în timp ce proprietarii erau plecaţi într-o croazieră de două săptămîni. Condiţia acceptării închirierii era ca proprietatea să fie readusă exact la starea dinaintea nunţii.

- De cît timp lucrezi în domeniu ? mă întrebă Joe.

- Te referi la organizări de nunţi ? Eu şi sora mea, Sofia, am început afacerea acum vreo trei ani. Înainte de asta, am lucrat ca designer de rochii de nuntă în NewYork.

- Trebuie să fii bună, dacă ai fost angajată pentru nunta lui Sloane Kendrick. Judy şi Ray nu ar lucra decît cu cel mai bun.

Soţii Kendrick erau proprietarii unor lanţuri de magazine de amanet din Lubbock şi Galveston. Ray Kendrick, fost călăreţ de rodeo, scosese pentru nunta

fiicei lui un milion de dolari. Dacă echipa noastră ieşea bine cu acest eveniment, aveam să fim recomandaţi unor clienţi la fel de grei.

- Mulţumesc, am zis. Avem o echipă bună. Sora mea este foarte inventivă.

- Dar tu ?

- Eu mă ocup cu partea de business. Sînt coordonatoarea şi am grijă ca toate detaliile să iasă perfect. Am ajuns la pavilion, unde nişte băieţi descărcau sute de scaune albe închiriate. Am scos din geantă o ruletă şi, din cîteva mişcări experimentate, am măsurat spaţiul dintre cordoane. Podiumul trebuie să fie lat de doi metri, le-am spus băieţilor. Mutaţi puţin cordoanele, vă rog.

- Dar are aproape doi metri, zise un băiat.

- Am spus că îmi trebuie doi metri, am insistat eu, spre disperarea băiatului.

- Ce faci, cînd nu munceşti ? m-a întrebat Joe, care se afla în spatele meu.

M-am întors cu faţa la el.

- Eu muncesc tot timpul, i-am spus.

- Tot timpul ? mă întrebă el sceptic.

- Cu siguranţă o voi lăsa mai moale, cînd afacerea se va mai consolida. Dar, deocamdată...Am ridicat din umeri. Niciodată o zi înreagă nu mi-a fost de ajuns. E-mailuri, telefoane, planuri de făcut, aranjamente de stabilit, întîlniri.

- Dar toţi avem nevoie de un hobby.

- Al tău care este ?

- Pescuitul, atunci cînd am ocazia. Vînătoarea, în funcţie de anotimp. Din cînd în cînd, mai fac fotografii pentru acţiuni caritabile.

- Ce fel de acţiuni caritabile ?

- La un adăpost de animale local. O fotografie reuşită pe website poate ajuta un cîine să fie adoptat mai repede. Poate într-o zi, dacă ai vrea să...zise Joe.

- Îmi cer scuze. O clipă, te rog. Din abisul genţii mele se auzi un mobil sunînd. Am scos mobilul şi pe ecran am văzut că apelul era de la sora mea.

- Am tot sunat la crescătorul de porumbei şi nu răspunde, îmi zise Sofia. Nu mi-a confirmat din ce container o să ne aducă păsările.

- I-ai lăsat mesaj ? am întrebat-o.

- Cinci mesaje. Dacă s-o fi întîmplat ceva ? Dacă e bolnav ?

- Nu-i bolnav, am asigurat-o eu. Mai încearcă să-l suni peste vreo două ore. Este de-abia şapte. Poate nici nu s-a trezit încă.

- Dacă nu va veni ?

- Va veni, am zis eu. E mult prea devreme, ca să intri în panică, Sofia.

- Cînd am voie să intru în panică ?

- Nu ai voie, am spus eu. Numai eu fac asta cîteodată. Dacă pînă la zece nu dai de el, anunţă-mă.

- Bine.

Am pus mobilul la loc în geantă, apoi l-am întrebat pe Joe:

- Spuneai ceva de un adăpost de animale ?

El mă privea relaxat, ţinîndu-şi degetele agăţate în buzunarele blugilor, cu un picior peste celălalt, într-o postură dezinvoltă şi foarte sigur pe sine. Nu mai văzusem în viaţa mea un bărbat mai sexy.

- Te-aş putea lua cu mine, zise el, data viitoare cînd merg acolo. Nu mă deranjează să avem acelaşi hobby, pînă-ţi vei alege şi tu unul.

Nu m-am grăbit cu răspunsul. Gîndurile mele se împrăştiaseră precum un stol de păsări speriate. Mi s-a părut că voia să merg undeva cu el. Aproape ca la o...întîlnire ?

- Mersi, am zis eu, dar am programul încărcat.

- Hai să ieşim undeva împreună, insistă el. Bem ceva, undeva, sau luăm prînzul.

Rămăsesem fără cuvinte şi eram pur şi simplu amorţită.

- Uite ce, reluă el pe un ton convingător. Într-o dimineaţă te iau cu maşina şi mergem în Fredericksburg, cît e încă răcoare şi avem şoseaua doar pentru noi. Ne oprim să luăm o cafea şi nişte covrigi. Te voi duce într-un crîng unde sînt atîtea albăstrele, de ţi se va părea că jumătate din cerul Texas-ului a căzut pe pămînt. O să căutăm un copac umbros şi o să privim răsăritul soarelui. Cum ţi se pare ?

Suna ca o zi destinată altei femei, una care era obişnuită să fie fermecată de bărbaţi chipeşi. O clipă chiar mi-am imaginat cum ar fi fost să stau cu el lungită, într-o poieniţă, dis de dimineaţă. Eram pe punctul de a accepta orice mi-ar fi cerut, dar nu-mi puteam permite riscul. Nici acum, nici altădată. Un bărbat ca Joe Travis desigur frînsese atît de multe inimi, încît a mea nu ar fi însemnat nimic pentru el.

- Nu sînt disponibilă, i-am trîntit-o eu.

- Eşti măritată ?

- Nu.

- Logoditā ?

- Nu.

- Trăieşti cu cineva ?

Am dat din cap că nu. Joe tăcu în următoarele secunde, privindu-mă fix, de parcă eram un puzzle pe care voia să-l reconstituie.

- Ne vedem mai tîrziu, spuse el în cele din urmă. Şi între timp, mă voi gîndi la o cale prin care să scot un "Da" de la tine.

Capitolul doi

Simţindu-mă un pic ameţită după întîlnirea cu Joe Travis, am mers în casa principală şi am găsit-o pe sora mea în birou. Sofia era o brunetă frumoasă, cu ochi verzi. Şi ea avea o siluetă sinuoasă, ca şi mine, dar se îmbrăca îndrăzneţ, fără să aibă rezerve în a-şi etala formele.

- M-a sunat proprietarul de porumbei, spuse Sofia triumfătoare. S-a confirmat prezenţa păsărilor. Ai faţa roşie. Nu ai băut destulă apă ? Luă o sticlă de apă şi mi-o dădu. Poftim.

- Am cunoscut pe cineva, am mărturisit eu, după cîteva înghiţituri.

- Pe cine ? Ce s-a întîmplat ?

Eu şi Sofia eram surori pe jumătate, fiind crescute separat. Ea locuise cu mama ei în San Antonio, iar eu cu a mea în Dallas. Deşi ştiam de existenţa Sofiei, nu am cunoscut-o, pînă la majorat. Arborele genealogic al familiei Crosslin avea destul de multe ramificaţii, mulţumită tatălui nostru, Eli, care avusese cinci mariaje eşuate şi afaceri prolifice. Eli, bărbat chipeş, blond şi foarte zîmbitor, era un fustangiu maniac. Îi plăcea foarte mult latura emoţională şi profund sexuală a cuceririi.

Odată ce entuziasmul se stingea, nu se putea opri la acea femeie, ca să ducă o viaţă normală alături de ea. În aceeaşi ordine de idei, niciodată nu a putut rămîne la un loc de muncă mai mult de doi ani.

Mai avea şi alţi copii, în afară de mine şi Sofia, fraţi de tată şi mulţi alţii nelegitimi. Cu toţii fuseserăm abandonaţi de Eli, rînd pe rînd. După cîte o vizită ocazională, dispărea pentru mult timp, chiar cîţiva ani. După care, reapărea brusc, magnetizant şi entuziast, plin de poveşti şi promisiuni interesante, pe care le cunoşteam, dar nu le credeam. Prima mea întîlnire cu Sofia a fost imediat ce Eli a suferit un accident vascular, eveniment neaşteptat pentru un bărbat de vîrsta lui, cu o condiţie fizică bună. Venisem cu avionul din New York City şi am dat peste o tînără necunoscută în camera lui de spital.

Înainte ca ea să se prezinte, ştiam că este una dintre fetele lui Eli. Deşi era brunetă, cu pielea măslinie, strălucitoare, fiindcă aceste trăsături erau moştenite de la mama ei de origine hispanică, trăsăturile ei fine, parcă sculptate, proveneau clar din partea tatălui. Ea mi-a zîmbit timid, dar prietenos.

- Eu sînt Sofia.

- Avery. I-am întins mîna, însă ea a dat să mă îmbrăţişeze, iar atunci eu i-am răspuns, profund emoţionată: *sora mea*, stabilind cu ea o legătură cu totul nouă şi neaşteptată. Peste umărul ei m-am uitat la Eli,

care zăcea întins pe pat, conectat la multe tuburi şi aparate. Ne-am strîns în braţe cîteva minute bune, realizînd că eram singurele rubedenii care apăruseră la căpătîiul lui.

Nu-i condamnam pe ceilalţi; nici nu ştiam de ce venisem. Eli nu mi-a citit niciodată seara la culcare, nici nu mi-a bandajat vreun genunchi zdrelit, cum nu făcuse o mulţime de lucruri pe care le fac taţii adevăraţi cu copiii lor. Absorbit de propria-i persoană, el nu mai dispunea de suficientă atenţie, pe care să le-o acorde şi copiilor. Mai rău era că, din pricina furiei acumulată de femeile părăsite, nu şi-a putut contacta copiii, nici dacă şi-ar fi dorit asta. Modul lui de a termina o relaţie sau o căsnicie, era de a avea o aventură, înşelînd, pînă ce era prins şi alungat. Mama nu l-a iertat niciodată pentru asta, dar ea a repetat modelul, înhăitîndu-se cu mincinoşi, rataţi şi afemeiaţi, cu care a mai avut două căsnicii şi divorţuri. Dragostea îi adusese atît de puţină fericire, încît era de mirare că mai continua să o caute.

În mintea mamei, vina îi aparţinea în exclusivitate tatei, bărbatul care o adusese pe calea uitării de sine. Pe măsură ce m-am maturizat, m-am tot întrebat dacă motivul pentru care mama l-a urît atît de mult pe tata, era acela că se asemănau atît de mult. În mod ironic, una dintre similitudini era faptul că mama fusese mereu secretară, dar temporar angajată, trecînd dintr-un birou în alt birou, de la un şef, la următorul. La

una dintre companii i se oferise un post permanent, dar ea l-a refuzat, spunînd că ar fi devenit prea monoton să facă în fiecare zi acelaşi lucru, să vadă mereu aceleaşi chipuri. Aveam şaisprezece ani pe atunci şi, fiind o guralivă, nu m-am putut abţine să nu-i spun că, etalînd acea atitudine, probabil nu ar fi avut nici o şansă să rămînă măritată cu Eli. Acest lucru a stîrnit o dispută, în urma căreia mai aveam puţin şi eram dată afară din casă. Mama era foarte furioasă pe mine, fiindcă ştia că am dreptate. Observasem că iubirea care se aprinde repede, moare iute, şi imediat intri în banalitate, imediat ce e timpul să scoţi rufele din maşina de spălat, să împerechezi şosetele, să faci ordine prin casă, să dai cu aspiratorul şi altele asemănătoare.Nu vedeam nici un beneficiu în iubirie, la fel cum nu vedeam rostul drogurilor.

Cît despre tata, toate femeile pe care zicea că le iubeşte, sau cu care se însurase, fuseseră fiecare o haltă, în drumul spre următoarea aventură. Toată viaţa lui fusese un călător singuratic şi la fel murise, fiind descoperit mort de proprietarul casei unde locuia cu chirie, chiar în ziua cînd trebuia reînnoit contractul. Deşi a fost dus imediat la spital, la reanimare, nu şi-a mai revenit.

- Mama nu vine, i-am spus Sofiei, cînd am stat împreună la căpătîiul lui la spital.

- Nici a mea.

Ne-am uitat una la alta şi ne-am înţeles din priviri. Nu ne întrebam de ce nimeni nu venise să-şi ia

rămas bun. Cînd un bărbat își abandonează familia, acea rană scoate ce-i mai rău în ei, chiar și după moartea lui.

- Tu de ce ești aici ? am întrebat-o eu pe Sofia. După o scurtă pauză, întreruptă de bip-ul monitoarelor și huruitul ventilatoarelor, ea mi-a răspuns:

- Familia mea e mexicană. Totul la noi este legat de familie și tradiții. Deși voiam să fiu ca ei, eram diferită. Verii mei aveau fiecare tați, pe cînd al meu era un mister. Mama nu vorbea deloc de el. Îl privi pe omul care zăcea conectat la zeci de tuburi și fire. L-am văzut doar o dată, cînd a venit în vizită, povesti ea. Mama nu mi-a permis să vorbesc cu el, iar cînd a plecat, am alergat după mașina lui. Mi s-a părut cel mai frumos bărbat din lume. Mi-a dat niște baloane, iar mama m-a pus să le dau drumul în aer. Mi-am pus o dorință, să-l mai revăd într-o zi, apoi le-am privit cum se ridică. De aceea am venit acum. Dar tu ? mă întrebă Sofia.

- Eu mi-am zis că nu va fi nimeni aici și că, dacă ar fi să aibă grijă de el cineva, nu mi-aș dori să fie un străin.

Sofia și-a pus mîna peste a mea atît de natural, încît am avut sentimentul că ne cunoșteam de cînd lumea.

- Acum sîntem două, a spus ea simplu.

Eli a murit a doua zi, dar eu și Sofia ne-am regăsit. La vremea aceea lucram la o firmă de creație de rochii de mireasă, dar nu aveam o carieră. Sofia lucra

ca bonă în San Antonio şi, în particular, organiza petreceri pentru aniversările copiilor. Am discutat să deschidem împreună un studio care să se ocupe cu organizări de nunţi.

Acum, la mai bine de trei ani împreună, afacerea noastră cu sediul în Houston mergea mai bine decît am fi sperat vreodată. Fiecare succes se baza pe cel dinaintea lui şi uite-aşa am angajat trei persoane part time şi unul permanent. Cu nunta familiei Kendrick, eram pe punctul de a ajunge sus. Cu condiţia să nu facem vreo prostie.

- De ce nu ai spus da ? mă întrebă Sofia, după ce i-am povestit de întîlnirea cu Joe Travis.

- Fiindcă nu cred o clipă că era interesat de mine. Nu te uita aşa la mine, i-am zis iritată. Ştii genul de bărbaţi care aleargă după trofee.

Din adolescenţă am avut o siluetă voluptuoasă. Mergeam mult pe jos, urcam pe scări, cînd se putea, mergeam la dans de două ori pe săptămînă. Cumpăram mîncare sănătoasă şi consumam atît de multă salată, încît m-ar fi invidiat orice rozătoare. Dar, cu oricît de mult exerciţiu şi dietă, nu reuşeam să scad măcar o măsură la haine. Sofia mă tot îndemna să-mi cumpăr haine care scot în evidenţă silueta, dar eu mă fofilam, aşteptînd să mai slăbesc pînă la măsura dorită.

- Uite, acum ai măsura potrivită, spusese ea într-o zi.

Scala cîntarului din baie stătea între mine şi fericirea mea.

- Poate că Joe Travis e genul de bărbat căruia îi plac femeile cu forme adevărate. Bărbaţii din San Antonio mereu alergau după femei cu *pompis* mari. Sofia se lovea peste fund cînd spunea asta. Acum se apropie de laptop.

- Ce faci ? am întrebat-o.

- Dau căutare pe Google despre el.

- Chiar acum ?

- Nu durează decît un minut.

- Dar nu ai un minut – ar trebui să lucrezi ! Ignorîndu-mă complet, Sofia tastă ceva cu două degete. Nu-mi pasă ce găseşti despre el, i-am zis eu. Fiindcă întîmplător sînt ocupată cu chestia aia pe care o avem în program...ce era...? Oh, da, o nuntă.

- E mortal, zise Sofia apropiindu-se de ecran. Ca şi fratele lui. Găsise un articol din *Houston Chronicle,* cu o fotografie a celor trei bărbaţi, toţi în costume impecabile. Unul era Joe, mult mai tînăr şi mai deşirat ca acum. Pusese pe el între timp vreo zece kilograme de muşchi, de la fotografia asta. Sub fotografie era scris că doi dintre cei imortalizaţie erau fraţii Joe şi Jack, lîngă tatăl lor, Churchill. Băieţii, cu un cap mai înalţi decît tatăl lor, aveau clar trăsăturile acestuia: ochi negri, pătrunzători, maxilare proeminente. În articol se spunea că: " În urma unei explozii care a distrus barca omului

de afaceri Churchill Travis, acesta a plutit în derivă patru ore, înainte de a fi salvat. După eforturi supraomeneşti ale pazei de coastă, au fost găsiţi şi cei doi fraţi, Jack şi Joseph, la mare distanţă în apele de coastă, în apropiere de Galveston. Joseph Travis fusese dus cu avionul direct la unitatea de primiri urgenţe a spitalului Garner, unde a fost operat imediat. Starea lui era critică, dar stabilă, se menţiona într-un raport al spitalului. Deşi nu s-au dat detalii despre natura operaţiei, s-a confirmat că Travis a suferit o hemoragie internă, ca şi de..."

- Aşteaptă ! am protestat, cînd Sofia a accesat următorul link. Citeam încă!

- Credeam că nu te interesează, zise ea. Uite aici. Găsise o pagină cu titlul "Top 10 Burlaci Eligibili din Houston". Articolul prezenta o imagine cu Joe jucînd fotbal pe plajă cu prietenii, expunîndu-şi trupul perfect, muşchii bine lucraţi, fără a părea ostentativ. Părul de pe piept se restrîngea într-o linie delicată pe centrul abdomenului, coborînd pînă la linia şortului. Era imaginea masculinităţii pure, lipsită de ostentaţie, naturală, extrem de atrăgătoare şi incitantă.

- Un metru optzeci şi cinci, zise Sofia, citind articolul. Douăzei şi nouă de ani. Absolvent al UT A Leo. Fotograf.

- Clişeu, am comentat eu.

- Să fii fotograf reprezintă un clişeu ?

- Nu pentru un tip obişnuit, dar pentru copilaşul unui miliardar, e un job de etalare a vanităţii.

- Cui îi pasă ? Să vedem dacă are un website.

- Sofia, nu-l mai idolatriza atîta pe tipul ăsta şi apucă-te de treabă.

O voce nouă se alătură conversaţiei: asistentul meu, Steven Cavanaugh, care tocmai intrase în birou. Bărbat drăguţ, douăzeci şi ceva de ani, ochi albaştri, blond, înalt şi suplu.

- Pe cine idolatrizezi ? a întrebat.

- Pe Joe Travis, a răspuns ea înainte ca eu să deschid gura. *Unul* dintre Travişi. Avery l-a cunoscut de curînd.

Steven se uită la mine, cu mare interes.

- Anul trecut s-a scris un articol despre el în *Culture Map*. A cîştigat premiul *Key Art* pentru posterul unui film.

- Posterul cărui film ?

- Acel documentar despre soldaţi şi cîinii militari. Steven ne privi ironic, apoi explică: am uitat că voi două urmăriţi doar telenovele. Joe Travis a fost în Afganistan, cu o echipă de filmare, ca fotograf. Pentru poster au folosit una dintre imaginile lui. Zîmbind, îmi spuse: ar trebui să citeşti ziarele mai des, Avery. În unele situaţii ţi-ar prinde bine.

- De aceea te am pe tine, i-am spus. Nimic nu scăpa din sertarele excelent organizate ale minţii lui

Steven. Îl invidiam pentru capacitatea de a-şi aminti detalii cum ar fi acelea despre fiul cuiva, care este la nu ştiu ce colegiu, sau numele cîinelui său, sau cînd şi-a sărbătorit ziua de naştere. Printre numeroasele lui talente, Steven era designer de interioare, specialist în design grafic şi EMT atestat. L-am angajat imediat după ce am pornit *Crosslin Event Design*, iar el a devenit atît de indispensabil afacerii, încît deja nu mă mai puteam descurca fără el.

- A invitat-o în oraş pe Avery, îi spuse Sofia lui Steven.

- Şi ce i-ai răspuns ? mă întrebă Steven, privindu-mă cu interes. Văzînd că tac, i s-a adresat Sofiei: nu-mi spune că l-a refuzat ?

- L-a refuzat, zise Sofia.

- Sigur că da, veni replica seacă a lui Steven.

- Avery nu şi-ar pierde niciodată timpul cu un tip bogat, de succes, al cărui nume ar deschide orice uşă din Houston.

- Las-o baltă, am sfătuit-o eu. Avem treabă.

- În primul rînd, vreau să vorbesc cu tine, îi spuse Steven Sofiei. Fă-mi o favoare şi verifică dacă au început să aranjeze mesele pentru primire.

- Nu-mi da mie ordine.

- Nu ţi-am dat ordine, te-am rugat.

- Mie nu mi-a sunat ca o rugăminte.

- *Te rog*, spuse Steven apăsat. Te rog frumos, Sofia, mergi în cortul pentru recepţie şi vezi dacă au început să aşeze mesele.

Sofia ieşi bombănind. Eu mi-am ridicat ochii spre cer, exasperată. Sofia şi Steven se ciondăneau continuu, mereu le sărea ţandăra din ceva, niciodată nu erau pregătiţi să ierte, iar aceste replici mereu acide erau adresate doar celuilalt, nu şi altor persoane.

Nu a fost aşa de la bun început. Cînd Steven a fost proaspăt angajat, s-a împrietenit imediat cu Sofia. Fiind sofisticat, meticulos şi mereu pus la punct, foarte spiritual cu Sofia, am presupus că e gay. Au trecut trei luni pînă ce ne-am dat seama că nu e gay.

- Nu, sînt hetero, mărturisea el pe un ton absolut nonşalant.

- Dar ai mers cu mine să-mi cumpăr haine, protestase Sofia.

- Fiindcă m-ai rugat.

- Te-am lăsat în cabina de probă, continuă Sofia, din ce în ce mai contrariată. Am probat o rochie în faţa ta. Şi nu ai scos un cuvînt !

- Am spus mulţumesc.

- Ar fi trebuit să-mi spui că nu eşti gay !

- Nu sînt gay.

- Acum e prea tîrziu, i-a trîntit-o Sofia.

Din acel moment Sofia, buna mea surioară, cu firea ei însorită, nu a mai putut să depăşească, în relaţia

cu Steven, acel prag al schimbului de amabilităţi banale. Iar Steven, la rîndul lui, a început să îi răspundă cu aceleaşi comentarii tăioase, care mereu îşi atingeau ţinta. Numai frecventele mele intervenţii preveneau escaladarea conflictelor, evitînd transformarea lor într-un război total.

După ce Sofia a plecat, Steven a închis uşa biroului, ca să nu fim auziţi. Se rezemă cu spatele de ea, îşi încrucişă braţele la piept şi mă privi îndelung, avînd o figură greu de deslusit.

- Chiar aşa ? veni întrebarea lui. Eşti chiar atît de nesigură ?

- Nu am voie să spun nu, cînd un bărbat mă invită undeva ?

- Cînd ai spus "Da" ultima dată ? Cînd ai ieşit la o cafea, sau la un bar, sau cînd ai avut o conversaţie cu un bărbat pe o temă care nu are legătură cu munca ?

- Asa nu te priveşte pe tine.

- Ca angajat al tău, ai dreptate, nu mă priveşte. Dar acum îţi vorbesc în numele prieteniei. Eşti o femeie tînără, sănătoasă, de douăzeci şi şapte de ani şi, din cîte ştiu eu, nu ai mai avut pe nimeni de peste trei ani. Pentru binele tău, fie că e vorba de un bărbat, sau de altcineva, ai face bine să revii în joc.

- Nu e genul meu.

- E bogat, singur şi se numeşte Travis, răspunse Steven ironic. Este genul oricui.

Pînă la sfîrşitul zilei m-am simţit ca şi cînd aş fi mers pe jos zece kilometri, pendulînd între cortul de primire, pavilionul de ceremonii şi casă. Cu toate că lucrurile păreau să se aşeze deja, eram prea precaută, ca să mă bucur de un fals sentiment al siguranţei. Problemele din ultimul moment erau ceva obişnuit, chiar şi pentru ceremoniile cel mai meticulos organizate.

Membrii echipei de producţie-evenimente conlucrau, pentru a pune la punct aspectele tehnice. Tank Mirecki, un meşter mătăhălos, foarte priceput la tîmplărie, electronică şi depanări mecanice. Ree-Ann Davis, o asistentă blondă, şic, cu background în managementul hotelier, fusese desemnată să se ocupe de mireasă şi de domnişoara de onoare. Val Yudina, bruneta stagiară, care avea un an liber, înainte de absolvire, se ocupa de familia mirelui.

Utilizam o cască radio cu microfon, pentru a comunica permanent cu Sofia şi Steven. La început Sofia şi cu mine ne-am simţit destul de bizar cînd am folosit procedurile standard pentru comunicarea vocală prin staţie radio, hands-free, dar Steven a insistat, spunînd că nu putea suporta în urechi atît vocea mea, cît şi pe cea a Sofiei, fără a stabili nişte reguli. Curînd am înţeles că avea dreptate; altfel, am fi vorbit mereu toţi, în acelaşi timp. Cu o oră înainte de momentul cînd invitaţii trebuiau invitaţi să ia loc, am plecat spre cortul

de recepţie. Arăta ca în poveşti. Fuseseră aduşi vreo douăzei de arţari înalţi, care să formeze o pădure deasă. Printre crengile lor fuseseră agăţate reţele de LED-uri multicolore care străluceau ca nişte licurici. Şiraguri de cristale de toate formele erau supendate în nişte bucle circulare, care porneau de la un şir de candelabre de bronz. Pîlcuri de muşchi de pădure viu formau alei de la o masă la alta. Pe dinafară erau amplasate uriaşele cisterne ale firmei Portapac, cu pulverizatoare de apă, speciale pentru a răcori interiorul, aducîndu-l la o temperatură plăcută. Am tras aer în piept, bucurîndumă de răcoare şi mi-am revizuit lista de retuşuri finale.

- Sofia, am vorbit eu în microfon, a sosit cimpoierul ? Terminat.

- Afirmativ, zise sora mea. Tocmai l-am dus în casă. Acolo e o cameră pentru instrumentişti, unde poate să se pregătească. Terminat.

- Înţeles. Steven, sînt Avery. Trebuie să-mi schimb hainele. Poţi să preiei tu, cît voi lipsi eu, cîteva minute ? Terminat.

- Avery, negativ, avem o problemă cu eliberarea porumbeilor. Terminat.

- Înţeles, ce s-a întîmplat ? Terminat.

- În poiana cu stejari, de lîngă pavilionul cu nunta este un şoim. Crescătorul de porumbei spune că nu poate da drumul păsărilor cu un prădător în vecinătate. Terminat.

- Spune-i că-i vom plăti în plus, dacă vreun porumbel este decimat. Terminat.

Sofia interveni.

- Avery, nu putem să lăsăm invitaţii să privească un porumbel prins din zbor şi ucis de un şoim. Terminat.

- Ne aflăm la o fermă din sudul Texasului, am spus eu. Vom fi norocoşi dacă jumătate dintre invitaţi nu vor începe să tragă în porumbei. Terminat.

- Este împotriva legii de stat şi federale prinderea, rănirea sau uciderea unui şoim, sublinie Steven. Cum propui să rezolvăm problema ? Terminat.

- Este ilegal chiar şi să sperii nenorocitul de şoim ? Terminat.

- Nu cred. Terminat.

- Atunci rugaţi-l pe Tank să se gîndească la ceva. Terminat.

- Avery, stai puţin, o întrerupse Sofia, apoi, după cîteva secunde de pauză, continuă pe un ton urgent: sînt cu Val. Spune că mirele s-a răzgîndit. Terminat.

- Glumeşti ? am întrebat eu uimită. Terminat.

Pe toată perioada logodnei, precum şi în timpul pregătirilor de nuntă mirele, Charlie Amspacher, fusese foarte sigur pe sine. Un băiat drăguţ. În trecut, cîteva cupluri mi-au dat motive serioase să mă întreb, dacă vor mai ajunge la altar, dar Charlie şi Sloane păreau că sînt cu adevărat îndrăgostiţi.

- Nu glumesc, spuse Sofia.

- Charlie tocmai i-a spus lui Val că vrea să contramandeze totul. Terminat.

Capitolul trei

Terminat. Cuvîntul îmi răsuna în urechi. Un milion de dolari irosiţi. Era vorba şi de carierele noastre. Iar Sloane Kendrick va fi distrusă. Simţeam cum valurile de adrenalină îmi inundau venele.

- *Nimeni nu contramandează această nuntă*, am rostit pe un ton ameninţător. Mă voi ocupa personal. Spune-i lui Val să nu permită nimănui să discute cu Charlie, pînă nu ajung eu acolo. *Izolează*-l, ai înţeles ? Terminat.

- Înţeles. Terminat.

Am traversat aleile, pînă la casa de oaspeţi, unde membrii familiei mirelui se pregăteau pentru ceremonie. Am făcut eforturi mari să nu o rup la fugă. Cînd am intrat în casă, mi-am şters fruntea de sudoare, ascultînd rîsetele, conversaţiile şi paharele ciocnite de invitaţi, toate umplînd sufrageria şi etajul întîi. Val veni imediat lîngă mine. Purta un deux-pieces argintiu, elegant, cu fusta scurtă şi avea părul împletit în codiţe subţiri, frumos aranjate într-un coc modern. Situaţiile tensionate păreau că nu o tulbură; de fapt, de obicei se calma atunci cînd se confrunta cu o urgenţă.

Totuşi, acum pe faţa ei se citeau semne de panică. Ţinea în mînă un pahar cu băutură şi gheaţă, iar

cuburile zornăiau uşor. Evident mirele avea o problemă serioasă.

- Avery, şopti ea, slavă Cerului că eşti aici. Charie încearcă să contramandeze nunta.

- Ai vreo idee de ce ?

- Precis cavalerul de onoare are legătură cu asta.

- Wyatt Vandale ?

- Mda. Toată după amiaza a făcut comentarii: despre căsătorie, că este o capcană, despre Sloane că va deveni o fabrică de copii obeză, iar lui Charlie i-a băgat în cap că e bine să fie sigur că nu face o greşeală. Nu pot să-l scot din salonul de la etaj. Parcă e lipit de Charlie.

M-am simţit oarecum vinovată fiindcă nu am putut anticipa asta. Cel mai bun prieten al lui Charlie, Wyatt era o odraslă răsfăţată, a cărui familie înstărită îi permisese luxul de a-şi amîna maturizarea cît s-a putut de mult. Era vulgar, necioplit şi dezagreabil şi niciodată nu pierdea vreo ocazie să înjosească femeile. Sloane îl disprețuia pe Wyatt, dar îmi spusese că, fiind prieten cu Charlie din clasa întîi, va trebui să fie tolerat. Ori de cîte ori ea se plîngea de mîrlănia lui Wyatt, Charlie îi spunea că Wyatt are o inimă bună, dar nu ştie să se exprime. Problema era că Wyatt se exprimase perfect. Val îmi puse în mînă un pahar cu gheaţă multă şi un lichid de culoarea ambrei.

- Asta-i pentru Charlie. Cunosc regula : fără băutură, dar, crede-mă, e cazul să o încălcăm.

- Bine. O să-i duc paharul. Charlie şi cu mine o să ajungem la momentul adevărului împreună. Nu permite nimănui să ne întrerupă.

- Dar Wyatt ?

- O să scap de el. I-am dat casca lui Val. Să păstrezi legătura cu Sofia şi Steven.

- Să le spun că vom începe mai tîrziu ?

- Vom începe exact la ora stabilită, am spus eu sec. Dacă nu, pierdem cea mai bună lumină pentru ceremonie şi pierdem şi eliberarea porumbeilor. Păsările trebuie să zboare înapoi la Clear Lake şi nu o pot face pe întuneric. Val încuviinţă, îşi puse casca pe ureche, potrivindu-şi microfonul. Am urcat scările, am ajuns în faţa uşii salonului şi am bătut la uşa întredeschisă.

- Charlie, am spus, pe tonul cel mai calm pe care mi l-am putut permite. Pot să intru ? Sînt Avery.

- Ia uite cine-i aici ! exclamă Wyatt, văzîndu-mă că intru. Avea smochingul în dezordine şi nu purta cravată. Se plimba ţanţoş, convins că stricase ziua cea mare a lui Sloane Kendrick. Ce ţi-am zis eu, Charlie ? Acum o să încerce să te convingă să te răzgîndeşti. Mă privi cu o mină triumfătoare. Prea tîrziu, zise el. S-a decis definitiv.

L-am privit pe mire, aşezat pe o canapea. Nu părea deloc în apele lui.

- Wyatt, am nevoie de cîteva minute singură cu Charlie, am spus eu.

- Poate rămîne şi el, zise Charlie cu voce stinsă. El îmi apără spatele.

Da, am fost eu tentată să comentez, *şi cuţitul pe care-l răsuceşte acolo are un mîner superb.* De fapt, am insistat:

- Wyatt trebuie să se pregătească pentru ceremonie.

Cavalerul de onoare îmi zîmbi.

- Nu ai auzit ? Nunta a fost contramandată.

- Nu decizi tu asta, am spus.

- Ţie ce-ţi pasă ? întrebă Wyatt. Oricum vei fi plătită.

- Îmi pasă de Charlie şi Sloane. Şi îmi pasă de oamenii cu care am muncit din greu, ca să pregătim această zi de neuitat pentru ei.

- Da, eu îl cunosc pe băiatul ăsta din clasa întîi şi nu o să vă las pe tine şi pe ucenicii tăi să-l împingeţi de la spate, doar fiindcă Sloane a decis că trebuie să-i pună laţul în jurul gîtului.

M-am apropiat de Charlie şi i-am dat paharul cu tărie. El l-a luat recunoscător. Mi-am scos mobilul.

- Wyatt, am început eu pe un ton relaxat, căutînd un număr în lista de contacte, părerile tale nu sînt relevante. Nunta asta nu e treaba ta. Aş dori să pleci, te rog.

Wyatt rîse.

- Cine o să mă oblige ?

Am găsit numărul de telefon al lui Ray Kendrick şi am apelat. Fost călăreţ de rodeo, tatăl lui Sloane era genul de bărbat care, în ciuda coastelor rupte şi a organelor zdrobite, se urca de bună voie în spinarea unui animal furios de o mie de kilograme, ca să participe la un rodeo, unde senzaţiile primite între picioare erau echivalentul loviturilor repetate cu o bîtă de baseball. Ray răspunse.

- Kendrick.

- Sînt Avery, am zis eu. Sînt în cameră cu Charlie. Avem o problemă cu prietenul lui, Wyatt.

Ray, care fusese deja vizibil deranjat de comportamentul lui Wyatt la repetiţie, întrebă:

- Răpăditul ăla încearcă să provoace necazuri ?

- Da, asta face, am răspuns eu. M-am gîndit că eşti singurul care-i poate explica felul cum trebuie să se poarte în ziua cea mare a lui Sloane.

- Ai gîndit bine, scumpo, zise Ray foarte entuziasmat. Exact cum am ghicit, omul era mai mult decît bucuros să aibă ceva de făcut, decît să piardă vremea în smoching, cu discuţii sterile. Vin imediat acolo să-l conving eu.

- Mulţumesc, Ray. Imediat ce am încheiat convorbirea, iar Charlie i-a auzit numele, a făcut ochii mari.

- Rahat. Chiar l-ai sunat pe tatăl lui Sloane ?

M-am uitat la Wyatt cu nişte ochi reci.

- Eu m-aş face nevăzut, dacă aş fi în locul tău, i-am zis. Dacă nu, în cîteva minute nu ştiu ce va mai rămîne din tine.

- *Căţea.* Wyatt îmi aruncă o privire plină de ură şi se grăbi să iasă din cameră. Am încuiat uşa după el şi am venit lîngă Charlie, care-şi terminase băutura din pahar. Nu avea tăria să mă privească.

- Wyatt încearcă să aibă grijă de mine, mormăi el.

- Sabotîndu-ţi nunta ?Am tras un taburet şi m-am aşezat în faţa lui Charlie, decisă să nu mă uit la ceas şi să nu mă gîndesc la nevoia de a-mi schimba hainele. Charlie, vă cunosc pe tine şi pe Sloane de la începutul logodnei şi pînă acum. Cred că o iubeşti. Adevărul e că nimic din cîte a spus Wyatt nu ar fi contat, dacă nu s-ar fi întîmplat ceva. Spune-mi care e problema. Atunci Charlie mă privi şi ridică din umeri întristat, spunîndu-mi:

- Cînd vezi cîte cupluri divorţează, e o nebunie că oamenii mai vor să încerce. Şansele sînt jumătate-jumătate. Ce om sănătos la minte şi-ar asuma acest risc?

- Astea sînt riscurile în general, am spus eu. Nu sînt riscurile tale. Văzîndu-l şi mai descumpănit, am continuat: oamenii se căsătoresc pentru o mulţime de motive greşite: infatuare, teamă de singurătate, sarcină neplanificată. Pentru tine şi Sloane este valabil vreunul dintre ele ?

- Nu.

- Atunci, după ce-i scoţi pe oamenii aceştia din ecuaţie, statisticile tale arată ceva mai bine decît jumătate – jumătate. Charlie îşi frecă fruntea cu un gest nesigur.

- Trebuie să-i spun lui Sloane că mai am nevoie de timp, ca să fiu absolut sigur.

- Mai mult timp? am repetat eu uluită. Ceremonia de căsătorie va începe peste patruzeci şi cinci de minute.

- Nu contramandez nunta. Doar o amîn.

L-am privit destul de sceptică.

- Amînarea nu este o opţiune, Charlie. Sloane îşi face planuri şi visează la ziua aceasta de luni de zile, iar familia ei a cheltuit o avere. Dacă o contramandezi în ultimul minut, nu vei mai primi o a doua şansă.

- Aici vorbim de restul vieţii mele, zise el agitat. Nu vreau să fac o greşeală.

- Doamne fereşte, am izbucnit eu. Dar crezi că Sloane nu are nici o îndoială ? Nunta aceasta este o dovadă de încredere şi din partea ei. Şi pentru ea reprezintă un risc ! Dar ea doreşte să rişte, fiindcă te iubeşte. Ea o să vină la altar. Iar tu îmi spui *serios* că o vei umili, făcînd-o de rîs în faţa tuturor cunoscuţilor voştri ? Înţelegi cum o vor afecta toate astea ?

- Tu nu ştii prin ce trec. Nu ai fost căsătorită niciodată. Cînd Charlie mi-a văzut faţa, a tăcut, apoi a spus cu timiditate: ai fost ?

Furia mea se stinse repede. În procesul de planificare şi coordonare a unei nunţi, mai ales una de anvergura acesteia, era uşor să uiţi ce îngrozitor era acest proces pentru doi oameni care-şi puneau toate speranţele la mezat.

Mi-am scos ochelarii, am dat din cap şi am spus:

- Nu, nu m-am căsătorit, dar am fost lăsată cu ochii în soare în ziua nunţii, am spus eu calmă, ştergîndu-mi ochelarii cu un şerveţel. Ceea ce, probabil, mă face persoana cea mai nepotrivită care să-ţi vorbească în acest moment.

- Pe toţi dracii, a mormăit el. Îmi pare foarte rău, Avery.

Mi-am pus ochelarii pe nas. Charlie stătea în faţa unei decizii care schimba viaţa, aşa că avea înfăţişarea unui godac de cinci luni, în ziua tăierii. Trebuia să-l fac să-şi dea seama de consecinţele faptelor lui. Pentru binele lui şi în special pentru binele lui Sloane. Priveam cu jind la paharul gol din mîna lui Charlie, dorindu-mi să pot bea şi eu ceva. Am continuat:

- Anularea acestei nunţi nu este ca şi cînd ai anula un eveniment social, Charlie. Asta va schimba totul. Pe Sloane ar răni-o atît de rău, încît nici nu-ţi imaginezi. Deja îi captasem atenţia, iar acum se uita la mine curios şi încruntat.

- Sigur, va fi dezamăgită, începu el. Dar...

- Dezamăgirea este cel mai neînsemnat sentiment pe care îl va avea, l-am întrerupt eu. Şi, chiar dacă te va iubi şi după acest gest, nu va mai avea încredere în tine. Cum să aibă, cînd ţi-ai încălcat promisiunile ?

- Dar deocamdată nu am făcut promisiuni, zise el.

- Ai cerut-o în căsătorie, am punctat eu. Asta înseamnă că ai promis *să fii acolo* cînd ea va păşi spre altar. Se lăsase o tăcere apăsătoare şi în acel moment am decis că trebuie să-i povestesc lui Charlie Amspacher despre cea mai cumplită zi din viaţa mea. Amintirea era o rană care nu se vindecase complet niciodată, iar acum nu eram chiar bucuroasă că o voi redeschide, de dragul unui tînăr pe care nu-l cunoşteam prea bine. Totuşi, nu m-am gîndit la altceva care să-l ajute să-şi limpezească situaţia.

- Nunta mea ar fi trebuit să aibă loc în urmă cu trei ani şi jumătate, am început eu. La vremea aceea locuiam la New York şi lucram în domeniul ţinutelor pentru mirese. Logodnicul meu, Brian, făcea cercetări pe piaţa acţiunilor, pe Wall Street. Ne-am cunoscut în urmă cu doi ani, apoi ne-am mutat împreună încă doi ani şi la un moment dat am început să discutăm despre căsătorie. Am dorit o nuntă restrînsă şi frumoasă. Ba chiar l-am adus cu avionul la New York pe tatăl meu, care se dăduse dispărut, ca să mă conducă la altar. Totul

avea să fie perfect. Dar, în dimineaţa nunţii, Brian a părăsit apartamentul, înainte ca eu să mă trezesc şi m-a sunat să-mi spună că nu poate să treacă prin aşa ceva. Făcuse o greşeală. Spunea că a crezut că mă iubeşte, dar nu mă iubea. Nu mai era sigur dacă mă iubise vreodată.

- La naiba, protestă Charlie.

- Oamenii se înşeală cînd spun că timpul poate vindeca o inimă zdrobită. Nu e valabil întotdeauna. Inima mea a rămas zdrobită. A trebuit să învăţ să trăiesc cu ea astfel. Nu voi mai putea avea încredere în cineva care spune că mă iubeşte. Am făcut o pauză, după care m-am străduit să continui cu sinceritate absolută. Atît de mult mă tem că voi fi iar părăsită, încît acum eu plec prima. Am renunţat la relaţii cu potenţial, fiindcă acum prefer să fiu singură, decît rănită. Nu-mi place, dar asta sînt acum.

Charlie mă privea cu îngrijorare şi compătimire. Redevenise el însuşi acum şi nu mai părea speriat.

- Sînt surprins că ai rămas în domeniul organizării nunţilor, după ce ai fost părăsită.

- M-am gîndit să renunţ, am recunoscut eu, dar undeva, în sufletul meu, eu tot mai cred în basme. Nu pentru mine, ci pentru alţii.

- Pentru mine şi Sloane ? întrebă el serios.

- Da. De ce nu ? Charlie începu să învîrtească paharul gol din mînă.

- Părinţii mei au divorţat cînt aveam opt ani, zise el. După aceea au continuat să ne folosească pe mine şi pe fratele meu unul împotriva celuilalt. Minţind, înjunghiind pe la spate, certîndu-se, distrugînd fiecare zi de naştere şi vacanţă. De aceea mama mea şi tatăl meu vitreg nu au fost trecuţi pe lista invitaţilor, fiindcă ar fi provocat tot felul de probleme. Cum crede cineva că eu voi avea o căsnicie reuşită, cînd nu am văzut aşa ceva în viaţa reală ? Se uită la mine, căutînd un răspuns. Nu cer un basm, am doar nevoie să fiu sigur că, dacă mă căsătoresc, totul nu se va transforma într-un coşmar într-o bună zi.

- Eu nu-ţi pot promite că nu vei divorţa niciodată, i-am zis. Căsătoria nu vine cu garanţii. Ea va merge bine atîta timp cît tu şi Sloane vă veţi dori să meargă. Adică atîta timp cît sînteţi dispuşi amîndoi să vă respectaţi promisiunile făcute. Am tras aer în piept. Charlie, hai să văd dacă am înţeles bine. Nu te-ai panicat fiindcă nu o iubeşti pe Sloane...te-ai panicat fiindcă *o iubeşti.* Vrei să anulezi nunta fiindcă nu doreşti ca această căsnicie să eşueze. Aşa este ? Charlie se schimbă la faţă.

- Da, răspunse pe jumătate întrebînd. Adică par un idiot, dacă am spus asta, nu ?

- Pari puţin confuz, am rectificat eu. Stai să te întreb ceva... Sloane ţi-a dat vreun motiv să te îndoieşti de ea ? Există ceva în relaţia voastră care nu merge bine pentru tine ?

- Absolut nimic. E grozavă. Dulce, deşteaptă... sînt cel mai norocos bărbat de pe planetă. Am tăcut, lăsîndu-l să-şi dea seama singur. Cel mai norocos bărbat de pe planetă, repetă el sacadat. Pe toţi dracii...sînt pe cale să dau cu piciorul celui mai bun lucru care mi s-a întîmplat pînă acum. La naiba cu frica. La naiba cu părinţii mei şi căsătoria lor ratată. Eu o să fac pasul acesta.

- Atunci...nunta va avea loc ? l-am întrebat eu precaută.

- Va avea loc.

- Eşti sigur ?

- Absolut. Charlie se uită încrezător în ochii mei. Mulţumesc pentru că mi-ai povestit despre drama prin care ai trecut. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să vorbeşti.

- Dacă ţi-a fost de ajutor, mă bucur.

Ne-am ridicat amîndoi, iar mie îmi tremurau picioarele. Charlie mă fixă şi îmi zise aşa, cam pe ascuns:

- Nu trebuie să spunem nimănui ce s-a discutat aici...nu crezi ?

- Sînt ca doctorul sau avocatul, l-am asigurat eu. Conversaţiile noastre rămîn confidenţiale. El a dat din cap, răsuflînd uşurat.

- Acum voi pleca, i-am zis eu. Între timp, cred că ar trebui să stai departe de Wyatt şi prostiile lui. Ştiu

că este prietenul tău, dar sincer, este cel mai dezonorant cavaler de onoare pe care l-am cunoscut vreodată.

Charlie surîse mai liniştit.

- Nu pot să te contrazic.

Conducîndu-mă la uşă, m-am gîndit că i-a trebuit mult curaj, ca să-şi ia acest angajament, de care se temea cel mai mult. Acel gen de curaj, pe care eu nu l-aş avea niciodată. Nici un bărbat nu va mai avea vreodată puterea să mă dezamăgească, aşa cum a făcut-o Brian... aşa cum şi Charlie era cît pe ce să o dezamăgească pe Sloane. Mă simţeam uşoară, dar extenuată cînd am plecat.

- La revedere, strigă Charlie în spatele meu.

Am coborît, gîndind că fusese un act de ipocrizie, să îndemn pe cineva să rişte o căsătorie, cînd eu nu aveam nici o intenţie să fac acelaşi lucru. Totuşi, instinctul îmi spunea că Sloane şi Charlie vor fi fericiţi împreună, sau cel puţin, aveau această şansă, ca orice om. Val mă aştepta jos, la uşă.

- Ei ? zise ea nerăbdătoare.

- Cu toată puterea înainte, am spus eu.

- *Slavă Cerului.* Val îmi dădu casca. Mi-am închipuit că eşti stăpînă pe situaţie, cînd l-am văzut pe Wyatt bătînd în retragere. Ray Kendrick l-a prins pe scările de la intrare. Practic l-a apucat de gulerul sacoului la spate, aşa cum face un cîine cu un şoarece.

- Şi ?

- L-a tîrît undeva, iar de atunci nu s-a mai văzut nici urmă de el.

- Ce se va întîmpla cu eliberarea porumbeilor ?

- Tank l-a rugat pe Steven să-l ajute să găsească niște țevi de plastic și un aprinzător de grătar, iar mie mi-a zis să golesc un flacon de spray de păr. A trimis-o pe Ree-Ann să aducă niște mingi de tenis.

- Mingi de tenis ? Dar ce vrea să...tocmai atunci m-a întrerupt un fluierat puternic, urmat de o bubuitură puternică. Am sărit ca arse, apoi a urmat încă o bubitură, iar Val și-a acoperit urechile cu palmele. *Bum...bum...*iar la distanță se auzeau urale și țipete de entuziasm. Steven, am strigat în cască. Ce se întîmplă ? Terminat.

- Tank spune că șoimul a zburat. Terminat.

- Ce naiba a fost zgomotul acela ? Terminat.

Vocea lui Steven trăda o bucurie nestăvilită.

- Tank a improvizat un lansator de grenade, cu care a trimis în aer mingile de tenis. A folosit niște praf de pușcă, golind cîteva cartușe și...restul l-ai auzit. Ne pregătim să îi așezăm. Terminat.

- Să îi așezați, am repetat eu ca un ecou, privindu-mi hainele transpirate și prăfuite. Acum ?

Val practic m-a împins afară.

- Trebuie să te schimbi. Du-te direct în casa mare. Nu te mai opri să vorbești cu nimeni ! Am alergat spre ușa de la bucătărie, unde pregătirile erau fierbinți. Trecînd pe lîngă camera unde se pregăteau muzicienii,

am auzit nişte acorduri muzicale stranii. Am văzut-o pe Sofia aşezată la o masă mare, lîngă un bărbat mai în vîrstă, îmbrăcat cu o fustă scoţiană. Amîndoi se uitau la un sac decorat, din care ieşeau nişte ţevi negre. Sofia, îmbrăcată într-o rochie de culoare roz-aprins, mi-a aruncat o privire descumpănită.

- Nu te-ai schimbat încă ?

- Ce s-a întîmplat ? am întrebat eu.

- Cimpoiul este spart. Nu te nelinişti, pot vorbi cu cîţiva instrumentişti din orchestra de la recepţie, ca să cînte la ceremonie...

- Cum adică e spart ?

- Adică e spart burduful, veni răspunsul cimpoierului. O să vă returnez avansul, aşa cum e stipulat în contract.

Eu am dat viguros din cap, ştiind că mama lui Sloane, Judy, dorise din tot sufletul ca la ceremonie să cînte cimpoiul. Ar fi fost extrem de dezamăgită, dacă ar fi apărut o schimbare.

- Nu-mi trebuie banii înapoi, îmi trebuie cimpoiul. Unde ai trusa de rezervă ?

- Nu am nici o trusă de rezervă. La două mii de dolari setul ?

I-am făcut semn spre mormanul care zăcea pe mijlocul mesei.

- Atunci repară-l.

- Nu am suficient timp şi nici ce-mi trebuie. S-a slăbit sfoara cu care e cusut burduful interior. Trebuie să-l sigilez cu bandă termorezistentă şi apoi cu lampa...*Cucoană, ce faci acolo* ?

Mă apropiasem de masă, luasem instrumentul şi scosesem din interior burduful de care vorbea el. Se auzi un geamăt al fluierelor, de parcă ar fi fost un animal eviscerat. Scotocind prin geanta mea cu de toate, am găsit o rolă de bandă argintie, pe care i-am aruncat-o Sofiei. Ea a prins-o tocmai la fix, din aer.

- Foloseşte asta pentru lipit, am spus supărată. Ignorînd protestele cimpoierului, am intrat în cămara adiacentă bucătăriei, unde îmi adusesem un top negru şi o fustă neagră, care mă aşteptau agăţate pe uşă. Topul alunecase de pe umăraş, iar acum zăcea pe podeaua murdară. Ridicîndu-l, am văzut şi cîteva pete de grăsime care tronau pe partea din faţă şi am început să înjur, căutînd iar prin geanta mea încăpătoare şerveţele umede şi un baton special de scos pete de pe haine. Am încercat zadarnic să scot petele şi am văzut că topul arăta şi mai rău acum.

- Ai nevoie de ajutor ? am auzit-o pe Sofia în spatele meu.

- Intră, i-am zis teribil de frustrată. Sofia se uită la mine, la top şi înţelese ce se întîmplase.

- E nasol, zise ea.

- Fusta e în regulă. O s-o port, cu topul pe care-l am acum pe mine.

- Nu poţi face asta, protestă Sofia. Ai stat în căldură ore în şir. Topul e murdar şi uite că ai pete de transpiraţie pînă la mijloc.

- Şi ce propui să fac ? am răbufnit eu.

- Ia bluza pe care tocmai am purtat-o mai devreme. Am stat mai tot timpul în aer condiţionat şi încă arată bine.

- Dar bluza ta nu-mi vine, am comentat eu.

- Ba îţi vine. Avem aproape aceeaşi măsură şi are lejeritate, fiindcă se leagă cu cordonul în lateral. *Grăbeşte-te*, Avery.

Cum graba mă făcuse neîndemînatică, mi-am scos repede pantalonii prăfuiţi şi topul, apoi m-am şters cu un pachet întreg de şerveţele umede. Ajutată de Sofia, am îmbrăcat fusta neagră şi bluza de împrumut, dintr-un material spandex ivoire, cu mîneci trei sferturi şi decolteu în V. Cum bustul meu era mult mai generos decît al surorii mele, iar decolteul era destul de adînc, el lăsa vederii destul de mult.

- Sînt prea decoltată, am zis indignată, căutînd să apropii marginile decolteului.

- Da şi arăţi cu zece kilograme mai slabă.

Sofia mi-a scos agrafele din păr, lăsîndu-l să cadă liber.

- Hei, de ce ai făcut asta...

- Cocul tău arăta deja oribil. Nu mai ai timp să-ţi faci altul. Lasă-ţi părul liber.

- Arăt ca o oaie după potop. Am încercat să netezesc buclele, dar nu mi-a reuşit. Iar bluza asta e prea strîmtă, mă simt de parcă...

- Nu eşti obişnuită să porţi ceva care-ţi vine perfect. Arăţi grozav.

I-am aruncat o privire de om chinuit, apoi am luat casca.

- Ai verificat cu Steven ?

- Da. Totul e sub control. Ghizii îi conduc pe invitaţi la scaune, iar omul cu porumbeii este pregătit. Sloane şi domnişoarele de onoare sînt şi ele pregătite. Du-te. Am să vin cu cimpoierul, de îndată ce-mi dai startul.

Printr-un miracol, ceremonia a început la timp. Iar nunta s-a derulat mai bine decît ne imaginasem eu sau Sofia. Aranjamentele florale din trandafiri, cimbrişor şi flori de cîmp împodobeau stîlpii pavilionului.

Cîntecul cimpoiului a dat startul venirii miresei la altar, creînd un moment solemn şi magnetizant.

Sloane înainta şi arăta ca o prinţesă, în rochia ei de dantelă albă. Charlie părea absolut fericit, admirîndu-şi mireasa. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi că era îndrăgostit. Mă întreb dacă o fi observat cineva chipul duşmănos al cavalerului de onoare.

După schimbul de jurăminte, au fost eliberaţi porumbeii, care s-au împrăştiat pe cerul de nuanţa coralului, într-un moment atît de pitoresc, încît toată adunarea a suspinat la unison.

- Aleluia, am auzit-o pe Sofia şoptind în cască şi am zîmbit. Mult mai tîrziu, cînd toţi dansau pe muzica trupei de instrumentişti, în cortul principal, m-am retras într-un colţişor liniştit şi am început să discut cu Steven prin microfon.

- Văd un posibil muşteriu-de-scos, i-am zis calmă. Terminat. Cîteodată, eram nevoiţi să conducem afară discret cîte un invitat, care băuse prea mult. Cea mai bună metodă de a evita problemele, era de a-i depista din timp.

- Îl văd, zise Steven. O voi ruga pe Ree-Ann să se ocupe. Terminat.

Conştientă de femeia care se îndrepta spre mine, am zîmbit automat. Era slabă-băţ şi elegantă, îmbrăcată cu o rochie din mărgele. Era blondă, tunsă scurt şi pe cap purta o diademă de diamante minuscule.

- Pot să vă ajut cu ceva ? am întrebat-o eu zîmbind.

- Dumneata ai organizat această nuntă ?

- Da, împreună cu sora mea. Sînt Avery Crosslin.

Sorbea dintr-un pahar cu şampanie şi i-am observat inelul cu un smarald cît o scrumieră. Remarcîndu-mi privirea aţintită spre inel, zise:

- Cadou de la soțul meu, la cea de-a patruzeci și cincea aniversare. Cîte un carat pentru fiecare an.

- Este extraordinar. Se spune că smaraldele dau puterea de a prevedea viitorul. Este valabil și pentru al dumneavoastră ? am întrebat-o eu.

- Hai să spunem că, în general, viitorul se întîmplă așa cum vreau eu. Sorbi iar din șampanie. A fost o ceremonie frumoasă, zise ea încet, privind împrejurul ei. Elegant, dar nu prea formal. Cu imaginație. Cele mai multe nunți la care am participat anul acesta mi s-au părut cam la fel. Făcu o pauză. Oamenii spun deja că nunta aceasta a fost cea mai frumoasă nuntă la care au participat de ani de zile. Dar eu zic că ar mai fi una, mai frumoasă decît asta.

- Care nuntă ar fi mai frumoasă decît asta ? am întrebat-o.

- Aceea pe care o vei organiza pentru fiica mea, Bethany. Nunta deceniului. Guvernatorul și fostul președinte vor fi printre invitați. Surîsul ei avea ceva de felină. Sînt Hollis Warner. Și cariera dumitale tocmai începe să înflorească.

Capitolul patru

În timp ce o urmăream pe Hollis cum se depărta, vocea lui Steven îmi răsună în cască.

- Soţul ei este David Warner. A moştenit o afacere cu restaurante, pe care le-a transformat în cazinouri. Averea lor este ceva obscen, chiar şi pentru standardele din Houston. Terminat.

- Şi ei ce...

- Mai tîrziu. Ai oaspeţi. Terminat.

Cînd am întors capul, l-am văzut pe Joe Travis apropiindu-se. Inima a început să-mi bată atît de tare, încît am simţit că-mi sparge pieptul. Arăta senzaţional îmbrăcat în smoching, pe care-l purta cu o naturaleţe deosebită. Cămaşa albă contrasta puternic cu pielea bronzată. Îmi zîmbea.

- Îmi place mai mult cum îţi stă cu părul aşa. Inconştient, am încercat să-l întind cu palma.

- Este prea ondulat.

- Pentru Dumnezu, l-am auzit pe Steven în cască: cînd un bărbat îţi face un compliment, nu te pune contra. Terminat.

- Nu poţi să iei o pauză de cîteva minute ? mă întrebă Joe.

- Probabil că nu ar trebui...am început eu, apoi i-am auzit pe Steven şi pe Sofia spunîndu-mi într-un glas, exasperaţi:

- Ba da, poţi ! Spune-i da !

Mi-am scos casca nervoasă.

- De obicei nu iau pauză în timpul unei petreceri, i-am explicat lui Joe. Trebuie să supraveghez totul, în caz că apare vreo problemă.

- Eu am o problemă, zise el prompt. Am nevoie de o parteneră de dans.

- Sînt vreo şase dmnişoare de onoare, care ar fi încîntate să danseze cu tine. Individual, sau în grup.

- Dar nici una dintre ele nu e roşcată.

- Asta e o cerinţă ?

- Hai să-i spunem preferinţă puternică, zise Joe şi mă luă de mînă. Haide. Se pot descurca şi fără tine cîteva minute. Am roşit şi m-am fîstîcit.

- Geanta mea....am zis uitîndu-mă la ea, cum o lăsasem în spatele scaunului. Nu pot să o...

- Am eu grijă de ea, se auzi vocea Sofiei, extrem de veselă. Apăruse ca din senin. Mergi şi distrează-te.

- Joe Travis, am făcut eu prezentările, ea este sora mea, Sofia. E necăsătorită. Poate vrei să...

- Ia-o de aici, îi şopti Sofia, apoi cei doi îşi zîmbiră cu subînţeles. Ignorîndu-mi privirea tăioasă, Sofia murmură ceva în microfon. Joe nu-mi dăduse drumul la mînă, aşa că acum mă conducea printre mese

şi copaci, pînă ce am ajuns într-o zonă mai izolată, din partea cealaltă a cortului de recepţie. Făcu semn unui chelner care ducea o tavă cu şampanie frapată.

- Eu sînt organizatorul acestui eveniment, am spus eu. Trebuie să fiu vigilentă. Se poate întîmpla orice. Cineva poate face infarct. Cortul poate lua foc.

După ce a luat paharele de şampanie, Joe îmi dădu mie unul, iar pe celălalt şi-l opri pentru el.

- Pînă şi generalul Patton a mai luat o pauză, zise el. Relaxează-te, Avery.

- Voi încerca. Mă uitam la lichidul gălbui şi spumos din pahar.

- Pentru ochii tăi negri, frumoşi, spuse, ridicînd paharul.

- Mulţumesc. Am ciocnit paharele, apoi am băut amîndoi. Şampania era delicioasă, potrivit de rece. Nu vedeam prea bine ringul de dans, din cauza instrumentiştilor, a boxelor şi copacilor ornamentali. Totuşi, am zărit-o pe Hollis Warner prin mulţime, recunoscînd-o după blondul distinct şi tunsoarea deosebită. O cunoşti cumva pe Hollis Warner ? l-am întrebat eu. Joe a dat din cap afirmativ.

- E o prietenă a familiei. Anul trecut am făcut fotografii cu casa ei pentru o revistă de specialitate. De ce ?

- Am cunoscut-o adineauri. Părea interesată să discutăm despre nunta fiicei ei. Joe mă privi îngrijorat.

- Ştii cu cine e logodită Bethany ?

- Habar n-am.

- Bethany se întîlneşte cu vărul meu, Ryan, dar ultima dată cînd l-am văzut, avea de gînd să se despartă de ea.

- Poate că sentimentele lui erau mai profunde decît a crezut.

- Din cîte-mi spunea Ryan, cam ezita.

- Dacă mi-aş dori să am o clientă ca Hollis, ce sfaturi mi-ai da ?

- Poartă usturoi în buzunare. Joe zîmbi, privindu-mi nedumerirea. Dacă ştii cum să o iei, poate fi o clientă bună. Cu suma pe care Hollis are de gînd să o cheltuiască pentru nuntă, poţi cumpăra o ţară ca Ecuadorul. Joe studie paharul meu cu şampanie. Mai vrei unul ?

- Nu, mulţumesc.

După ce-şi goli paharul, îl luă şi pe al meu, apoi le puse pe o măsuţă.

- De ce nu faci fotografii la nunţi ? l-am întrebat cînd a revenit.

- În branşa noastră e cel mai dificil punct de lucru, poate cu excepţia teatrelor de război. Joe surîse. Cînd am început eu, am obţinut un post la revista trimestrială *Modern Cattleman*. Nu-i deloc uşor să convingi un taur înfuriat să pozeze pentru tine. Chiar şi aşa, prefer să imortalizez animale, decît nunţi.

Am început să rîd.

- Cînd te-ai apucat de fotografii ?

- Cînd aveam zece ani. În fiecare sîmbătă mama venea la şcoală şi mă lua pe ascuns, spunîndu-i tatei că mergem la pregătiri pentru echipa de fotbal Pop Warner.

- Nu era de acord cu fotografiatul ?

Joe dădu din cap negativ.

- Avea idei clare despre modul în care fiul său trebuie să-şi petreacă timpul. Fotbalul, munca în aer liber erau în regulă. Cît despre artă şi muzică...era prea de tot. Era de părere că fotografia poate fi un hobby, dar nu o carieră pentru un bărbat.

- Dar i-ai dovedit că se înşeală, am zis eu.

- A durat ceva vreme. Cîţiva ani nici nu ne-am vorbit măcar. Joe făcu o pauză. După un timp a trebuit să stau cu tata cîteva luni. De-abia atunci am făcut pace unul cu celălalt.

- Cînd ai stat cu el, a fost din cauza...am ezitat eu.

- Zi mai departe, mă îndemnă el, apropiindu-se mult de mine.

- A fost din cauza accidentului cu şalupa ? L-am văzut că mă priveşte enigmatic şi atunci am clarificat. Sora mea a căutat informaţii despre tine pe Internet.

- Da, a fost după aceea. Cînd am ieşit din spital, a trebuit să stau cu cineva, pînă ce m-am vindecat. Tatăl meu locuia singur în River Oaks, aşa că a fost cel mai bine să merg la el.

- Cred că ţi-e greu să vorbeşti despre accident ?

- Absolut deloc.

- Pot să te întreb cum s-a întîmplat ?

- Pescuiam cu fratele meu, Jack în golf. Ne întorceam spre debarcaderul din Galveston şi am oprit în dreptul unui covor de alge marine şi reuşisem să prind o doradă. Cînd fratele meu trăgea firul pe mulinetă, eu am pornit motorul. În clipa următoare m-am trezit în apă, iar în jurul meu erau numai resturi.

- Dumnezeule ! Ce a provocat explozia ?

- Mai mult ca sigur că a fost o defecţiune la ventilatorul santinei, iar vaporii de la motor s-au acumulat.

- E îngrozitor, am zis eu. Îmi pare rău.

- Da. Era o doradă uriaşă.

- Ce fel de răni ai...m-am oprit în mijlocul întrebării. Lasă, nu-i treaba mea să întreb.

- Plămîn explodat, se numeşte. Atunci cînd şocul unei explozii produce valuri care lovesc puternic pieptul, deci plămînii. O vreme mi-a fost atît de rău, încît nu puteam sufla nici într-un balon pentru copii.

- Acum pari destul de sănătos, am zis eu.

- Sută la sută. Joe făcu o grimasă copilăroasă şi îmi zîmbi fermecător. Acum, că ţi-am stîrnit mila...hai să dansăm.

Eu am dat din cap :

- Nu mi-e *chiar* atît de milă. Am încercat să-i explic, forţînd un zîmbet drept scuză. Nu dansez niciodată la un eveniment pe care l-am organizat. E ca şi cînd aş fi o chelneriţă, care se aşează la masa unde trebuie să servească.

- Cît am stat în spital, am suferit două operaţii, din cauza hemoragiei interne, m-a informat Joe. Aproape o săptămînă nu am putut mînca sau vorbi, avînd un tub pentru respiraţie. Se mai uită o dată la mine cu optimism. Acum eşti destul de impresionată de situaţia mea, ca să dansezi cu mine ?

Din nou am dat din cap negativ.

- De asemenea, zise Joe, accidentul s-a petrecut de ziua mea.

- Nu-i adevărat.

- Ba da.

Atunci am ridicat ochii spre cer, exasperată.

- Ce trist. Asta este...am făcut o pauză, apoi m-am trezit spunînd: bine, doar un dans.

- Ştiam eu că va merge cu ziua de naştere, spuse el satisfăcut.

- Un dans *scurt*. Într-un colţ, unde nu sînt mulţi oameni care să mă vadă. Joe m-a luat de mînă şi m-a condus printre copaci decoraţi, printre mese, pînă am ajuns într-o zonă întunecoasă din spatele orchestrei. În aer plutea o variantă pe ritmuri de jazz a melodiei "*They Can"t Take That Away From Me*". Joe m-a întors cu faţa

spre el şi m-a cuprins de talie. Avea de gînd să dansăm cum se cuvine, nu unul în faţa celuilalt. Mi-am plasat mîna stîngă pe umărul lui, iar el a început să mă conducă atît de lejer, dar sigur pe sine, încît nu aveam nici o îndoială asupra celui care conduce. Mi-a întins braţul, ca să fac o piruetă, apoi m-a prins la piept şi am constatat că ne potriveam perfect la dans:

- La ce mai eşti la fel de bună ? mă întrebă el cu buzele lipite de urechea mea. În afară de dans şi organizare de nunţi.

- Cam atît. După cîteva clipe, am continuat. Ştiu să fac animale din baloane. Şi mai ştiu să fluier cu degetele. L-am simţit că zîmbeşte. Ochelarii îmi alunecaseră aproape pe vîrful nasului şi atunci i-am împins uşor cu vîrful arătătorului. M-am gîndit pe loc că va trebui să merg cu ei la Houston, ca să mi-i ajusteze la braţe. Dar tu ? l-am întrebat. Ai talente ascunse ?

- Ştiu să fac dribling -foarfecă la baschet. Şi cunosc alfabetul fonetic NATO.

M-a învîrtit din nou. De la şampanie şi piruetă, am început să ameţesc puţin şi iar mi-au alunecat ochelarii pe nas. Avery, îmi zise el blînd, dă-mi mie să-ţi ţin ochelarii în buzunr, pînă terminăm.

- Dar nu o să mai văd pe unde calc.

- Văd eu. Cu grijă mi-a luat ochelarii de pe nas, i-a pliat, apoi i-a strecurat în buzunarul de la piept al smochingului. În acel moment camera se transformase

într-o ceaţă plăcută, strălucitoare. Nu am înţeles cum am cedat, lăsîndu-l pe el să preia controlul atît de uşor. Eram oarbă şi expusă, iar inima îmi bătea cu viteza aripilor unei păsări colibri. Braţele lui Joe mă adăposteau, strîngîndu-mă tot mai aproape de el, iar paşii noştri erau la unison. Acum nu mai urma ritmul muzicii, ci mă conducea într-un dans numai al nostru, relaxat, lent. Îi simţeam mirosul excitant şi îmi venea să-mi lipesc gura de gîtul lui şi să-l gust.

- Eşti mioapă, l-am auzit spunînd, parcă întrebător. Eu i-am confirmat.

- Numai pe tine te văd, i-am spus, iar cînd şi-a plecat capul să mă privească, nasurile aproape că ni s-au atins.

- Bun, zise el, iar cuvîntul mi-a părut ca o atingere a limbii de pisică, puţin aspru, dar blînd. Mi-am întors capul intenţionat, ţinîndu-mi respiraţia. Trebuia să rup vraja, altfel aveam să fac un lucru pe care sigur l-aş fi regretat. Pregăteşte-te, l-am auzit. Vreau să te arcuieşti pe spate, ca la tango.

Eu m-am agăţat de el speriată.

- Să nu faci asta, că o să mă scapi.

- Nu o să te scap, zise el amuzat, iar eu m-am încordat cînd i-am simţit mîna lunecînd spre mijlocul spatelui.

- Vorbesc serios, Joe...

- Ai încredere în mine.

- Nu cred că...

- Uite-acum. Şi aşa mi-a dat drumul să mă arcuiesc spre spate, susţinîndu-mă cu toată puterea. Mi-am lăsat capul pe spate şi atunci am zărit luminile strălucitoare din copaci. M-a ridicat imediat, la fel de uşor şi sigur.

- Mda, eşti puternic.

- Nu are legătură cu puterea, trebuie să ştii cum să o faci. Joe m-a lipit de el, complet. Eram practic un singur trup, iar momentul electrizant avea o încărcătură pe care nu o mai simţisem vreodată, era o fierbere domoală. Nu mai puteam scoate un sunet, nici dacă aş fi vrut. Am închis ochii. Încercam să-l deslușesc prin toate simţurile, mai ales că răsuflarea lui îmi mîngîia urechea, iar trupul vînjos mă ţinea prizonieră. Mult prea devreme cîntecul încetă pe un ton dulce-amărui. Joe întări strînsoarea.

- Nu încă, murmură el. Încă unul.

- Ar trebui să nu...

- Ba trebuie să da.

Nu a vrut să-mi dea drumul. Începuse deja altă melodie, ale cărei note de blues îţi mîngîiau auzul.

"*What a Wonderful World*" era o piesă de rezistenţă a tuturor nunţilor. O auzisem de o mie de ori, interpretată în toate felurile. Dar, din cînd în cînd anumite melodii îţi ajung la inimă, de parcă le-ai auzi pentru prima dată. Cît am dansat, am încercat să

memorez aceste clipe perfecte pentru mai tîrziu, aşa cum aduni monezile într-un borcan de sticlă.

Curînd nu mai era nimic împrejur, ci doar noi amîndoi, învăluiţi de muzică şi de semi-întunericul colorat. Joe îmi ţinea mîna într-a lui şi uşor, mi-o aşează în jurul gîtului său, apoi făcu la fel şi cu cealaltă, fiindcă a observat că nu protestez. Habar nu am ce se cînta acum. Am dansat înlănţuiţi aşa, într-o unduire subtilă a trupurilor şi mi-am lăsat degetele să hoinărească prin părul lui des, pieptănat perfect. Parcă nu era real, iar imaginaţia mea începuse să se aventureze în direcţii periculoase...mă întrebam oare cum o fi el în intimitate, cum se mişca şi cum respira, cum tremura. El îşi coborîse mult capul, pînă ce bărbia lui mi-a atins obrazul, iar senzaţia aceea de abraziune senzuală a fost delicioasă.

- Am treabă, m-am trezit eu vorbind. Cît...cît e ceasul ? L-am simţit că încearcă să se uite la ceas, dar era prea întuneric şi nu vedea.

- Trebuie să fie aproape miezul nopţii, spuse el.

- Trebuie să mă ocup de partea a doua a petrecerii.

- Unde ?

- Pe terasa cu piscină.

- Vin cu tine.

- Nu, îmi vei distrage atenţia.

Realizînd că aveam braţele încă în jurul gîtului lui Joe, le-am retras repede.

- Probabil, zise el şi-mi prinse mîna, apoi îşi lipi buzele pe pielea fină a încheieturii. M-am simţit pătrunsă de un val dulce-erotic, la senzaţia gurii lui în locul unde sîngele pulsa ameţitor. A scos ochelarii şi mi i-a dat, iar eu mă uitam fix la el. Am remarcat două mici semne pe obraz, unul pe maxilar, în stînga, iar celălalt la colţul extern al ochiului stîng. Aceste mici imperfecţiuni îl făceau încă şi mai sexy. Îmi venea să ating cu degetul acele semne, dar instinctul îmi spunea că nu-mi pot permite apropierea. Cînd te îndrăgosteşti de un asemenea bărbat, totul devine un foc de artificii care pîrjoleşte. Iar la urmă îţi priveşti inima, ca pe conţinutul unei scrumiere.

- Ne întîlnim după ce termini cu aranjamentele, îmi spuse Joe.

- S-ar putea să dureze mult. Nu vreau să aştepţi.

- Am toată noaptea la dispoziţie, spuse aproape în şoaptă. Şi vreau să o petrec lîngă tine. Încercam cu disperare să nu mă simt atît de flatată şi copleşită. Am plecat grăbită, cu senzaţia că alergam pe un teren minat.

Capitolul cinci

- Ei bine ? mă întrebă Sofia, scoţîndu-şi casca, imediat ce am ajuns lîngă ea. Cum putea să arate aşa relaxată ? Cum putea să i se pară totul normal, cînd era exact invers ?

- Am dansat, i-am zis eu indiferentă. Unde este geanta mea ? Cît e ceasul ?

- Unsprezece douăzeci şi trei. Geanta ta este acolo. Steven şi Val începuseră deja să pregătească partea care urma a petrecerii. Tank dădea o mînă de ajutor instrumentiştilor cu boxele şi cablurile de alimentare. Ree-Ann şi cei de la firma de catering aranjau deja bufetul, vinurile şi cafelele. Iar personalul de serviciu aştepta semnalul pentru a începe să facă ordine după petrecere.

- Atunci totul este conform programului.

- Nu trebuie să ai tonul acesta surprins, zise Sofia zîmbind.

- Unde e Joe ? V-aţi distrat bine la dans ?

- Da. Mi-am luat geanta, care cîntărea cincizeci de kilograme.

- De ce pari aşa nervoasă ?

- Vrea să ne vedem mai tîrziu.

- În seara asta ? Atunci e grozav. Văzîndu-mă că tac, Sofia întrebă: îţi place de el ?

- Este...păi, este...am început să mă fîstîcesc. Nu-mi dau seama de motiv.

- Ce motiv ?

- Motivul pentru care se preface a fi interesat de mine.

- De ce crezi că se preface ?

- Haide, Sofia, am zis supărată. Chiar arăt ca o femeie după care s-ar ţine un bărbat ca Joe Travis ? Ţi se pare că are vreo logică ?

- *Ay, chinga*. Sofia se lovi cu palma peste obraz. Un mascul, superb, sexy, vrea să petreacă timp cu tine. Asta nu e o problemă, Avery. Nu-ţi mai face atîtea griji.

- Oamenii fac lucruri stupide la nunţi...am început eu.

- Da. Mergi şi fii unul dintre ei.

- Cerule, dai cele mai proaste sfaturi.

- Atunci nu mi le mai cere.

- Nu ţi le-am cerut !

Sofia se uită la mine îngrijorată. Era o privire de soră.

- *Mija*. Ştii că oamenii spun mereu "Vei găsi pe cineva exact cînd nu vei mai căuta" ?

- Da.

- Eu cred că ai devenit prea bună în a nu căuta deloc. Ai decis să nu mai cauţi, chiar şi cînd bărbatul

potrivit stă exact în faţa ta. Mă luă de umeri, mă întoarse cu spatele şi mă împinse uşor. Du-te. Nu-ţi face griji dacă este o greşeală. Cele mai multe greşeli se transformă în ceva perfect.

- *Cel mai prost* sfat, am repetat deranjată şi am lăsat-o acolo. Ştiam că Sofia are dreptate: căpătasem nişte obiceiuri proaste, de la logodna mea catastrofală. Singurătate, evitare, suspiciune. Totuşi, aceste mecanisme de supravieţuire îndepărtaseră mult durerea şi tristeţea. Nu-mi va fi uşor să mă debarasez de ele, nici chiar dacă voiam asta. Cînd am ajuns la terasa cu piscină, deja două domnişoare de onoare se schimbaseră în costume de baie şi erau în apă, unde rîdeau şi se bălăceau. Am observat că nu se aduseseră prosoape, aşa că m-am apropiat de Val, care aranja mobilierul de plajă.

- Prosoapele ? am întrebat-o eu.

- Tank aranjează standul cu prosoape.

- Ar fi trebuit aranjat mai devreme.

- Ştiu. Îmi pare rău. Val făcu o grimasă. A spus că în zece minute va fi gata, standul va fi adus afară. Nu ne aşteptam să intre cineva în piscină atît de devreme.

- E în regulă. Deocamdată mergi şi adu vreo cîteva prosoape şi aşează-le pe şezlongurile de plajă. A dat din cap şi a plecat. Val ! am strigat-o eu. Se opri şi-mi aruncă o privire întrebătoare. Totul arată perfect aici, i-am zis. Ai făcut o treabă grozavă.

Am văzut-o cum s-a luminat la faţă şi mi-a zîmbit, apoi a plecat după prosoape.

Am pornit să văd masa lungă, unde bufetul cu cafea şi dulciuri fusese aranjat cu măiestrie, fiind deservit de trei chelneri îmbrăcaţi în sacouri albe, impecabile. Aici găseai tot felul de plăcinte, cu orice aromă îţi trecea prin minte...mere şi caramel, glazură de zmeură, precum şi multă frişcă. În apropierea mesei, în curtea generoasă de lîngă piscină, Steven aranjase scaune împrejurul meselor elegant acoperite cu mătase albă. M-am apropiat de el, ridicînd puţin vocea, deoarece muzica formaţiei se auzea foarte tare.

- Cu ce pot să te ajut ?

- Cu nimic, zise Steven zîmbitor. Totul e sub control.

- Ceva scorpioni ?

El dădu din cap negativ.

- Am îmbibat perimetrul terasei şi curţii cu ulei de citrice. Steven mă cîntări din priviri. La tine cum merge treaba ?

- Bine. De ce ?

- Mă bucur că mi-ai ascultat sfatul. De a reintra în joc.

- Nu am reintrat în joc, am zis eu, puţin încruntată. Am dansat cu cineva, atîta tot.

- Este şi acesta un progres, zise laconic, apoi a plecat să mai aducă scune. Cînd toate au fost gata, iar

invitaţii au început să se apropie de bufet şi să se aşeze la mese, am remarcat un bărbat aşezat la una dintre mesele de lîngă piscină. Era Joe, relaxat şi dezinvolt, cu cravata desfăcută. M-a privit nerăbdător şi insistent, apoi a ridicat o farfurie, ca invitaţie. Am mers la el.

- Ce aromă are plăcinta asta ? l-am întrebat eu, privind felia perfect tăiată, deasupra căreia se întindea un strat generos de bezea.

- Lămîie. Am furculiţe. Vrei să guşti cu mine ?

- Păi, atîta timp cît stăm în curte, mai feriţi de...

- Unde nu ne poate vedea nimeni, încheie Joe pentru mine, extrem de amuzat.

- Încerci să mă ascunzi, Avery ? Fiindcă încep să mă simt cam ieftin.

Nu m-am putut abţine din rîs.

- Dintre toate adjectivele pe care le-aş putea folosi pentru tine, "ieftin" nu este printre ele. Joe mă urmă, cu farfuria în mînă, spre un loc din curte mai umbrit, la masa cea mai îndepărtată.

- Şi ce adjective ai folosi ? mă întrebă el ajungîndu-mă din urmă.

- Cerşeşti complimente ?

- Puţină încurajare nu strică niciodată. Puse farfuria pe masă şi trase un scaun, aşteptînd politicos să mă aşez.

- Fiindcă nu sînt disponibilă, am zis eu, nu am nici o intenţie să te încurajez. Deşi, dacă aş fi fost...aş

fi zis că eşti fermecător. Joe îmi dădu furculiţa şi amîndoi am început să gustăm din plăcintă. Prima înghiţitură a fost grozavă, am închis ochii ca să mă pot concentra. O manta spumoasă de bezea mi s-a topit pe limbă, urmată de o cremă foarte fină şi aerată. Plăcinta asta, am zis eu, are gustul unei lămîi care s-a îndrăgostit de altă lămîie.

- De obicei, niciodată nu e suficient de acră, după gustul meu, dar asta e aproape perfectă. Văzînd că mai rămăsese o singură bucată de plăcintă, Joe înfipse furculiţa în ea şi mă hrăni tacticos. Spre uimirea mea, am deschis gura şi i-am permis. Gestul a fost în acelaşi timp familial, dar şi deosebit de intim. Am mestecat şi apoi am înghiţit cu greu, fiindcă obrajii îmi ardeau.

- Trebuie să beau ceva, am zis şi chiar atunci Sofia a venit la masa noastră. Avea în mîini două pahare de vin şi o sticlă de Bordeaux alb, rece. Puse totul pe masă şi zise:

- Steven a zis să-ţi menţionez că am avut noi grijă de toate, aşa că poţi să pleci acum.

- Doar eu pot decide cînd pot să plec, nu Steven, am răspuns, încruntîndu-mă.

- Dintre noi toţi, tu ai dormit cel mai puţin...

- Nu sînt obosită.

- Nu mai e nimic de făcut, pînă la sosirea echipei de curăţenie. Atunci ne vom descurca şi fără tine. Bea şi tu ceva şi simte-te bine. Sofia plecă, înainte ca eu să-

i pot răspunde. O priveam cum se depărtează şi dădeam din cap mustrător.

- Nu sînt chiar atît de irelevantă pe cît cred ei. Totuşi, astăzi au făcut treabă bună, am zis, relaxîndumă pe scaun. Şi cred că se vor descurca şi cu echipa de curăţenie, fără mine. Mi-am ridicat ochii spre cer, unde se zărea întinsă Calea Lactee, strălucind în întuneric. Uită-te acolo, i-am zis eu. De multe ori nu o poţi vedea, din cauza luminii oraşului. Joe făcu un semn cu paharul şi zise:

- Vezi banda aceea mai închisă, care străbate tot centrul ? Văzînd că dau din cap, şi-a tras scaunul mai aproape şi mi-a arătat cu mîna liberă. Acolo, unde pare că ar fi mîzgălit cineva cu o cariocă. Urmînd linia braţului său, am reuşit să zăresc banda zimţată.

- Da, văd. Ce este ?

- Este Great Rift, un nor uriaş de praf molecular... locul unde se formează stele noi.

Priveam fix, uluită.

- Oare de ce nu am văzut-o niciodată ?

- Trebuie să fii în locul potrivit, la momentul potrivit. Ne-am privit şi ne-am zîmbit. Lumina argintie îi dădea acelei cicatrici de pe obraz o nuanţă stranie, metalică. Aş fi vrut să-i mîngîi locul acela, aş fi vrut săi mîngîi conturul dur al maxilarului. Am luat paharul de pe masă.

- Mă voi retrage şi eu, după ce termin vinul, am zis, apoi am golit paharul. Sînt frîntă.

- Rămîi la fermă, sau eşti cazată la un hotel din oraş ?

- Aici. Este o cabană la marginea păşunii. Oamenii îi spun cabana vînătorului. Pe poliţa căminului este expus un raton împăiat. Hidos. A trebuit să-l acopăr cu o faţă de pernă. Joe surîse.

- Să te conduc, zise el timid.

- Bine.

Conversaţia se poticnise aici. Părea că un dialog secundar, nerostit, se derulează în spaţiul dintre cuvinte. Ne-am ridicat amîndoi şi am pornit spre cabană. Mergînd pe alee, Joe spuse:

- Aş dori să ne mai vedem, Avery.

- Este...păi, mă simt flatată. Mulţumesc, dar nu pot.

- De ce ?

- Mi-a făcut plăcere compania ta. Hai să lăsăm lucrurile aşa.

Joe a tăcut pe tot drumul spre cabană. Mergeam încet, dar gîndurile mele goneau, mintea eliminînd cu rapiditate amalgamul de idei despre cum l-aş putea ţine la distanţă. Ne-am oprit în faţa uşii. Cît timp am scormonit prin geantă după chei, Joe mi-a vorbit calm.

- Avery...nu vreau să presupun, dar ştiu ce înseamnă să doreşti pe cineva, care nu-ţi împărtăşeşte

sentimentele. Urmă o pauză lungă. Totuşi, nu cred că este cazul între noi.

Extrem de tulburată, am reuşit să articulez:

- Îmi pare rău, dacă am spus, sau am făcut ceva, care ţi-a dat această impresie.

- Atunci mă înşel ? a întrebat el blînd.

- Nu...doar că...este vorba de momentul ales.

Joe nu a reacţionat, fiindcă sigur nu credea asta şi de ce ar fi crezut ? De ce ar crede oricine ? Era ca un personaj din vis, care stătea în lumina lunii, sexy în smochingul lui şifonat, cu ochii aceia negri ca noaptea.

- Putem vorbi puţin ? mă întrebă el. Eu am dat din cap afirmativ, destul de neconvingător, apoi am deschis uşa. Cabana avea o singură cameră, decorată rustic, cu un covor ţesut manual pe jos, cu mobilier din piele şi nişte aplice cu abajur de cristal. Am aprins un lampadar care lumina discret un colţ şi mi-am pus geanta pe un fotoliu. M-am întors cu faţa spre Joe şi l-am văzut rezemat de tocul uşii. Avea gura întredeschisă, ca şi cînd ar fi vrut să spună ceva, dar păru că reflectează intens.

- Ce ? am întrebat eu pe un ton gutural.

- Ştiu că există reguli pentru asta. Ştiu că trebuie să joc tare. Zîmbi fermecător. Dar ducă-se naibii toate. Adevărul este că mi-ai plăcut din clipa în care te-am văzut. Eşti o femeie frumoasă, interesantă şi vreau să ne mai vedem. Joe alese un ton mai blînd. Măcar pentru

asta poți spune da, nu-i așa ? Văzînd cît de nesigură sînt, murmură: alege tu momentul și locul. Promit că nu vei regreta. Joe se apropie de mine răbdător. Inima începuse să-mi bată neregulat și simțeam cînd cald, cînd frig, de emoție. Trecuse foarte mult timp de cînd am stat într-un dormitor cu un bărbat. Joe mă studie atent și-mi atinse ușor obrazul, cuprinzîndu-mi bărbia cu palma. Știam că simte cum tremur.

- Să plec ? întrebă el, făcînd un pas înapoi.

- Nu, am spus, fără să mă gîndesc și l-am prins de mînă. Cu cîteva minute mai devreme îmi făcusem socoteala cum să-l resping, iar acum nu mă gîndeam decît la cum aș putea să-l rețin. L-am strîns tare de încheietura mîinii, simțindu-i ritmul pulsului. Îl doream. Fiecare parte a mea îl dorea. Eram singuri, avea să fie extraordinar. Pentru o femeie care trăise douăzeci și șapte de ani obișnuiți, o noapte cu un bărbat ca acesta nu era o pretenție prea mare. I-am tras ușor mîna spre talia mea și m-am ridicat pe vîrfuri, lipindu-mi corpul de al lui, ca să-i simt căldura și puterea, precum și brațele protectoare împrejurul meu. A început să mă sărute, la început lent și profund, de parcă lumea urma să se sfîrșească, de parcă erau ultimele minute ale ultimei ore din ultima zi. Ce a putut face cu gura, cu limba...era ca o conversație, ca sexul, atît de bine a găsit ce voiam și mi-a oferit. În sărutul acela s-a concentrat mai multă plăcere decît în orice alt act de intimitate

fizică pe care am cunoscut-o vreodată. Dezlipindu-şi gura de a mea, Joe m-a strîns la pieptul lui.

Am rămas aşa un minut întreg. Eram descompusă, totul în interiorul meu se confrunta cu haosul. Nu ştiam decît că trebuie să stau lipită de el şi să-i simt pielea. Am pus mîna pe reverul smochingului şi am început să-l dezbrac. Celelalte haine au fost scoase şi aruncate pe jos. Fără ezitare, m-a apucat de ceafă şi m-a tras spre el, gura lui găsind-o pe a mea din nou, pîrjolitoare şi insistentă, ca şi cînd s-ar fi hrănit cu ceva delicios.

Între aceste sărutări, m-a apucat de fese şi m-a lipit de erecţia lui nerăbdătoare. Nevoia mea devenise dureros de acută, încît mi se părea că voi muri, dacă nu va fi al meu. Nu mai simţisem asta niciodată. Nu voi mai simţi asta niciodată. Trebuia să trăiesc cu sentimentul acesta pînă la răsărit.

- Du-mă în pat, am şoptit. L-am auzit gemînd, apoi a început să gîfîie, simţindu-i ezitarea în conflict cu nehotărîrea. E în regulă, i-am spus anticipînd. Ştiu ce fac, vreau să rămîi...

- Nu trebuie...zise el.

- Ba trebuie. L-am sărutat din nou, excitaţia făcîndu-mi corpul să pulseze. Şi tu trebuie, i-am şoptit, cu gura lipită de buzele lui. Joe mi-a răspuns cu o foame nestăvilită, la fel de prins în vîltoare ca şi mine, apoi m-a tras şi mai aproape de el. Începu să mă dezbrace

grăbit, azvîrlindu-mi hainele pe jos, la fel cum făcuse şi cu ale lui. Cum lumina era stinsă, prin fereastră răzbătea doar licărirea stelelor. Am tras draperiile şi m-am întins pe pat, tremurînd toată. S-a întins şi el peste mine, iar cînd părul aspru de pe mîinile şi picioarele lui a intrat în contact cu pielea mea, foarte sensibilă, atunci tumultul de senzaţii m-a copleşit. I-am simţit răsuflarea fierbinte arzîndu-mi pielea gîtului.

- Spune-mi dacă vrei să mă opresc, l-am auzit şoptind gutural. Orice s ar întîmpla, eu mă voi opri dacă tu decizi că...

- Ştiu.

- Vreau să înţelegi că...

- Înţeleg. L-am tras practic peste mine. În camera aceea liniştită nimic nu mai era real. Mi se făceau anumite lucruri şi făceam anumite lucruri, într-un extaz de lăcomie sexuală pentru care ştiam că mai tîrziu, urma să-mi fie ruşine.

Gura lui îmi acoperise un sîn, iar limba i se agita în cercuri delicate peste sfîrc, pînă ce îl văzu că s-a întărit; acum îl cuprinse cu buzele, trăgînd şi sugîndu-l continuu, pentru a face plăcerea să-mi cînte prin tot corpul. L-am strîns de umeri şi l-am cuprins de spatele tare, bine lucrat, masînd frenetic. Foarte abile şi îndemînatice, degetele lui tatonau interiorul fin al pulpelor mele, într-un gest care mă îmbia să le depărtez.

Cînd m-a atins cu buricul degetului mare în punctul cel mai vulnerabil, am scos un ţipăt prelung de

plăcere, ridicîndu-mi coapsele. Degetul lui mă pătrunse profund, agitîndu-se continuu în pulsaţia frenetică şi umedă. Căutam să păstrez acea senzaţie, iar trupul meu s-a cutremurat, absorbind toată plăcerea atingerilor. Atunci s-a rostogolit şi m-a acoperit cu greutatea sa, depărtîndu-mi total picioarele cu ale lui şi cînd m-a auzit gemînd, căutîndu-mi cuvintele...a murmurat ceva, apoi s-a întins pînă la noptieră, unde îşi lăsase portofelul . A scos rapid prezervativul, a rupt folia protectoare şi l-a derulat cît a putut de repede, văzîndu-mă că aproape făceam implozie. M-a pătruns cu o mişcare sigură, profundă, inundîndu-mă cu senzaţii după senzaţii dulci, chinuitoare, extrem de senzuale şi apăsate. Mi-am înăbuşit un geamăt, iar Joe s-a apropiat de urechea mea şoptind:

- Ş şş t.

După aceea şi-a strecurat mîna pe sub fesele mele şi a început să mă ridice în ritmul pe care chiar el îl stabilise mai devreme. Fiecare împlîntare intimă era ca o mîngîiere, combinată cu mîngîierea părului de pe piept, care-mi excita şi mai mult sfîrcurile, dezmierdîndu-le. La un moment dat am simţit totul de-odată, o senzaţie animalică, dar extatică, făcînd să dispară pauzele dintre bătăile inimii şi respiraţie. Cîteva secunde timpul se oprise, nu mai vedeam şi nu mai scoteam un sunet. Eliberarea energiei sexuale acumulată în mine s-a produs extrem de vibrant, intens şi spasmodic, pătrunzînd prin toţi muşchii, încordîndu-i. Mă cutre-

muram violent, în spasme prelungi, lichefiante. M - a sărutat pe gît, strîngîndu-mă în braţe, gîfîind şi el, apoi l-am simţit ejaculînd. M-a mîngîiat uşor, traversîndu-mi abdomenul, apoi a coborît între picioare, acolo unde eram înlănţuiţi şi şi-a continuat masajul excitant, înnebunitor, presînd exact locurile invadate de lava pasiunii. Am gemut neputincioasă, apoi m-am cufundat în întunericul somnului erotic, unde nu există gînd, nici trecut, nici viitor, ci doar plăcere pură, care pregăteşte extazul binevenit.

Dimineaţa m-am trezit singură, resimţind uşoare usturimi în zona unde trupul meu fusese pătruns de al lui, dar şi urmele plăcutelor sărutări împrăştiate pe coapse şi în zona sensibilă de la interiorul pulpelor. Nu ştiam sigur ce să cred despre fapta mea. Joe nu spusese multe la plecare, ci doar banalul "Te voi suna". O promisiune pe care nimeni nu şi-o ţine.

Mi-am amintit că puteam dormi alături de cine doream, chiar dacă era un străin. Nimeni nu mă putea judeca. Nu trebuia să mă simt prost. Totuşi...aveam senzaţia că mi-a fost luat ceva, dar nu ştiam ce anume şi nici cum să recîştig acel ceva. Simţeam că niciodată nu voi mai fi aceeaşi.

M-a cutremurat un oftat prelung şi mi-am acoperit faţa cu cearşaful, fiindcă mă năpădeau lacrimile. Mi-am apăsat ochii, şoptind:"Eşti bine". "Totul este bine". Reaşezîndu-mi capul pe perna

umedă, mi-am amintit cum, la şcoală fiind, am studiat fluturii pentru un proiect la ştiinţe. Observînd la microscop fragmente din aripa unui fluture, am remarcat că era acoperită cu fulgi minusculi, ca penele sau ca şindrila de pe acoperiş. Dacă atingi aripa unui fluture, ne-a spus profesorul, îi scuturi aceşti fulgi, iar ei nu se vor mai regenera niciodată. Unii fluturi au pe aripi zone întregi lipsite de fulgi, unde pur şi simplu vezi prin membrană. Dar chiar şi cu acei fulgi scuturaţi, fluturii pot să zboare, după ce le dai drumul. Se descurcă destul de bine.

Capitolul şase

Pe drumul lung spre casă, Sofia şi cu mine am discutat despre nuntă, punînd la punct fiecare detaliu. Am făcut tot posibilul să par degajată, încercînd să şi zîmbesc din cînd în cînd. Cînd Sofia m-a întrebat vag dacă între mine şi Joe Travis s-a petrecut ceva, eu i-am răspuns :

- Nu, dar i-am dat numărul meu de mobil. Poate sună cîndva. După privirea speculativă pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama că nu m-a crezut. După ce Sofia a conectat mobilul la USB-ul maşinii şi a început o melodie spaniolă, m-am dus cu gîndul la noaptea trecută, încercînd să înţeleg de ce mă simţeam vinovată şi îngrijorată. Probabil fiindcă aventurile de o noapte nu sînt stilul meu...doar că, făcînd acest lucru, acum au devenit stilul meu. Noua eu. Am simţit o undă de panică, dar am anulat-o. Mi-am amintit vremurile cînd l-am cunoscut pe Brian, încercînd să-mi dau seama cît am aşteptat, pînă ce m-am culcat cu el. Cel puţin două luni. Am fost foarte precaută în privinţa intimităţii şi nu am dorit să sar de la un bărbat la următorul, cum spunea mama mea.

Făceam sex în termenii impuşi de mine, în limitele stabilite de mine. Brian fusese de acord cu asta, fiind răbdător, aşteptînd, pînă ce am fost pregătită. Ne-au făcut cunoştinţă nişte prieteni comuni, la o petrecere dată în grădina exterioară cu sculpturi Met. Ne-am simţit bine imediat unul cu celălalt, iar prietenii chiar au crezut că ne cunoşteam de mai multă vreme.

Aveam amîndoi douăzeci şi unu de ani atunci, eram plini de ambiţii şi energie, amîndoi ne mutasem din alte oraşe, eu din Dallas, iar Brian din Boston. A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, primul an la New York, oraş care m-a inundat cu sentimentul perpetuu că după colţ mă aştepta ceva măreţ, sau foarte interesant.

Cum eram obişnuită cu ritmul lent, influenţat de soare al Texasului, unde căldura forţa toţi oamenii să-şi dozeze energia, Manhattan-ul mă electrizase cu vitalitatea răcoroasă a toamnei. *Locul tău este aici*, parcă spunea oraşul, prin zgomotul claxoanelor taxiurilor colorate în galben-canar, dar şi prin duduitul echipamentelor de construcţii, sau prin sunetele cîntăreţilor stradali, ale metroului...toate acestea însemnînd că erai într-un loc unde se întîmplă lucruri.

Mi-a fost uşor să-mi găsec prieteni, un grup de femei care-şi umpleau timpul liber cu voluntariat, cluburi, cursuri de limbi străine, dans şi tenis. Pasiunea Manhattan-istă pentru auto-depăşire a fost contagioasă

– curînd m-am trezit şi eu înscrisă la cluburi şi cursuri, încercînd să fac util fiecare minut al zilei. Privind retrospectiv, mă întrebam cît de mult adăugase faptul că mă îndrăgostisem de New York la dragostea pe care am resimţit-o pentru Brian. Dacă l-aş fi întîlnit pe Brian altundeva, nu cred că relaţia noastră ar fi durat atît de mult.

Fusese un amant bun, atent în pat, însă slujba sa de pe Wall Street presupunea şaisprezece ore de lucru pe zi, precum şi preocupări pentru cifre şi procente, sau alte tranzacţii care aveau loc la ora unu noaptea. Astfel era tot timpul obosit şi neatent. Pentru a se elibera de stres ajunsese să consume alcool, iar acest lucru nu a fost în avantajul vieţii noastre amoroase. Chiar şi la începutul relaţiei noastre, nu am cunoscut cu Brian nici pe departe acele senzaţii care mă copleşiseră noaptea trecută. Alături de Joe eu însămi am fost cu totul altă persoană.

Dar nu eram pregătită să fiu cineva absolut nou – mă obişnuisem prea mult cu femeia pe care Brian Palomer o lăsase baltă la altar. Dacă aveam să renunţ la acea identitate, nu ştiam sigur ce se va întîmpla. Mă temeam să-mi imaginez posibilităţile. Tot ce ştiam era că nu voi mai permite nici unui bărbat să mă rănească aşa cum a făcut-o Brian şi numai eu mă puteam apăra de asta.

Seara, mai tîrziu, cînd stăteam întinsă în pat, am auzit mobilul sunînd. Mi s-a tăiat răsuflarea cînd am

văzut pe ecran numărul lui Joe. *Dumnezeule*. A vorbit serios cînd a spus că mă va suna. Simțeam că îmi bate inima puternic, iar coastele mă dor, ca şi cînd aş fi fost legată cu benzi de cauciuc. Mi-am acoperit urechile cu palmele, am închis ochii şi nu am răspuns, deşi mobilul suna insistent. Am aşteptat să nu mai sune. Nu puteam vorbi cu el – nu ştiam ce naiba să-i spun.

L-am cunoscut în cel mai intim mod posibil, totuşi, nu-l cunoşteam deloc. Oricît de plăcut a fost să dorm cu Joe, nu voiam să repet experiența. Doar nu aveam nevoie de un motiv, nu-i aşa ? Nu. Nu-i datoram explicații. Nici mie nu trebuia să-mi explic nimic. Telefonul amuți. Pe ecran a apărut iconița care mă înştiința că am un mesaj vocal. *Ignoră-l*, mi-am spus. Am luat cartea pe care o citeam şi m-am concentrat pe o pagină. După cîteva minute, am realizat că citisem pagina de trei ori, fără să înțeleg un cuvînt. Am pus cartea de-o parte şi am luat mobilul. I-am ascultat mesajul, iar vocea lui languroasă parcă s-a cufundat în mine şi s-a dizolvat ca zahărul fierbinte.

- Avery, sînt Joe. Voiam să ştiu cum a fost drumul înapoi spre Houston. Urmă o pauză. M-am gîndit la tine toată ziua. Sună-mă cînd vei avea chef, sau te voi suna eu mai tîrziu. Urmă încă o pauză. La revedere.

Emoția mi-a înfierbîntat sîngele şi mi-a înroşit obrajii. Am pus mobilul pe noptieră. Normal ar fi fost

să-l fi sunat şi să fi vorbit cu el calmă, detaşată, spunîndu-i că nu mă interesa să-l revăd. *La mine nu s-a produs declicul*, aş fi putut spune. Dar nu voi face asta. Îl voi ignora pe Joe pînă se va retrage, fiindcă gîndul de a vorbi cu el îmi provoca o transpiraţie abundentă.

Mobilul sună din nou, iar eu îl priveam indecisă. Uitîndu-mă la display, am văzut numărul unei prietene din New York, Jasmine, care era director de modă la o revistă binecunoscută pentru femei. Era o bună amică şi mentora mea, o femeie în jur de patruzeci de ani, care făcea totul bine şi nu se temea să-şi spună părerea. De obicei avea dreptate. Stilul era pentru Jasmine o religie.

Avea darul rar de a şti ce se petrece în modă, studiind strada, Internetul, sau blogurile de cumpărături. De la prieteni Jasmine cerea, dar le şi oferea loialitate absolută, prietenia fiind singurul lucru pe care-l aprecia mai mult decît stilul. Ea m-a chemat la New York, promiţîndu-mi o slujbă de corespondent pe teme de modă pentru un show local de divertisment. I-am apreciat Jasminei eforturile de a mă ajuta, dar am refuzat-o. M-aş fi simţit înfrîntă şi obosită şi oricum aveam nevoie de o pauză din lumea modei.

Mai mult ca orice, îmi doream să trăiesc alături de sora regăsită, cu care să formez o relaţie. Voiam să am pe cineva în viaţa mea cu care să fiu înrudită. Îmi plăcea cum mă privea Sofia. Aveam nevoie de asta.

Jasmine nu a înţeles, dar s-a retras, după ce mi-a spus că într-o zi va găsi o cale să mă ademenească din nou la New York.

- Jazz, am exclamat eu încîntată. Ce mai faci ?

- Scumpo. Ai timp să vorbim ?

- Da, am.

- Grozav. Ascultă. Voi da o petrecere, dar am nişte veşti fierbinţi. Uite: îl cunoşti pe Trevor Stearns .

- Sigur că da.

Eram fascinată de Trevor Stearns de cînd am urmat şcoala de design vestimentar. Legendarul şi celebrul organizator de nunţi era de asemenea şi un excelent creator de rochii de mireasă, autor al unui show numit *Nunta Secolului*. Show-ul avea loc în Los Angeles şi era un amestec de stil, sentiment şi dramă. Fiecare episod îl prezenta pe Trevor, care, împreună cu echipa sa, organiza o nuntă de vis pentru o mireasă care nu avea nici bugetul, nici viziunea unui asemenea eveniment.

- Trevor şi producătorii lui, a continuat Jazz vor să facă un serial cu acţiunea în Manhattan.

- Şi nu crezi că lumea s-a cam plictisit de show-urile pe tema nunţilor ? am întrebat eu. Cîţi oameni vor fi dispuşi să urmărească aşa ceva ?

- Dacă există o limită legată de acest aspect, ea nu a fost încă atinsă. Canalul de cablu tot reia ediţii mai vechi ale emisiunilor lui Trevor, iar ratingul este

excepţional. Aşadar, Trevor vrea să pregătească pe cineva. Preferabil o femeie. O să facă din ea un star. Persoana asupra căreia se va decide, va deveni gazda emisiunii *Nunta Secolului*, iar Trevor va mai apărea şi el ca invitat special, pînă la popularizarea emisiunii. Jazz făcu o pauză. Avery, înţelegi unde vreau să ajung?

- Crezi că ar trebui să-mi încerc norocul ? am întrebat-o eu copleşită.

- Ţi se potriveşte perfect. Ţin minte şi acum interviurile acelea, pe care le-ai luat în timpul *Săptămînii Mireselor* – camera te iubeşte şi ai o personalitate debordantă...

- Mersi, Jazz, dar...mi se pare imposibil să aleagă pe cineva cu atît de puţină experienţă. Mai ales că...

- Nu mai face asemenea presupuneri. Nu ştii ce anume caută ei. Poate că nici ei nu ştiu bine ce anume caută. Vreau să fac un montaj cu cîteva momente ale tale înregistrate, iar tu să-mi trimiţi un CV, cu o poză perfectă de prim-plan şi mai departe voi avea grijă ca producătorii lui Trevor Stearn să se uite cu atenţie la toate detaliile. Dacă vor fi interesaţi, te vor urca într-un avion şi te vor aduce aici, măcar te vei alege doar cu un drum gratis pînă la mine, ca să ne mai vedem şi noi.

- Bine, am spus eu. Măcar pentru acest motiv şi voi încerca.

- Minunat. Acum, spune-mi repede, pe acolo toate sînt în regulă ? Sora ta ?

- Da ea...

- Hai că mi-a ajuns taxiul. Te sun mai tîrziu.

- Bine, Jazz. Ai grijă de tine.

Am privit telefonul, încă uimită de viteza cu care se derulase convorbirea.

- Şi Joe spune că eu vorbesc repede, am comentat.

În următoarea săptămînă am mai primit două apeluri de la Joe, precum şi cîteva mesaje, tonul calm al primelor, transformîndu-se încet într-o insistenţă copleşitoare. Era clar pentru el că îl evitam, dar nu a renunţat. A încercat chiar să mă găsească pe telefonul de la studioul nostru şi a lăsat un mesaj care s-a dovedit extrem de interesant pentru angajaţii mei. Sofia i-a potolit, spunîndu-le pe un ton amuzat că, intenţia mea de a ieşi cu Joe Travis nu priveşte pe nimeni altcineva, decît pe mine. La sfîrşitul programului, totuşi, m-a încolţit în chicinetă şi mi-a zis :

- Nu eşti tu însăţi, mija. Te porţi ciudat încă de la nunta lui Kendrick. Eşti bine ?

- Desigur, am răspuns eu scurt. Sînt bine.

- Atunci ce-i cu simptomele astea de Sindrom Obsesiv Compulsiv ?

- Am făcut puţină ordine şi reorganizare, m-am apărat. Ce e rău în asta ?

- Ai pus toate meniurile în foldere colorate şi ai aranjat atent toate revistele, în ordinea datelor. Chiar şi pentru tine e deja prea mult.

- Vreau ca totul să fie în ordine. Încordată, am tras un sertar şi am început să aranjez ustensilele. Sofia tăcuse, aşteptînd răbdătoare să pun în linie dreaptă spatulele, iar lingurile în compartimentul lor. De fapt, am continuat eu, m-am culcat cu Joe Travis în noaptea aceea la nuntă, iar acum vrea să ies cu el, dar eu nu mai vreau să ne vedem şi nu am curajul să-i spun asta, aşa că îi evit apelurile, sperînd să dezarmeze şi să mă uite.

- De ce vrei să te uite ? m-a întrebat ea preocupată. Nu te-ai simţit bine cu el ?

- Ba da, am răspuns eu, încîntată că puteam discuta despre asta. Doamne, a fost atît de grozav încît mi-am pierdut minţile, dar nu trebuia să ajung în pat cu el, de la bun început, iar acum îmi doresc să nu o fi făcut, pentru că mă simt ca naiba, de parcă am o problemă emoţională şi nu pot să mă adun. Mă simt groaznic ori de cîte ori îmi amintesc de graba cu care am sărit în pat cu el.

- El nu se simte groaznic, sublinie Sofia. Tu de ce te-ai simţi ?

- El e bărbat, i-am spus privind-o pieziş. Chiar dacă nu sînt de acord cu situaţiile echivoce, asta nu înseamnă că ele nu s-au petrecut.

- În această situaţie, zise Sofia calm, cred că singura persoană care nu este de acord cu o asemenea situaţie eşti tu. Împinse sertarul, apoi mă făcu să o privesc în ochi. Sună-l diseară, zise ea şi spune-i da sau nu. Nu te mai chinui aşa nici pe tine, dar nici pe el.

Am înghiţit în gol, dînd din cap negativ.

- O să-i trimit un mesaj.

- E mai bine să vorbeşti.

- Nu, mai bine un mesaj scris, ca să nu apară elemente paraverbale.

- Ce sînt elementele paraverbale ?

- Toate detaliile pe care le comunici, în afara cuvintelor, i-am spus eu. Cum ar fi tonul vocii, sau pauzele, ori cît de repede sau lent vorbeşti.

- Te referi la toate lucrurile care te ajută să transmiţi adevărul.

- Exact.

- Pur şi simplu poţi fi sinceră cu el, sugeră ea.

- Prefer mesajul scris.

Înainte să adorm, am accesat mesajele de pe mobilul meu, forţîndu-mă să-l citesc pe cel mai recent, primit de la Joe. "De ce nu răspunzi ?" Am strîns mobilul, spunîndu-mi că sînt ridicolă. Trebuia să fac faţă acestei situaţii. "Sînt ocupată," i-am răspuns eu. Răspunsul lui a sosit extraordinar de repede. "Hai să discutăm". "Prefer să nu .".

Urmă o pauză lungă, semn că evident, încerca să găsească o replică potrivită. Văzînd că el întîrzie, am tastat tot eu:"Nu există nici o posibilitate să ajungem undeva".

"De ce nu?"

"A fost perfect o noapte. Fără regrete. Dar nu vreau nimic mai mult."

După ce au trecut cîteva minute, era clar că nu va mai răspunde.

Toată noaptea m-am chinuit să adorm, luptîndu-mă cu propriile mele gînduri. Perna era prea joasă. Cearşafurile erau fierbinţi. Poate am nevoie de un ceai de plante...un pahar cu vin...melatonină...ceva de citit...poate-ar fi bine să încerc respiraţia profundă...să mă uit la o emisiune de noapte...nu, nu te mai gîndi. Ora trei e prea devreme ca să mă trezesc?... sau mai bine aştept pînă pe la patru...

În cele din urmă am început să moţăi exact cînd suna ceasul. M-am tîrît jos din pat. După un duş lung, am îmbrăcat nişte colanţi şi o tunică, apoi am coborît la bucătărie.

Locuiam cu Sofia într-o clădire parţial renovată, unde fusese cîndva o fabrică de ţigarete din Montrose. Ne plăceau amîndurora vecinătăţile excentrice, respectiv abundenţa de galerii de artă, buticuri diverse şi restaurante neobişnuite. Cumpărasem acest depozit la o licitaţie, din cauza stării deplorabile în care se afla. Pînă acum reuşisem să transformăm parterul într-un apartament spaţios, cu pereţi din cărămidă şi numeroase ferestre, ca acelea din fabrici, de mici dimensiuni. Etajul întîi includea o bucătărie deschisă, cu blaturi din granit, o zonă centrală de luat masa, unde se stătea pe o canapea albastră şi o parte unde lucram, în care aveam multe mese pline cu cărţi, ceasuri, eşantioane de

materiale. Dormitorul meu era la etajul al doilea, iar cel al Sofiei la etajul al treilea.

- Bună dimineaţa, mă întîmpină sora mea veselă. M-a frapat tonul ei entuziast.

- Doamne. Te rog, las-o puţin mai moale.

- Ce anume, lumina ? mă întrebă ea, apropiindu-se de variatorul de lumină.

- Nu, vioiciunea.

Sofia se uită la mine îngrijorată, turnă cafea într-o cană şi mi-o dădu.

- Nu ai dormit bine ?

- Nu. Am amestecat îndulcitorul şi creamerul. Aseară i-am trimis lui Joe un mesaj, în sfîrşit.

- Şi ?

- Am fost directă. I-am spus că nu mă interesează să ne mai vedem. Nu mi-a răspuns. Am ridicat din umeri, oftînd. Mă simt uşurată. Trebuia să fi făcut asta acum cîteva zile. Slavă Domnului că mi-am luat o piatră de pe suflet.

- Eşti sigură că ai luat decizia cea mai potrivită ?

- Fără îndoială. Poate că aş mai fi avut parte de încă o noapte de sex fierbinte, dar nu vreau să fiu distracţia ieftină a unui tip bogat.

- Într-o bună zi vei da nas în nas cu el, zise Sofia. La o altă nuntă, sau alte evenimente...

- Da, dar atunci nu va mai conta. Va reuşi să mă uite şi amîndoi ne vom comporta ca nişte adulţi.

- Paraverbalele tale mi se par îngrijorate, spuse Sofia. Cum te pot ajuta, mija ?

Nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea, dacă nu apărea Sofia. Zîmbind, m-am aplecat spre ea şi mi-am atins capul de al ei.

- Dacă vreodată voi fi arestată, am zis eu, doar pe tine te voi suna. Să mă scoţi pe cauţiune – asta vei putea face.

- Dacă vei fi vreodată arestată, zise Sofia, eu voi fi deja în închisoare, ca şi complicea ta.

În dimineaţa aceea Val veni la studio ca de obicei, la ora nouă. Fiind o persoană foarte discretă, deşi observase starea oribilă în care mă aflam, nu spuse nimic, ci merse să-mi citească e-mailurile şi mesajele de pe robot. Spre deosebire de ea, Steven nu dădu dovadă de aceleaşi cantităţi cîteva minute mai tîrziu, cînd veni şi el.

- Ce s-a întîmplat ? m-a întrebat, privindu-mă uluit cum stau lîngă Sofia, pe canapeaua albastră.

- Nimic, am zis scurt.

- Atunci de ce porţi hainele alea de cercetaş pedepsit ?

Înainte ca eu să răspund, Sofia îi replică dur:

- Să nu îndrăzneşti să critici felul în care arată Avery !

- Dar ţie îţi place ţinuta ei ? întrebă el aspru.

- Sigur că nu, spuse Sofia, dar dacă eu nu am comentat, nu văd de ce o faci tu.

- Mersi, Sofia, am zis eu neutru. Pe Steven l-am privit amenințător. Am avut o noapte grea. Azi nu e bine să te legi de mine.

- Avery, mă strigă Val de la biroul meu. Am primti un email de la secretara personală a lui Hollis Warner. Eşti invitată la o petrecere privată, pe domeniul Warner, sîmbătă. Este vorba de o colectă de fonduri, în ţinută de seară. Evenimentul anual organizat de ei: licitaţia de artă contemporană şi cina.

Sofia scoase o exclamaţie de entuziasm.

Atmosfera din studio mi se păru schimbată – plămînii mei trebuiau să depună eforturi pentru a absorbi cantitatea de oxigen necesară. M-am străduit să par calmă.

- A spus ceva de o persoană în plus ? Fiindcă vreau să vină şi Sofia.

- Nu s-a menţionat, zise Val. Dacă vrei, pot suna să întreb...

- Mai bine nu, interveni Sofia. Să nu părem insistenţi. Hollis o fi avut vreun motiv ca să te invite doar pe tine.

- Poate că are, întări Steven. Dar asta e irelevant.

- De ce ? am întrebat într-un glas eu, Sofia şi Val.

- Fiindcă familia Warner nu joacă în aceeaşi ligă cu noi. Dacă nunta va fi de anvergură mai mare decît Amspacher – Kendrick, ceea ce Hollis ţi-a spus deja că va fi, lista noastră de furnizori nu cuprinde toate

pretenţiile lor. Marile firme de organizări de nunţi din Dallas şi Houston au cei mai buni profesionişti, care sînt deja abonaţi la contractele exclusiviste. Noi sîntem de-abia la începutul carierei.

- Dacă vom lucra pentru Hollis, vom ajunge rapid în capul listei, am subliniat eu.

- Este un pact cu diavolul. Ea se va aştepta ca noi să tăiem la sînge din procentul nostru, în schimbul prestigiului de a o avea pe ea de clientă. Asta nu ne va ajuta afacerea, Avery. Pentru moment este mai mult decît putem duce. Noi trebuie să evoluăm, concentrîndu-ne pe proiecte mai mici.

- Nu voi permite nimănui să profite de noi, am zis. Dar sigur că merg la petrecere. Orice s-ar întîmpla, este o ocazie să mai stabilim şi noi cîteva legături.

- Ce ai de gînd să porţi la acest eveniment cu ştaif ? mă întrebă pe un ton sardonic.

- Rochia mea formală, desigur.

- Aceea neagră, pe care ai purtat-o la colecta de fonduri pentru spital ? Cea cu pamponul uriaş pe umăr ? Nu poţi merge la Conacul Warner îmbrăcată în ea. Steven se ridică şi începu să-şi caute cheile şi portofelul.

- Ce faci ? l-am întrebat.

- Te duc la magazinul Neiman. Trebuie să găsim ceva decent, de gata, care poate suferi modificări pînă vineri.

- Nu cheltuiesc bani pe o rochie nouă, cînd deja am una perfectă, am protestat eu.

- Uite, dacă vrei să te îmbraci ca o mascotă de la paradă în timpul tău liber, e treaba ta. Dar, cînd încerci să creezi o reţea de relaţii, prin intermediul unui client cu profil, devine treaba mea. Modul cum te prezinţi reflectă imaginea studioului. Iar gustul tău dă dovadă de o tristă utilizare a unor înzestrări genetice deosebite.

Mi-am îndreptat privirea, revoltată, spre Sofia şi Val, ordonîndu-le pe muteşte să-mi vină în apărare. Spre dezamăgirea mea, Sofia se apucase brusc să-şi verifice mesajele pe mobil, iar Val aranja tacticoasă teancul de reviste de pe măsuţa de cafea.

- Bine, am mormăit eu. O să-mi cumpăr o rochie nouă.

- Şi îţi vei schimba coafura. Fiindcă aceasta nu te avantajează deloc.

- Cred că are dreptate, interveni Sofia înainte ca eu să răspund. Tot timpul pari nepieptănată.

- De fiecare dată cînd mă tund, în cele din urmă părul capătă aspectul coifului lui Darth Vader.

Ignorîndu-mi protestele, Steven îi zise Sofiei:

- Sună la Salon One şi roagă-i să o programeze urgent pe Avery. Dacă-ţi vor face probleme, reaminteşte-le că îmi sînt datori pentru că le-am găsit în ultimul moment o firmă de catering pentru nunta fiicei patroanei. Apoi sună şi la oftalmologul lui Avery pentru achiziţia unor lentile de contact.

- Nici gînd, am protestat eu. Fără lentile de contact. Am o problemă cu atingerea globilor oculari.

- Asta e cea mai neînsemnată problemă a ta, zise Steven arătîndu-mi cheile. Vino.

- Stai, exclamă Sofia, apoi scoase ceva dintr-un sertar. Îi dăcu ceva lui Steven. În caz că vei avea nevoie de o rezervă, spuse ea.

- Acela e cardul de credit al studioului ? am întrebat eu indignată. Ar trebui folosit numai pentru situații de urgență.

Steven mă cîntări din priviri.

- Păi tu te califici.

Pe cînd eu îmi luam poșeta, iar Steven mă trăgea spre ușă, Sofia strigă după mine.

- Să nu-l lași în cabina de probă, Avery. Ține minte, nu e gay.

Uram să probez haine, pur și simplu detestam asta.

Mai mult ca orice, uram cabinele de probă ale magazinelor universale. Oglinzile acelea pe trei panouri, care amplificau orice mic defect și kilogram dobîndit. Lumina fluorescentă care dădea tenului un aspect de metal. Precum și felul în care asistenta de raion mă întreba "Vă descurcați ?" exact în clipa cînd mă încurcam în mînecile unui sacou.

Cînd probatul hainelor devenea ceva inevitabil, o cabină la magazinul Neiman Marcus se situa deasupra multora. Din perspectiva mea, totuși, alegerea unei cabine de probă preferată era la fel de ademenitoare ca și alegerea modului în care aș prefera să fiu executată.

Cabina magazinului Neiman Marcus era încăpătoare şi decorată superb, cu coloane luminate de o parte şi de cealaltă a oglinzilor alungite.

- Termină, zise Steven, ducînd în braţe şase rochii pe care le alesese pentru mine.

- Ce să termin ? am zis, aşezînd tacticoasă cele două rochii negre pe care le alesesem eu, sfidînd obiecţiile lui Steven.

- Nu mai face mutrele astea de căţeluşi în cuşcă, pe care-i vedem în reclamele de la SPCA.

- Nu am încotro. Oglinda aceea pe piedestal, din faţa mea, mă face să cad în depresie şi să mă simt ameninţată, iar deocamdată nu am probat nimic.

Steven luă cîteva piese de la o asistentă de magazin foarte amabilă, le agăţă pe cuierele din cabină.

- Persoana din oglindă nu este duşmanul tău.

- Nu, dar în acest moment eşti tu.

- Încearc-o pe prima, zise Steven calm, dîndu-mi-o pe cea aleasă de mine, după care ieşi.

- Pe acelea de ce le iei ?

- Fiindcă la petrecerea lui Hollis Warner nu vei purta negru.

- Negrul slăbeşte. E o culoare puternică.

- La New York. La Houston culoarea este culoare puternică. Uşa se închise în spatele lui.

Asistenta mi-a adus o bustieră neagră cu push-up şi o pereche de pantofi cu toc înalt şi m-a lăsat

singură. M-am dezbrăcat rapid, evitînd să privesc în oglinda cu trei fețe, mi-am pus bustiera și am privit ce se întîmplase cu sînii mei, susținuți de piesa de lenjerie extrem de îndrăzneață. Am luat prima rochie de pe umeraș. Era galbenă, cu un corsaj din mărgele fine și o fustă din satin.

- Galben, Steven ? Te rog.

- Orice femeie poate purta galben, dacă nuanța i se potrivește cu nuanța tenului, zise el din spatele ușii.

M-am luptat cu rochia pînă am îmbrăcat-o, dar nu am reușit să trag fermoarul.

- Intră, am nevoie de ajutor cu fermoarul.

Steven a intrat în cabină și m-a privit evaluativ.

- Nu-i rău. Rămas în spatele meu, Steven ridică fermoarul cu puțin efort .

M-am răsucit în fața oglinzilor, luptîndu-mă să respir.

- Prea strîmtă, am zis privind speriată cusăturile care păreau să cedeze. Ai putea să-mi aduci un număr mai mare ?

Steven citi eticheta de pe altă rochie pe care o avea pliată pe braț și mă anunță:

- Este cea mai mare măsură pentru genul acesta de rochii.

- Atunci plec imediat, l-am informat eu.

Steven mi-a coborît fermoarul rapid.

- Dar nu renunțăm.

- Ba da. Voi îmbrăca rochia pe care o am acasă.

- Nu mai există.

- Cum adică, nu mai există ?

- Chiar după ce am plecat, i-am dat Sofiei un mesaj și i-am zis să scape de ea cît timp ești plecată. Nu mai ai de ales acum.

- O să te ucid cu unul dintre tocurile astea. Iar pe Sofia am s-o ucid cu celălalt.

- Mai încearcă o rochie. Steven ieși din cabină, iar eu am probat o rochie lungă, din mătase de culoarea mării, care avea o aplicație interesantă din organza argintie cu mărgele. Rochia era fără mîneci, cu decolteul în formă de V. Spre liniștea mea, a alunecat ușor peste șolduri.

- Mereu am vrut să te întreb asta, am zis. Sofia chiar încerca haine în fața ta ?

- Da, răspunse Steven, din spatele ușii. Dar nu era dezbrăcată, purta lenjerie. După o pauză, adăugă pe un ton preocupat. Era chiar un set. Dantelă neagră.

- Ești interesat de ea ? l-am întrebat, în timp ce îmbrăcam rochia.Am răspuns tot eu tăcerii lui. Las-o baltă, știu că ești. Și nu e ceva unidirecțional.

Steven mă întrebă pe un ton semi-oficial:

- E doar o părere sau un fapt confirmat ?

- O părere.

- Chiar dacă aș fi interesat de ea, eu nu amestec munca și viața personală.

- Dar dacă tu...

- Nu discut cu tine despre Sofia. Mai ai mult ?

- Nu. Cred că asta îmi vine bine. M-am zvîrcolit pînă am reușit să trag fermoarul. Acum poți să intri.

Steven apăru în cabina de probă și mă privi admirativ.

- Asta chiar îți vine bine.

Datorită geometriei prelungi a porțiunii cu mărgele, completat cu lărgimea părții de jos a rochiei, proporțiile mele păreau mai bine echilibrate.

- O vom lăsa la retuș, ca să o scurteze pînă la genunchi, zise Steven hotărît. Picioare ca ale tale trebuie să fie lăsate la vedere.

- E o rochie drăguță, am recunoscut eu. Dar culoarea e prea puternică. Face concurență părului.

- Se potrivește perfect cu culoarea părului tău.

- Parcă nu sînt eu. M-am sucit și am rămas cu fața la el, solicitînd parcă ajutor. Nu mă simt confortabil îmbrăcată în ceva care mă face să arăt mai...

- Încrezătoare ? Sexy ? Într-o rochie care încurajează oamenii să te privească ? Avery, nu li se întîmplă nimic interesant oamenilor care rămîn tot timpul în zona lor de confort.

- Pot spune cu tărie că în trecut, cînd am ieșit din zona mea de confort, a fost o experiență supraestimată.

- Chiar și așa...niciodată nu vei primi ceea ce-ți dorești, dacă refuzi să te schimbi. Și aici nici măcar nu

vorbim de schimbări radicale. Avery, sînt doar niște haine. Chestiuni minore.

- Atunci de ce faci atîta caz pentru ele ?

- Pentru că m-am săturat să te tot văd îmbrăcată ca o bonă Viking. Cu toții ne-am săturat. Ești ultima persoană de pe planeta asta care ar trebui să-și ascundă silueta. Hai să cumpărăm o rochie frumoasă, o pereche de blugi de firmă și cîteva bluze. Și un sacou...

În cîteva minute Steven a primit ajutorul a două asistente amabile, care au umplut cuierele din cabina de probă cu un curcubeu de haine. Toți trei au insistat că mereu mi-am cumpărat o măsură prea mare și genuri de haine care erau exact în contradicție cu ceea ce ar trebui să poarte cineva cu un corp ca al meu.

La ieșirea din magazinul Neiman Marcus cumpărasem, cu ajutorul lui Steven, rochia de culoarea apei de mare, o bluză cu imprimeu colorat, cîteva maieuri din mătase în culori pastel, blugi de firmă și pantaloni mulați negri, o scurtă de piele în culoarea prunei, un cardigan roz-piersică, un costum cu fustă scurtă alb-ivoar și patru perechi de pantofi. Toate ținutele erau mulate pe corp, dar simple și îmi subliniau talia.

Era prima dată cînd cheltuiam atîția bani pentru haine, cea mai mare plată făcută pînă atunci fiind pentru studioul din Montrose.

- Noua ta garderobă este fierbinte de tot, mă informă Steven, în timp ce ieșeam pe ușa magazinului, amîndoi cu cîteva sacoșe în fiecare mînă.

- La fel este și cardul de credit.

- Acum mergem la optica medicală, zise el. Și pe urmă, la salon.

- Doar din curiozitate, Steven...există ceva din stilul meu care să-ți fie pe plac ?

- Sprîncenele tale nu arată rău. Și ai dinți frumoși. Pe cînd eram în mașină și ne îndepărtam de Galleria, Steven mă întrebă: ai de gînd să-mi spui ce s-a întîmplat cu Joe Travis, la nunta Kendrick ?

- Nu s-a întîmplat nimic.

- Dacă ar fi fost așa, mi-ai fi spus-o de la bun început. Dar o săptămînă și jumătate nu ai pomenit nimic de asta, ceea ce înseamnă că s-a întîmplat ceva.

- Bine, am recunoscut eu. Ai dreptate, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

- De acord. Steven căută la radio un canal cu muzică soft-rock și dădu volumul la maxim. După doar cîteva minute, am izbucnit:

- Bine, m-am culcat cu el.

- Te-ai protejat ?

- Da.

- Și ți-a plăcut ?

După ce am ezitat cîteva secunde, am recunoscut:

- Da.

Steven își luă o mînă de pe volan, ca să bată palma cu mine.

- Uau, am mormăit eu, răspunzîndu-i la gest. Numi ții prelegeri despre aventurile de o noapte ?

- Sigur că nu. Atîta timp cît folosești prezervativul, nu există nici o problemă în a obține plăcere fără angajamente. Acestea fiind zise, nu ți-aș recomanda să transformi pe cineva în partener de tăvăleală. Unul față de care ai începe să ai sentimente. Așteptări. În cele din urmă unul din voi va suferi. Deci, după o aventură de o noapte, e mai bine să pui punct imediat.

- Ce faci dacă persoana aceea vrea să te mai vadă?

- Nu sînt Magicianul Știe-Tot.

- Dar te pricepi la chestii din astea, am insistat eu. Spune-mi – există vreo șansă de a începe o relație, după o aventură de o noapte ?

Steven mă privi de sus.

- În cele mai frecvente cazuri, aventura de o noapte înseamnă că amîndoi ați decis de la bun început că nu va fi ceva serios între voi.

Era ora nouă cînd Steven m-a condus în sfîrșit acasă. Stilista de la Salon One lucrase trei ore la părul meu, aplicînd loțiuni, creme, seruri, ceară și alte substanțe pentru păr, alternativ cu uscări repetate și șamponări, apoi m-a tuns, astfel încît părul îmi cădea în niște bucle elegante pînă la nivelul umerilor. Cosmeticiana îmi făcuse manichiura și pedichiura, aplicînd o ojă de culoare nude, după care m-a învățat

cum să mă machiez. Apoi am cumpărat o trusă completă de machiaj, care m-a costat echivalentul ratei lunare pentru mașină.

Totuși, cum era de așteptat, vizita la salon a meritat toți banii. Steven, care alesese să-și facă o întinerire a tenului cu o oră înainte de încheierea tratamentelor mele, m-a văzut exact cînd eram complet machiată. Reacția lui a fost de milioane. A rămas cu gura întredeschisă și a schițat un zîmbet.

- Sfinte Dumnezeule. Tu cine ești ?

Am roșit, văzîndu-i reacția, dar Steven a insistat, dînd două ture împrejurul meu, după care m-a îmbrățișat mai tandru ca niciodată.

- Ești superbă, murmură el. Acum să rămîi așa.

Mai tîrziu, cînd am intrat împreună în studio, cu toate sacoșele, Sofia a coborît din camera ei, numai în papuci și pijama, cu părul strîns într-o coadă de cal în vîrful capului. S-a uitat la mine uluită, a dat din cap, ca și cînd vedea o străină.

- Sîntem faliți, am informat-o surîzînd. Am cheltuit toți banii noștri pe coafor și haine.

Spre surprinderea mea, ochii Sofiei s-au umplut de lacrimi.

- Ba nu, Avery, ești atît de frumoasă...

Nu știu cum, dar în efuziunea îmbrățișării și a bucuriei pentru metamorfoza mea, Sofia l-a sărutat pe Steven pe obraz. El a înlemnit la acest gest nevinovat,

privind-o cu o expresie stranie, buimăcit parcă, dar excitat și stînjenit. După cîteva secunde fața i-a devenit inexpresivă. Sofia nici măcar nu a remarcat nimic.

Dacă nu aș fi avut îndoieli referitoare la sentimentele lui Steven pentru sora mea, știu ce ar fi spus Magicianul Știe – Tot:

Semnele arată spre da.

Capitolul șapte

Seara în care avea loc licitația de artă, organizată de Hollis Warner era una fierbinte și umedă, aerul era înmiresmat cu arome de ceară, mirt și Lantana. Am tras mașina în parcarea asistată de un șofer, am oprit și i-am înmînat cheile.

Purtam rochia cea nouă cu mărgele, evident scurtată pînă la genunchi. Grație ajutorului Sofiei, aveam o coafură elegantă și un machiaj perfect și știam că niciodată nu arătasem atît de bine.

Se auzea o muzică de jazz pe măsură ce mă apropiam de conacul Warner, o construcție în stil colonial, clădită pe o proprietate întinsă pe cîteva mii de metri pătrați, în River Oaks. Casa fusese construită de pe vremea cînd River Oaks luase ființă. Hollis aproape dublase suprafața clădirii istorice, adăugîndu-i o aripă construită exclusiv din sticlă, în partea din spate. Combinația era cumva prea extravagantă. Se vedea și un cort alb, uriaș, ridicat mai în spate.

Cînd am intrat în foaierul spațios, cu podeaua din parchet masiv, antichizat, m-a întîmpinat o răcoare plăcută. Casa era deja destul de aglomerată, iar serata de-abia începea. Asistente-gazde înalte și elegant

îmbrăcate îi conduceau pe invitaţi spre locul licitaţiei, înmînîndu-le catalogul pentru licitaţia de mai tîrziu. "Cina şi licitaţia vor avea loc în cort" îmi spuse una dintre fete, "dar pentru moment casa este deschisă pentru a admira operele de artă. În catalog veţi găsi fiecare piesă ce va fi licitată, precum şi locul unde se află ele."

- Avery ! am auzit-o pe Hollis, care venea spre mine, îmbrăcată într-o rochie de şifon roz, etalîndu-şi silueta perfectă, măsura slim. Era însoţită de David, soţul ei, un bărbat grizonat, înalt şi suplu, deosebit de atrăgător. Hollis mă luă de mînă şi mimă un sărut pe obraz, apoi zise entuziasmată:

- O să ne distrăm de minune diseară ! Vai, dar arăţi senzaţional ! Apoi i se adresă soţului ei : iubitule, spune-i lui Avery ce mi-ai şoptit adineauri, cînd ai văzut-o.

El răspunse fără ezitări.

- Am zis "roşcata aceea în rochie albastră e dovada că Dumnezeu este bărbat".

Am zîmbit.

- Vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat. Aveţi o casă minunată.

- Vino să-ţi arăt cum am extins-o, îmi spuse Hollis. Totul din sticlă şi granit. A durat o veşnicie pînă am terminat-o, dar David m-a sprijinit pînă la capăt. Îl mîngîie pe soţul ei pe braţ şi-i zîmbi drăgăstos.

- Lui Hollis îi place să primească invitați, cum nu ai mai văzut, spuse Warner. Se ocupă cu colecte de fonduri pentru tot felul de acțiuni caritabile. O femeie ca ea merită să aibă orice fel de casă își dorește.

- Iubitule, murmură Hollis, Avery a organizat nunta fiicei lui Judy și Ray. Vreau să i-o prezint lui Ryan, iar ea ne va ajuta să punem în mișcare lucrurile între el și Bethany.

David mă privi cu interes.

- Mă bucur să aud asta. Nunta familiei Kendrick a fost un eveniment reușit. Multă distracție. Nu m-ar deranja să fac același lucru și pentru Bethany.

Fiindcă nu știam exact la ce s-a referit Hollis cînd a vorbit de pus în mișcare lucrurile, am întrebat:

- A fost făcută deja o cerere oficială în căsătorie?

- Nu. Ryan se gîndește să o ceară într-un cadru special. I-am zis că în această seară vei fi aici, ca să-i dai cîteva idei.

- Îl voi ajuta cum pot mai bine.

- Nu ne puteam dori un tînăr mai drăguț pentru Bethany, zise Hollis. Ryan este arhitect. Mintea îi merge brici. Familia lui, soții Chase, sînt înrudiți cu familia Travis. Mama lui Ryan a murit tînără – din nefericire – dar unchiul său Churchill a avut grijă de familie și le-a asigurat copiilor o educație aleasă. Iar cînd a murit Churchill, familia Chase a fost inclusă în testamentul lui. Hollis mi-a aruncat o privire cu subînțeles, apoi a

continuat: Ryan ar putea trăi decent doar din dobînzile bancare, fără să muncească o zi din viața lui. Mă luă de mînă și îi spuse soțului ei: David, eu o conduc pe Avery să vadă casa. Te poți descurca și fără mine cîteva minute, nu-i așa ?

- Voi încerca, îi zise acesta, apoi ea îi făcu semn cu ochiul și mă trase după ea.

Hollis avea o ușurință de a conversa, pe care o dobîndesc numai gazdele desăvîrșite. În același timp mă conducea spre aripa modernizată. Se opri, ca să-mi arate cîteva tablouri, care urmau să fie vîndute la licitație, pe fiecare fiind lipită cîte o etichetă cu un număr și cîteva informații despre artist. Hollis îi dădu lui Ryan un mesaj prin care-l ruga să ne aștepte în ceea ce ea numea "camera din cer".

- O va lăsa puțin singură pe Bethany, ca să poată discuta doar cu tine, îmi explică Hollis. Sigur că dorește să-i facă o surpriză cînd o va cere.

- Dacă vrea, poate veni la studioul nostru din Montrose, am sugerat eu, unde am putea discuta într-un cadru intim și comod...

- Ba nu, e mai bine să punem la punct totul în seara aceasta, zise Hollis. Altminteri, Ryan va continua să tărăgăneze. Știi cum sînt bărbații.

Am zîmbit neutru, sperînd că Hollis nu-l împinge pe Ryan cu propunerea.

- De cînd ies împreună el și Bethany ? am întrebat, cînd intram în ascensorul cu pereți transparenți.

- De două sau trei luni. Cînd întîlnești persoana potrivită, pur și simplu știi. David m-a cerut de soție la două săptămîni după ce ne-am cunoscut - și iată-ne acum, douăzeci și cinci de ani mai tîrziu.

Cînd ascensorul ajunse la etajul al treilea, deja în fața ochilor aveam imaginea cortului din spatele casei. Era legat de aceasta printr-o alee bordată cu straturi de flori aranjate în spirale înlănțuite.

- Aici e camera mea din cer, îmi spuse Hollis cu mîndrie, indicîndu-mi o galerie spectaculoasă din panouri de sticlă fixate pe rame din inox, al cărui tavan era tot din panouri de sticlă segmentată.

În cîteva locuri tronau sculpturi pe piedestaluri din celuloid transparent. Pînă și podeaua era confecționată tot din sticlă groasă, transparentă, care era susținută de cîțiva suporți vizibili. Chiar sub podeaua camerei din cer, exact la parter, era amenajată o piscină în aer liber.

- Nu-i grozavă ? Vino, să-ți arăt una dintre sculpturile mele preferate.

Eu am ezitat, privind temătoare spre podeaua transparentă. Deși niciodată nu crezusem că mă tem de înălțimi, nu-mi plăcea ce văd. Grosimea sticlei nu mi se părea destul de consistentă, ca să-mi suporte greutatea.

- Dar este cît se poate de sigură, mă informă Hollis, înțelegîndu-mi teama. Te vei obișnui numaidecît. Pe măsură ce înainta spre galerie, i se auzeau tocurile ticăind, exact cum se aud cuburile de gheață

zornăind într-un pahar. Acum chiar poți spune că ai mers prin aer.

Cum nu simțeam nici o dorință de a merge prin aer, încurajarea ei nu mi se părea deloc motivantă. Am ajuns la o margine a podelei și pur și simplu picioarele nu mai ascultau, degetele mi se încovoiaseră în pantofi. Fiecare celulă a corpului mă avertiza că, dacă voi continua să înaintez pe întinderea aceea de sticlă transparentă, voi muri instantaneu.

M-am autosugestionat să nu privesc în jos, unde chiar sub picioarele mele, se vedea luciul apei din piscină. Am făcut cu greu cîțiva pași.

- Ce părere ai ? am auzit-o pe Hollis.

- Uluitor, am reușit eu să articulez. Începusem să simt furnicături, dar nu de emoție, ci de o spaimă viscerală. Simțeam cum mi se adună transpirația în sutien.

- Aceasta este una dintre piesele mele preferate, mă anunță Hollis, arătîndu-mi o sculptură pe un piedestal. Costă doar zece mii. E un chilipir.

Mă aflam în fața unui cap din poliuretan turnat, care fusese împărțit în două. Sub fiecare dintre cele două jumătăți, fuseseră introduse la întîmplare o mulțime de obiecte găsite: o farfurie spartă, o minge de plastic, o carcasă de mobil.

- Niciodată nu am știut să interpretez sculptura post-modernistă, am recunoscut eu.

- Artistul acesta pune laolaltă obiecte obișnuite și le schimbă contextul. Hollis se opri, fiindcă mobilul

ei vibră. Stai să verific ceva. Citi mesajul și oftă exasperată. Nu pot lipsi nici măcar zece minute, fără ca unii sau alții să aibă nevoie de mine. Pentru asta am angajat secretară. Jur că fata asta mai are puțin pînă la concediere.

- Dacă ai nevoie să te ocupi de ceva, te rog, fă abstracție de mine, i-am zis eu, bucuroasă de ideea că am șansa să evadez din "camera din cer".

Hollis m-a bătut ușor pe mînă, inelele zornăindu-i ca niște castaniete.

- Vreau să te las cu cineva cunoscut. Nu pot să fug și să te las de una singură.

- Mă descurc, Hollis. Zău...

Cînd am văzut-o că mă trage mai departe, pe podeaua trădătoare, am intrat în panică. Am lăsat în urmă trei femei care discutau despre o sculptură. Hollis m-a dus de mînă spre un fotograf care stătea cu spatele spre noi, într-un colț și făcea fotografii unui cuplu în vîrstă.

- Fotografule înrăit, îl strigă Hollis pe un ton glumeț, uite pe cine am adus cu mine.

- Hollis, am protestat eu descurajată.

Înainte ca bărbatul să lase jos aparatul foto, am știut cine era. Trupul meu a simțit cine era. I-am perceput prezența imediat, chiar înainte de a-l privi în ochii aceia care mă bîntuiseră din seara cînd ne-am cunoscut. Singura diferență este că acum ei erau duri ca onixul.

- Bună, Joe, au fost singurele cuvinte pe care am reușit să le șoptesc.

Capitolul opt

- Joe ne face o favoare și surprinde cîteva instantanee pentru website, zise Hollis.

Joe puse aparatul alături de sculptură și mă țintui cu privirea, făcîndu-mă să mă simt ca un fluture într-un insectar.

- Avery, mă bucur să te revăd, îmi zise Joe.

- Nu era nevoie să...am început eu stîngace, dar deja Hollis dispăruse, însoțită de ropotul tocurilor și zornăitul inelelor.

Tăcere.

Nu m-am așteptat să fie atît de dificilă revederea cu Joe. Amintirile evenimentelor petrecute între noi pluteau parcă și acum în aer, în jurul nostru.

- Nu știam că vei fi aici, am spus eu. Apoi am tras aer în piept și l-am expirat lent. Nu mă descurc prea bine, am continuat apoi.

Pe fața lui Joe nu puteai citi nimic.

- Așa este.

- Îmi pare rău...am zis, apoi m-am oprit, făcînd greșeala să-mi cobor privirea. O clipă am dat cu ochii de podeaua transparentă și am avut senzația ca totul se clatină cu mine, de parcă întreaga casă se rostogolea.

- Dacă nu mai vrei să mă vezi, spuse Joe calm, e hotărîrea ta. Dar cel puțin mi-ar plăcea să știu dacă...

- Doamne. Camera se mișca în continuu. M-am clătinat și am reușit să-l apuc pe Joe de mîneca sacoului, căutînd disperată un punct stabil. Plicul mi-a căzut din mînă și am făcut greșeala să mă uit spre el, în jos, moment în care a reînceput amețeala. Joe s-a apropiat să mă susțină, într-un gest reflex.

- Te simți bine ? l-am auzit.

- Da. Nu. L-am apucat de mînă și l-am strîns.

- Ai băut prea mult ?

Aveam senzația că mă aflu pe puntea unui vas, pe o mare agitată.

- Nu e vorba de asta, ci...podeaua îmi dă o stare de amețeală. La naiba.

- Uită-te în ochii mei, a spus Joe strîngîndu-mă de mînă, apoi m-a apucat și de cealaltă mînă. Mă uitam siderată la chipul lui și-l vedeam ca prin ceață, iar într-un final am reușit să focalizez imaginea lui. Singurul lucru stabil era strîngerea mîinilor lui și ele mă ajutau să nu cad din picioare. Te țin bine, zise el.

Din cauza stării de vomă, m-am albit la față. Am început să transpir pe frunte.

- Podeaua asta provoacă aceleași senzații aproape tuturor celor care merg pe ea, continuă Joe. Efectul apei de sub ea te face să-ți pierzi echilibrul. Respiră adînc.

- De asta nu am vrut să ajung aici, am spus cu disperare. Am venit doar fiindcă a insistat Hollis și mă străduiesc să-mi devină clientă. Simțeam că transpirația îmi va distruge machiajul. Fața mea urma să se prelingă precum un desen cu cretă sub ploaie.

- Te-ar ajuta, dacă ți-aș spune că podeaua este construită din straturi de sticlă securizată suprapuse, iar grosimea totală este de vreo patru centimetri ?

- Nu, a venit imediat răspunsul meu.

Joe zîmbi, iar privirea i s-a mai domolit. Foarte grijuliu, m-a luat de mînă.

- Închide ochii și lasă-te condusă de mine.

L-am strîns de mînă și l-am urmat. După cîțiva pași, m-am împiedicat, iar panica m-a cuprins din nou. Atunci el m-a strîns de talie imediat, lipindu-mă de trupul lui, dar și așa, senzația de prăbușire persista.

- Of, Doamne, am murmurat copleșită. Cred că nu voi reuși să scap de pe podeaua asta fără să cad.

- Nu te voi lăsa să cazi.

- Simt că mi se face greață.

- Ușurel acum. Nu te agita și ține ochii închiși. Cu brațul care nu mă susținea de talie, Joe și-a scos batista, apoi m-a tamponat ușor pe frunte și obraji, ștergîndu-mi transpirația. Cred că ești și puțin cam obosită, murmură el. Te vei simți mai bine cînd vei ajunge într-un loc mai răcoros. Respiră. Îmi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Ești bine, zise el șoptit. Nu ți se va întîmpla nimic acum, că ești cu mine.

Simțindu-i corpul musculos și puternic lipit de al meu, am început să mă relaxez. Aveam palma lipită de pieptul lui și-i simțeam răsuflarea constantă.

- Îți stă foarte bine în rochia asta, mărturisi Joe. Mă mîngîie ușor pe păr și adăugă: Îmi place și asta.

Am rămas cu ochii închiși, amintindu-mi felul în care își înfipsese mîna în părul meu și-mi trăsese capul pe spate, în timp ce mă săruta pe gît...

I-am simțit mișcarea brațului, cînd a făcut semn cuiva.

- Ce faci ? l-am întrebat.

- Fratele meu, Jack și soția lui tocmai au coborît din ascensor.

- Nu-i chema aici, l-am rugat eu.

- Din partea Ellei vei avea toată compasiunea. Era însărcinată cînd s-a aventurat pe podeaua asta și i s-a făcut rău, iar Jack a trebuit să o ducă în brațe.

O voce blîndă ne-a întrerupt conversația.

- Salut, frățioare. Ce s-a întîmplat ?

- Prietena mea are amețeli.

Am deschis ochii, extrem de grijulie. Era evident că bărbatul care i se alăturase lui Joe provenea din aceeași genă înzestrată a familiei Travis. Brunet, carismă de mascul alfa și un zîmbet răvășitor.

- Jack Travis, se prezentă el. Încîntat de cunoștință.

Am încercat să mă întorc, pentru a da mîna cu el, însă Joe m-a oprit, strîngîndu-mă şi mai tare lîngă el.

- Nu, stai cuminte, murmură el. Apoi îi zise fratelui său: Încearcă să-şi recapete echilibrul.

- Afurisită podea din sticlă, zise Jack. I-am zis lui Hollis să adauge un strat de sticlă inteligentă şi atunci ar fi putut opaciza podeaua doar apăsînd un buton. Omenii ar trebui să mă asculte.

- Eu te ascult, se auzi o voce de femeie, apropiindu-se de noi cu paşi mici, calculaţi.

- Mda, făcu Jack, dar numai ca să te cerţi cu mine. Îi zîmbi şi o cuprinse de umeri. Era slăbuţă şi drăguţă, blondă, părul tuns pînă la bărbie, ochi albaştri şi nişte ochelari cu rame alungite. De ce te-ai aventurat pînă aici ? o întrebă Jack pe un ton glumeţ-mustrător. Iar o să ţi se facă rău.

- Acum mă descurc, fiindcă nu sînt însărcinată, îi zise ea. Şi voiam să o cunosc pe prietena lui Joe. Îmi zîmbi. Sînt Ella Travis.

- Ea este Avery, mă prezentă Joe. Hai să mai amînăm prezentările pentru moment. Podeaua asta îi provoacă ameţeli.

Ella mă privi condescendent.

- Şi eu am păţit la fel cînd am păşit pe ea pentru prima dată. O podea transparentă este o idee extrem de stupidă – îţi dai seama că oricine înoată în piscină se poate uita pe sub fusta ta ?

Am privit în jos panicată și atunci camera a reînceput să se învîrtă cu mine.

- Ușurel, mă susținu Joe imediat. Avery, nu te uita în jos. Ella...

- Scuze, scuze, gata, am tăcut.

Jack interveni și el pe un ton glumeț:

- Pot să te ajut cu ceva ?

- Da, vezi covorul acela agățat pe perete ? Dă-l jos și adu-l ca să-l așezăm pe podea, pentru ca Avery să poată merge pe el. Așa va avea o referință vizuală stabilă.

- Oricum nu o să ajungă pe tot drumul, sublinie Jack.

- Oricum, va acoperi o mare parte din drum.

M-am uitat la covorul de pe peretele îndepărtat. Artistul aplicase zeci de benzi colorate pe suprafața unui covor persan antic, iar acestea practic se topiseră pe material.

- Nu puteți face asta, am protestat eu. Este un obiect expus pentru licitație.

- Dar e un covor, replică Joe. Locul lui e pe podea.

- Covor a fost înainte. Acum este obiect de artă.

- Mă gîndeam să-l cumpăr, spuse Ella. Alegerea materialelor reprezintă o fuziune a trecutului cu viitorul. Jack se uită la ea zîmbind.

- Ella, ești singura de aici care chiar a citit catalogul. Știi bine că aș putea și eu să lipesc bandă adezivă pe un covor, făcîndu-l să arate ca acela.

- Da, dar nu ar valora o centimă, dacă e făcut de tine.

- De ce nu ? întrebă el, privind-o pe sub gene.

Ella își plimbă ascendent degetele pe gulerul smochingului, apoi răspunse:

- Fiindcă, Jack Travis, tu nu ai mintea unui artist.

Atunci el își coborî capul spre ea, pînă ce își atinseră nasurile . Vocea lui semăna cu torsul unui motan înfierbîntat:

- Ce bine că te-ai măritat cu mine pentru corpul meu.

Joe păru exasperat și interveni:

- Terminați odată, zise el. Jack, du-te și adu odată afurisitul de covor.

- Stai, am zis eu. Vreau să încerc să merg singură. Te rog.

Joe nu putea să-și ascundă scepticismul.

- Crezi că poți ?

Mă simțeam mai sigură pe mine, mai ales că și inima începuse să-mi bată normal acum.

- Dacă nu mă uit în jos, cred că voi reuși.

Joe mă privi neîncerezător și merse foarte aproape de mine, ca să-mi fie în preajmă, apoi mă apucă de talie.

- Scoate-ți pantofii.

Am roșit , dar sprijinindu-mă de el, am reușit să-mi scot balerinii.

- Îi iau eu, zise Jack, după care îmi luă și geanta de seară.

- Ține ochii închiși, îmi spuse Joe. L-am ascultat, iar el și-a pus palma pe spatele meu, protector. Ai încredere în mine, murmură el. Și respiră continuu.

L-am ascultat și l-am lăsat să mă conducă.

- De ce te întîlnești cu Ryan ? mă întrebă Joe.

- Hollis mi-a zis că are nevoie de idei pentru a o cere de soție pe Bethany, am răspuns eu, bucuroasă de conversație.

- Dar de ce are nevoie de ajutor ca să facă asta ? Nu trebuie decît să-i pună întrebarea, apoi să-i ofere un inel.

- În zilele noastre oamenii transformă cererea în căsătorie într-un eveniment. Simțeam cum îmi transpiră tălpile și speram să nu las urme pe sticlă. Poți să inviți persoana într-un balon și să o ceri în aer, ori să faci scuba diving și să o ceri sub apă, sau chiar poți angaja o formație, care să cînte și să danseze.

- E caraghios, zise Joe sec.

- E caraghios să fii romantic ?

- Nu, e caraghios să transformi un moment intim într-un musical pe Broadway. Ne-am oprit, iar Joe m-a întors cu fața spre el. Acum poți deschide ochii.

- Am ajuns ?

- Am ajuns.

Văzîndu-mă ajunsă în sfîrșit cu picioarele pe podeaua de granit, am răsuflat ușurată. Observînd că îl

strîngeam de mînă pe Joe, i-am dat drumul, șoptindu-i:

- Mulțumesc.

L-am văzut că mă privește atent și am simțit o frămîntare interioară, convinsă fiind că, pînă la sfîrșitul serii, sigur vom discuta.

- Merg să-mi iau aparatul foto, îmi spuse el și urcă în camera din cer.

- Poftim, spuse Jack , dîndu-mi pantofii și plicul.

- Mulțumesc. Mi-am încălțat pantofii. Presupun că aceasta a fost prima mea cădere nervoasă, am comentat ușor stînjenită.

- O cădere nervoasă minoră nu face rău nimănui, mă liniști Jack. Eu îi provoc mamei cîte una mai tot timpul.

- Și mie, una sau două, se plînse Ella.

- Știai ce te așteaptă, atunci cînd te-ai măritat cu un Travis.

- Da, știam. Ella zîmbi și îi aranjă cravata. După o experiență atît de traumatizantă, îmi spuse ea surîzătoare, ai nevoie de un medicament. Să mergem să ne așezăm undeva și să bem ceva.

- Mi-ar plăcea, am spus eu, dar nu pot. Trebuie să-l aștept pe Ryan, vărul lui Joe.

- L-ai cunoscut ?

- Nu și habar n-am cum arată.

- Ți-l voi arăta eu, zise Ella. Deși asemănarea membrilor familiei este izbitoare. Mari, părăși, mîndri de ei.

Jack se aplecă și o sărută pe gură.

- Exact cum îți plac ție, zise el. Vrei să-ți aduc niște șampanie ?

- Da, te rog.

Jack se uită la mine.

- La fel și pentru tine, Avery ?

Cu toate că mi-aș fi dorit să beau șampanie, am dat din cap refuzînd categoric.

- Mulțumesc, dar mai bine îmi păstrez mintea limpede.

După ce el plecă, Ella îmi vorbi pe un ton prietenos:

- De cînd vă cunoașteți tu și Joe ?

- Nu ne cunoaștem, am răspuns precipitat. Adică...l-am cunoscut acum cîteva zile la o nuntă pe care am organizat-o, dar nu sîntem...știi...

- Îl interesezi, îmi spuse ea. Se vede clar, după felul în care te privește.

- Sînt mult prea ocupată, ca să mă gîndesc la întîlniri cu cineva.

Mă privi cu ochi înțelegători.

- Avery, sînt consilier de rubrică mondenă. Scriu despre chestii din astea tot timpul. Nimeni nu e chiar atît de ocupat, încît să nu aibă o relație. Katy Perry este ocupată, dar iese la întîlniri, nu ? A-Rod e ocupat, dar în fiecare lună are o altă iubită. Așa că presupunerea mea este că ai ieșit șifonată din ultima relație. Ți-ai pierdut încrederea în toți bărbații din specia umană.

Ceva din tonul ei mă făcea să zîmbesc, poate tonul glumeț și abordarea optimistă.

- Cam așa s-ar putea spune pe scurt.

- Atunci ai nevoie să...Se opri, fiindcă Joe apăru cu aparatul foto.

- Ryan vine să discute cu tine, zise el. L-am văzut coborînd din ascensor.

Un tînăr îmbrăcat elegant se apropie de noi . Avea o frizură conservatoare, părul negru-ciocolatiu. Pometii proeminenți și ochii albaștri glaciali îl făceau extrem de atrăgător, mult mai auster și mai cizelat decît frații Travis. Avea aerul bărbatului care își cunoaște valoarea, dar nu se asemăna deloc cu șarmanții frați Travis, ori cu stilul lor afabil; părea mai degrabă omul care sugerează că foarte greu și-ar lăsa garda jos vreodată, ba chiar nu ar face-o în veci.

- Salut, Ella, zise apropiindu-se de noi, iar pe ea o sărută pe obraz. Joe.

- Ce mai faci, Rye ? îl salută Joe, apoi dădu mîna cu el.

- Se poate și mai bine. Ryan se uită la mine și mi se adresă pe un ton politicos: Tu trebuie să fii organizatoarea de nunți ?

- Avery Crosslin.

Îmi strînse mîna cordial, politicos.

- Trebuie să ne grăbim, spuse Ryan. Nu am decît cîteva minute pînă ce Bethany mă va găsi.

- Desigur. Vrei să discutăm undeva singuri. Eu nu cunosc casa și...

- Nu neapărat, zise Ryan. Joe și Ella fac parte din familie. Ce știi de la Hollis despre situația mea ? mă întrebă pe un ton glacial.

Aveam răspunsul pregătit.

- Mi-a zis că o vei cere de soție pe fiica ei, Bethany și că vrei să discuți cu mine pe tema cererii în căsătorie.

- Nu am ce discuta despre cererea în căsătorie, zise sec Ryan. Hollis ți-a prezentat situația astfel, fiindcă se teme că nu voi merge pînă la capăt. Ea și David încearcă să-mi forțeze mîna.

- Cum adică ? întrebă Joe.

Ryan ezită la început.

- Bethany este însărcinată. Tensiunea din glasul lui trăda faptul că vestea nu fusese nici așteptată, nici binevenită. Urmă o tăcere apăsătoare. Ea spune că vrea să păstreze copilul, continuă Ryan. I-am spus că, evident, voi fi alături de ea.

- Ryan, interveni Ella, știu că ești foarte tradiționalist în privința acestor lucruri. Dar, dacă acesta este singurul motiv pentru care îi ceri mîna lui Bethany, căsnicia voastră nu are nici o șansă să reziste.

- Vom încerca amîndoi să o facem să meargă.

- Dar poți face parte din viața copilului tău, chiar și fără a fi căsătoriți, am opinat eu destul de timid.

- Nu sînt aici să discut despre argumentele pro și contra. Nunta va avea loc. Tot ce mă interesează este să am un cuvînt de spus referitor la cum se va desfășura

- Așadar vrei să te implici activ în organizare ? am întrebat eu.

- Nu, tot ce vreau este să stabilesc niște parametri rațională, pe care să-i impun. Altminteri, Hollis se va ocupa de toată nunta călărind pe un elefant uriaș, înzorzonată cu lanțuri de aur, sau chiar mai rău.

Nu eram prea încîntată să organizez o nuntă pentru un mire reticent. Aveam mari îndoieli că el sau Bethany vor apuca să ajungă pînă la altar, dar, chiar și dacă ajungeau, procesul era mai degrabă unul nefericit, din punctul de vedere al celor implicați.

- Ryan, am zis eu, la Houston există cîteva firme celebre, cu experiență vastă în asemenea evenimente, care ar putea face o treabă extraordinară...

- Toate sînt în buzunarul soților Warner. I-am spus deja clar lui Hollis că nu voi înghiți nici un organizator de evenimente care a lucrat pentru ea în trecut. Vreau să fie cineva pe care ea să nu-l aibă în palmă. Pentru mine nu contează cît de bună ești, sau ce flori vei alege. Important pentru mine este să știu că o vei înfrunta pe Hollis, dacă va încerca să preia controlul.

- Sigur că pot face asta, am spus eu. Sînt patologic obsedată de control. Și întîmplător, sînt foarte

bună în meseria mea. Totuși, înainte de a discuta mai departe, ar fi bine să vii la studioul meu și să...

- Ești angajată, zise el brusc.

Atunci am început să rîd.

- Sînt sigură că vei dori să discuți cu Bethany întîi.

Ryan dădu din cap negativ.

- Voi stipula că angajarea ta este o cerință pentru derularea contractului. Nu va avea nimic de obiectat.

- De obicei, procedura înainte de a începe contractul este vizita la studio. Ne uităm la un portofoliu și discutăm idei și posiblități...

Joe interveni cu o privire amuzată:

- Rye, eu nu cred că aici problema se pune dacă o angajezi pe Avery sau nu. Părerea mea este că ea încearcă să se decidă dacă te acceptă sau nu.

- De ce să nu mă accepte ? întrebă Ryan, săgetîndu-mă cu privirea, evident contrariat.

Pe cînd mă străduiam să emit rapid un răspuns diplomatic, Jack reveni și ne întrerupse.

- Salut, Rye. Adusese șampanie pentru Ella și reușise să surprindă ultima întrebare. Pentru ce vrei să o angajezi pe Avery ?

- Pentru organizarea unei nunți, spuse Ryan. Bethany este însărcinată.

Jack îl privi mustrător.

- Ce naiba, camarade, zise după cîteva momente. Există măsuri de protecție pentru asta.

Ryan făcu ochii mici.

- Nici o metodă nu e sută la sută sigură, cu excepția abstinenței. Explică-i acest cuvînt, Ella – Dumnezeu știe că pînă acum nu a auzit de asta.

Jack mustăci.

- Ea mă cunoaște îndeajuns de bine, ca să nu se sinchisească.

În sinea mea mi-am zis că, în ciuda manierelor elegante și a siguranței de sine a lui Ryan, probabil omul simțea ce ar fi simțit orice bărbat în situația aceasta : neliniște, frustrare și absolută nevoie de a deține controlul măcar asupra unor lucruri.

- Ryan, l-am luat eu calm, îți înțeleg dorința de a începe să iei decizii imediat, dar nu așa îți alegi un organizator de nunți. Dacă vrei să mă angajezi pe mine, vino la studioul nostru, cît de curînd dorești și vom sta de vorbă. Pe durata discursului meu am reușit să scot din plic o carte de vizită pe care i-am înmînat-o.

Ryan o luă și o puse în buzunar încruntat.

- Luni dimineață ?

- Pentru mine e perfect.

- Avery, zise Ella, poți să-mi dai și mie o carte de vizită ? Am nevoie de ajutorul tău.

Jack îi aruncă o privire nedumerită.

- Noi sîntem deja căsătoriți.

- Nu pentru asta, ci pentru petrecerea lui Haven înainte de nașterea copilului. Ella luă de la mine cartea

de vizită și-mi zise cu ochi rugători : cît de bună ești să salvezi un dezastru pe cale a se petrece ? A trebuit să organizez o petrecere pentru nașterea copilului cumnatei mele, Haven, fiindcă ea este ocupată cu deschiderea unui salon – propria ei afacere – și eu, care sînt o leneșă din fire, am tot amînat demararea operațiunii. Haven mi-a spus că nu dorește o petrecere tradițională pentru fete, ci mai degrabă un eveniment dedicat familiilor. Totul este planificat doar pe jumătate, dar deja este un dezastru.

- Cînd va avea loc ? am întrebat eu.

- În weekend-ul următor, zise Ella crispată.

- Voi face tot posibilul să iasă. Nu pot promite miracole, dar....

- Îți mulțumesc, ce eliberare ! Orice vei putea face, va fi minunat. Dacă vrei să...

- Stai puțin, zise Ryan. De ce Ella a primit instantaneu un Da, iar eu nu ?

- Fiindcă ea are mai mare nevoie de ajutor, răspunse Joe. Ai fost vreodată la o petrecere de-a Ellei?

Ella îl privi, avertizîndu-l, deși de-abia se abținea să nu rîdă.

- Tu ai grijă ce vorbești...

Joe îi aruncă un zîmbet fermecător, apoi îi zise lui Ryan:

- Hai să mergem la un meci duminică, spuse el.

- Sună perfect. Ryan făcu o pauză, apoi întrebă

zîmbind subtil: trebuie să vină și Jack de data aceasta ?

- Să fii convins că voi veni, zise Jack. Eu sînt singurul care plătește berile.

Joe mă luă de braț.

- Ne vedem puțin mai tîrziu, le zise el. Vreau să aflu părerea lui Avery despre niște picturi pentru care aș vrea să licitez.

Ella îmi făcu semn cu ochiul, iar Joe mă conduse încet.

- Crezi că vărul tău va reuși să meargă pînă la capăt ? l-am întrebat pe Joe aproape șoptit. Dacă ar mai trage de timp și s-ar mai gîndi puțin...

- Rye nu se va răzgîndi, zise Joe. Tatăl lui a murit cînd el avea zece ani. Crede-mă, nu ar fi capabil să-și lase copilul să crească fără tată.

Am intrat în ascensor.

- Dar mi se pare că nu a evaluat toate opțiunile.

- Aici nu există opțiuni. Dacă aș fi în locul lui, aș face același lucru.

- Ai lua de soție o femeie pe care ai lăsat-o însărcinată accidental, chiar dacă nu ai iubi-o ?

- Sigur că da. De ce ești așa surprinsă ?

- Nu știu, dar...este o noțiune demodată, atîta tot.

- Așa se cuvine să facă.

- Nu sînt întru totul de acord. Șansele să divorțeze sînt foarte mari, atunci cînd o căsnicie începe astfel.

- În familia mea, dacă lași însărcinată o femeie, îți asumi responsabilitatea.

- Dar oare Bethany ce vrea ?

- Ea vrea să se mărite cu un bărbat cu bani. Nu-i pasă prea mult cine este acela, atîta timp cît își permite să o întrețină.

- Nu ai de unde să știi asta.

- Scumpo, toată lumea știe. Joe privi afară, prin pereții de sticlă ai ascensorului. Ryan și-a petrecut toată viața preocupat doar de muncă, apoi, cînd în sfîrșit se hotărăște și el să ia o pauză, ca să se distreze puțin, ajunge de gît cu Bethany Warner. O petrecăreață. O profesionistă în ale mondenului. Nu te lași prins de o fată ca ca. Habar nu am ce naiba a fost în capul lui.

Se deschiseră ușile și ne aflam din nou la parter. Joe m-a luat de mînă și a început să mă tragă după el prin mulțime.

- Ce facem acum ? l-am întrebat eu.

- Vreau să găsesc un loc unde să putem vorbi.

M-am albit la față, convinsă fiind ce subiect avea de gînd să abordeze.

- Aici ? Acum ? Nu avem pic de intimitate.

Joe îmi replică pe un ton absolut sardonic:

- Am fi avut suficientă intimitate, dacă ridicai receptorul cînd te-am sunat.

Am continuat să ne strecurăm printre invitații care umpluseră salonul, oprindu-ne puțin pentru scurte

conversaţii. Chiar şi în această adunare ciudată de necunoscuţi, era clar că persoana lui era una specială. Combinaţia numelui său, cu banii şi înfăţişarea era exact tot ce-i trebuie unui bărbat pentru a avea lumea la picioare. Cu o eleganţă deosebită însă, el respingea interesul pentru sine, transformîndu-l în ceva ce-i făcea pe ceilalţi să pară mult mai interesanţi.

În sfîrşit am reuşit să ne retragem într-o încăpere lambrisată cu lemn natur, plină de rafturi cu cărţi, cu tavanul jos şi podeaua acoperită de un imens covor persan. Joe închise uşa şi zgomotul conversaţiilor sau muzica şi rîsetele nu se mai auzeau aproape deloc. Cînd se întoarse cu faţa spre mine, de pe chip îi dispăruse masca politeţii şi socializării. Simţeam cît de tare îmi bate inima, aproape să-mi spargă pieptul.

- De ce ai spus că pentru noi nu există nici o şansă să mergem mai departe ? mă întrebă.

- Dar nu e evident ?

Joe se uită la mine şi zîmbi caustic.

- Avery, sînt bărbat. Pentru mine nimic nu e evident într-o relaţie.

Oricît de mult am încercat să-i explic, am ştiut că finalul avea să sune deplorabil sau autocompătimitor. *"Nu vreau să sfîrşesc prin a fi rănită de tine, aşa cum ştiu că o vei face. Ştiu cum merg lucrurile astea. Tu vrei sex şi distracţie, iar cînd ele se vor termina, vei merge mai departe, dar eu nu, fiindcă vei zdrobi şi ce a mai rămas din biata mea inimă".*

- Joe...o noapte cu tine a fost exact ce-mi doream și a fost minunată. Dar, eu am nevoie de altceva. M-am oprit, încercînd să-mi găsesc cuvintele potrivite explicației.

Atunci el făcu ochii mari și-mi rosti numele aproape în șoaptă. Tulburată fiind de brusca lui schimbare de atitudine, am început să mă retrag, în timp ce el avansa spre mine. Mă cuprinse cu o mînă, iar cu palma cealaltă îmi atinse obrazul.

- Avery, iubito...în glasul lui am perceput o tandrețe debordantă, o îngrijorare brută...sexuală. Dacă nu ți-am oferit ce aveai nevoie....dacă nu te-am satisfăcut...nu trebuia decît să-mi ceri.

Capitolul nouă

Realizînd că Joe a interpretat greșit, am început să mă bîlbîi.

- Nu este vorba că...nu la asta m-am referit cînd am...

- Mă voi revanșa față de tine. Mă mîngîie pe obraz și apoi gura lui se contopi cu buzele mele într-un sărut atît de erotic, pe cît era de blînd. Mai acordă-mi o noapte cu tine. Poți să-mi ceri orice. Orice. Iubito, te voi face să te simți atît de bine...există atîtea moduri...Nu trebuie decît să te culci cu mine și voi avea grijă de tine.

Fermecată, am încercat totuși să-i explic neînțelegerea, dar cînd am deschis gura, Joe a început să mă sărute iar și iar, murmurînd promisiuni despre plăcerile pe care mi le va oferi și ce va face pentru mine. Părea măcinat de remușcări, dar era hotărît...și spre rușinea mea, mi se părea extrem de sexy să mă aflu în brațele unui mascul uriaș, excitat, care-și cerea scuze într-una și mă săruta.

Cu timpul a început să nu mi se mai pară foarte important să mă eliberez. Gura lui o devasta pe a mea, flămîndă, dar atît de senzuală, încît mă simțeam

vlăguită. Chimia nebună dintre noi era nu numai plăcută, dar și necesară, de parcă aveam nevoie de el ca să respir, iar trupul meu nu va mai funcționa, dacă nu continuam să-l ating pe al lui.

Mă trase foarte aproape de el, lipindu-și coapsele de ale mele, moment în care i-am simțit erecția agresîndu-mă exact în locul acela sensibil, intim. M-am cutremurat și am început să respir sacadat, zgomotos. Amintindu-mi cum fusese momentul cînd m-a pătruns – mă copleși o fierbințeală tulburătoare și tot ce-mi doream acum era să mă las pe podea, trăgîndu-l după mine și cerîndu-i să mă ia acolo, chiar acum. I-am primit cu nerăbdare limba, care-mi cerea să o adăpostesc în gura mea și i-am auzit un geamăt gutural, prelung. Și-a lipit palma de sînul meu.

Mi-am dat seama că situația putea exploda oricînd, dacă ne pierdeam controlul și atunci l-am împins, pînă ce mi-a dat drumul. M-am zvîrcolit, ca să mă depărtez de el, gîfîind, iar cînd a întins iar mîna spre mine, l-am oprit, tremurînd.

- Stai...stai...gîfîiam de parcă aș fi alergat o sută de metri. La fel și Joe. Am reușit să ajung la un fotoliu cu spătar înalt și m-am așezat. Picioarele nu mă mai ascultau. Toți nervii se cutremurau, protestînd. Cred că nu putem vorbi, fără o zonă-tampon între noi. Te rog să nu...rămîi acolo și lasă-mă să-ți spun doar cîteva cuvinte, bine ?

Joe își strecură mîinile în buzunare și dădu din cap, consimțind. Începu să se plimbe calm.

- Asta ca să clarific lucrurile, am început eu, simțind cum îmi pulsează obrajii. În seara aceea am fost mai mult decît satisfăcută. Ești grozav în pat, precis ți-au mai spus-o și alte femei. Dar eu vreau un tip obișnuit, cineva de care să fiu sigură, iar tu...tu nu ești tipul acela.

Joe se opri în loc și îmi aruncă o privire enervată.

Mi-am umezit buzele uscate între timp, încercînd să-mi controlez pulsul.

- Vezi, e ca și cînd...demult, mama mea își dorea de ziua ei o poșetă Chanel. A lipit pe frigider o imagine tăiată dintr-o revistă și numai despre ea vorbea. Tatăl meu vitreg i-a cumpărat-o. Ea a păstrat-o pe raftul de sus al șifonierului, în ambalajul ei original în care o primise. Dar niciodată nu a purtat poșeta aceea. Cîțiva ani mai tîrziu, am întrebat-o de ce poșeta Chanel a rămas tot timpul în șifonier, iar ea nu a scos-o deloc de acolo. Mi-a spus că era prea frumoasă pentru a fi purtată zi de zi. Prea elegantă. Nu voia să-și facă griji că o deteriorează sau că o pierde și, mai mult de atît, nu se potrivea deloc cu niciuna din hainele ei. Nu se potrivea cu persoana care era ea. Am făcut o pauză, apoi l-am întrebat pe Joe : înțelegi la ce mă refer ?

Joe dădu din cap negativ, vădit iritat.

- Tu ești poșeta Chanel, am spus atunci.

Zîmbetul lui ironic s-a accentuat.

- Avery, hai să lăsăm metaforele. Mai ales pe acelea în care mă aflu într-un șifonier.

- Bine, dar ai înțeles ce vreau să...

- Vreau un motiv real pentru care nu dorești să te mai întîlnești cu mine. Ceva ce pot înțelege. Cum ar fi că nu-ți place mirosul meu, sau mă consideri un nemernic.

Am lăsat privirea în jos și am desenat cu vîrful unghiei modelul de pe tapițeria fotoliului.

- Îmi place mirosul tău și nu ești deloc nemernic. Dar...ești un jucător.

O pauză interminabilă urmă cuvintelor mele, după care replica lui perplexă mi-a răsunat în urechi:

- Eu ?

Am ridicat privirea. Nu mă așteptam să-l văd atît de intrigat.

- De unde ți-a venit ideea aceasta ? m-a întrebat.

- Am fost alături de tine, Joe. Am fost martora directă a manevrelor tale de agățat. Conversația, dansul, felul în care ai știut exact cum să joci, ca să mă simt bine cu tine. Iar cînd am ajuns în pat, ai avut prezervativul exact la îndemînă, chiar acolo, pe noptieră, ca să nu faci nici o pauză în acțiune. Evident, ți-ai calculat fiecare pas în prealabil.

Privirea pătrunzătoare pe care mi-a aruncat-o m-a uluit, completată fiind și de îmbujorarea lui subită.

- Ești furioasă pentru că am avut prezervativ ?

Ai fi preferat să nu fi folosit unul ?

- Nu ! Chestia e că totul a fost atît de...bine exersat. Atît de convenabil. O rutină pe care ai perfectat-o.

Tonul lui era calm, dar acuzator:

- Există o diferență între a avea experiență și a fi un jucător. Eu nu înscriu la femei. Nu am o rutină. Faptul că mi-am așezat portmoneul pe noptieră nu face din mine un Casanova.

- Ai fost cu o mulțime de femei, am insistat eu.

- Cum definești "o mulțime" ? Există un număr pe care ar trebui să nu-l depășesc ?

Tulburată de tonul lui ironic, am întrebat :

- Înainte de weekendul trecut, te-ai mai culcat vreodată cu o femeie chiar de la prima întîlnire ?

- O dată. În liceu. Regulile au fost stabilite în prealabil. Ce importanță are asta ?

- Ce vreau să subliniez este că sexul nu înseamnă același lucru pentru tine, ca și pentru mine. Aceasta a fost singura aventură de o noapte din viața mea, ca să nu mai amintesc și că este prima dată cînd mă culc cu altcineva, după Brian. Tu și cu mine nici măcar nu am ieșit la o întîlnire vreodată. Poate că nu te consideri jucător, dar comparat cu...

- Brian ? întrebă el interesat.

Regretînd că mi-a scăpat de pe buze, am răspuns scurt:

- Logodnicul meu. Eram logodiți și ne-am despărțit. Nu e nimic important. Ce vreau să spun este că...

- Cînd s-a întîmplat asta ?

- Nu contează. M-am încordat, văzîndu-l pe Joe că se apropie de mine.

- Cînd ? a insistat el.

- Acum ceva vreme. M-am ridicat de pe fotoliu și am făcut un pas înapoi. Joe, ai uitat de zona tampon...

- Cînd te-ai culcat ultima dată cu el ? Sau cu altcineva ? Joe ajunse la mine și mă cuprinse de ambele brațe. M-am lipit cu spatele de cărțile aranjate pe rafturi, înghesuită fiind de trupul lui uriaș.

- Dă-mi drumul, am spus încet. Mi-a fost imposibil să-i ocolesc privirea. Te rog. Joe era de neînduplecat.

- Un an ? Doi ? Văzîndu-mă că tac, a început să mă mîngîie pe brațe în sus, palma lui fierbinte făcîndu-mi pielea ca de găină. Glasul lui se domoli. Mai mult de doi ani ?

Niciodată nu m-am simțit atît de vulnerabilă sau consternată. Prea mult din trecutul meu fusese dezvăluit, concomitent cu o avalanșă de îndoieli și naivitate. Chinuită fiind de atîta expunere, mi-a trecut prin minte că poate l-am judecat diferit de cum ar fi făcut-o o femeie mai puternică emoțional.

Am privit cu disperare spre ușă.

- Trebuie să ne întoarcem la petrecere...

Joe m-a tras ușor spre el, ca să mă strîngă în brațe. Deși am protestat la început, puterea lui a învins.

- Acum înțeleg, l-am auzit după cîteva secunde. Aș fi vrut să-l întreb ce anume crezuse el că a înțeles, dar am rămas mută, ca într-o transă. Minutele treceau unul după altul.

Cînd am deschis gura să spun ceva, el m-a oprit, strîngîndu-mă și mai tare la piept. Cum am rămas la adăpostul oferit de pieptul lui puternic, care tresălta în ritmul respirației, încet, încet am început să mă liniștesc. Mă copleșea un sentiment dulce-amar că aceasta era ultima dată cînd mă ținea în brațe.

După aceea, amîndoi ne vom retrage, ca să evaluăm pierderile. Vom lăsa în urma noastră amintirea acelei nopți. Totuși, aveam să-mi amintesc mereu această îmbrățișare, fiindcă ea mi-a adus sentimentul cel mai plăcut, mai sigur și mai cald, pe care l-am încercat vreodată în viața mea.

- Ne-am culcat împreună mult prea curînd, zise el în cele din urmă. Greșeala mea.

- Nu, nu a fost...

- Ba a fost. Mi s-a părut atunci că nu ai prea multă experiență, dar erai dornică și...a fost mult prea frumos, ca să mă opresc. Nu am avut intenția să mă joc cu tine. Sînt...

- Nu te scuza pentru că ai făcut sex cu mine !

- Ușurel, zise Joe netezindu-mi părul. Nu regret că s-a întîmplat, doar că s-a întîmplat mult prea curînd pentru tine, așa încît te-ai simțit stresată. Se aplecă să mă sărute pe lobul urechii, iar gestul lui mă făcu să vibrez. Nu a fost o întîmplare, murmură el. Cel puțin nu pentru mine. Dar, dacă aș fi știut că te va speria, nu aș fi ajuns atît de departe.

- Dar nu m-a speriat, am zis eu, evaluînd consecințele comportamentului meu de virgină îngrozită.

- Eu așa am crezut. Se apucă să-mi maseze ușor ceafa, gest care transformă tensiunea în plăcere. Cu greu mă abțineam să nu mă întind ca o pisică și să încep să torc. Am căutat să par indignată, cînd l-am întrebat :

- Ce ai vrut să spui cu fraza aceea, că nu aș avea experiență ? Am făcut ceva ce nu trebuia ? Am fost o dezamăgire ? Am fost...

- Da, spuse Joe. Mi se pare o mare dezamăgire cînd realizez că am insistat, chiar văd stele verzi de necaz. Atît de deprimat am fost că nu-mi răspunzi, încît de atunci te-am tot urmărit. Își sprijini brațele de-o parte și de cealaltă a bibliotecii, ținîndu-mă prizoniera lui.

- Acum s-a terminat, am îngăimat eu. Cred că ar trebui să ștergem totul cu buretele, considerînd că a fost un...un moment de spontaneitate . Mai mult nu am putut spune, fiindcă el se aplecase deja să mă sărute pe gît.

- Nu poate să se termine, fiindcă nici nu a început, îmi șopti cu gura liptă de gîtul meu. Hai să-ți

spun ce are să se întîmple, fetiţo cu ochi negri: vei răspunde la telefon atunci cînd te voi suna. Îmi vei permite să te invit undeva şi vom sta de vorbă. Sînt multe lucruri pe care nu le ştim unul despre celălalt. Cu vîrful limbii căută vena care pulsa şi acolo buzele lui zăboviră mai mult, savurînd ritmul debordant. Aşa că o vom lua încetişor. Te voi cunoaşte. Mă vei cunoaşte. Iar după aceea va depinde numai de tine.

- E prea tîrziu, am reuşit să rostesc, gîfîind de dorinţă. Faptul că ne-am culcat împreună a stricat partea cu ne-vom-cunoaşte.

- Nu e nimic stricat. Este doar puţin mai complicat.

Îmi era clar că, dacă aveam să accept invitaţia lui din nou, îmi va zdrobi inima. Parcă o ceream.

- Joc, nu cred că...

- Acum nu lua nici o hotărîre, zise el, ridicîndu-şi privirea. Discutăm mai tîrziu. Pentru moment...făcu un pas înapoi şi-mi întinse o mînă. Hai să mergem în lume să luăm cina. Vreau o şansă să dovedesc că pot să mă stăpînesc atunci cînd sînt cu tine. Privirea lui mă parcurse rapid, fierbinte. Dar îţi jur, Avery Crosslin...nu-mi va fi deloc uşor.

Cina a reprezentat un festin care a cuprins şase feluri de mîncare, prezentată pe fundalul unui duet de viori. Cortul fusese decorat cu alb şi negru, la mijloc aflîndu-se un ansamblu din orhidee albe, care creau

decorul perfect pentru o licitație cu obiecte de artă. M-am așezat la o masă de zece persoane alături de Joe, Jack, Ella și cîțiva prieteni ai acestora.

Joe era foarte relaxat și bine-dispus, iar din cînd în cînd își rezema brațul pe spătarul scaunului meu. Tot grupul era antrenat într-o conversație amuzantă și se vedea clar că fiecare avea ușurința de a discuta la asemenea ocazii, semn că o făceau adeseori și cunoșteau exact modalitățile de a menține conversația fluentă. Frații Travis glumeau între ei cu eleganță, fapt care reflecta clar bucuria de a se afla unul în compania celuilalt.

Joe povesti o întîmplare petrecută recent într-o călătorie făcută pentru a imortaliza niște locuri pentru ultima ediție a revistei Texas. Era vorba de activități și locuri pe care nici un texan nu trebuia să le rateze. Printre ele se număra localul lui Billy Bob din Fort Worth, apoi un restaurant din San Antonio, unde se mînca friptură de pui cu sos alb și în sfîrșit vizitarea mormîntului lui Buddy Holly, în Lubbock. Ella comentă că nu-i place friptura de pui cu sos alb, moment în care Jack își acoperi fața cu mîinile.

- Îi place puiul uscat, mărturisi el, ca și cînd ar fi fost o blasfemie.

- Nu uscat, protestă Ella, ci prăjit. Și, dacă mă întrebi pe mine, să bați carnea de pui, apoi să o prăjești bine și să o cufunzi în sos este cel mai rău...

Jack îi puse delicat degetul peste gură.

- Nu în public, o avertiză el. Simțind-o că zîmbește, își retrase degetul și o sărută.

- Am mîncat friptură de pui la micul dejun, interveni Joe. Cu două ouă prăjite alături.

Jack îl privi aprobator.

- Uite ăsta este un bărbat adevărat, îi zise Ellei.

- Uite asta este o tragedie cardio-vasculară în aşteptare, îi replică ea soțului zîmbitor.

Ceva mai tîrziu, cînd eu și Ella ne îndreptam spre toaletă, am remarcat:

- Dar știu că la masa noastră nu e criză de testosteron.

Ella zîmbi.

- Așa au fost crescuți. Fratele cel mai mare, Gage, este la fel. Dar nu-ți face griji: cu toți mușchii și fălosenia lor, bărbații din neamul Travis sînt oameni cu minte luminată. Asta după standardele texane, adăugă ea, după cîteva momente.

- Așadar Jack te ajută prin casă cu treburi zilnice și schimbatul scutecelor ?

- Absolut. Totuși, există anumite reguli masculine, cum ar fi deschisul ușii sau ținutul scaunului, care nu se vor schimba niciodată. De vreme ce Joe este foarte interesat de tine, îți spun acum și aici să nu încerci să plătești nota pe din două cu el, cînd veți ieși în oraș. Mai degrabă și-ar face hara-kiri cu cuțitul de friptură.

- Nu știu dacă voi ieși vreodată cu Joe, am zis eu precaută. Poate ar fi mai bine să nu o fac.

- Ba eu sper să o faci. Este un bărbat grozav.

Am ieşit din cort, îndreptîndu-ne spre aleea cu flori către casă.

- L-ai putea cataloga drept jucător ? am întrebat-o eu. Un bărbat care zdrobește inimi ?

- Eu nu m-aș exprima așa. Ella făcu o pauză, după care răspunse sincer: Femeile îl plac pe Joe, iar lui Joe îi plac femeile, așa că...da, au fost una sau două, care și-au dorit de la el mai mult decît era el dispus să ofere. Să spunem lucrurilor pe nume, multe femei l-ar înhăța imediat, doar pentru a purta numele Travis.

- Eu nu sînt una dintre ele.

- Sînt convinsă că acesta este și unul dintre motivele pentru care Joe te place . Ne-am oprit în fața unei sculpturi moderniste, făcută din plachete metalice groase, ale căror muchii erau curbate și formau o siluetă umană. Ella îmi spuse în șoaptă:

- Bărbații din neamul Travis au o obsesie pentru normalitate. Vor să facă parte din lumea reală, pe care să o perceapă exact ca oamenii obișnuiți, ceea ce e practic imposibil la nivelul lor. Mai presus de toate, vor să fie tratați ca oamenii de rînd.

- Ella...ei nu sînt oameni de rînd. Nu-mi pasă cît de mult pui prăjit mănîncă, nu sînt obișnuiți. Banii,

numele, înfăţişarea...la ei nimic nu e obişnuit, oricît de mult le-ar plăcea să creadă altceva.

- Ei nu cred altceva, zise Ella gînditoare, pur şi simplu este vorba de...nişte valori după care vor să trăiască. Încercînd să şteargă distanţa dintre ei şi ceilalţi oameni. Aşa îşi menţin ego-ul curat şi îşi închipuie că sînt sinceri cu ei înşişi. Zîmbi şi ridică din umeri. Eu cred că merită puţină încredere pentru că fac acest efort...tu nu crezi ?

Capitolul zece

Luni dimineața, la ora nouă, Ryan Chase a ajuns la studioul *Crosslin Event Design*, hotărît să spună sau să facă orice era necesar pentru "a rezolva problema" și a merge mai departe. Doar că o nuntă nu trebuie să constituie o problemă, ci un eveniment fericit. Uniunea dintre doi oameni care doresc să-și petreacă toată viața împreună.

Totuși, în acest moment al carierei mele, deja am învățat că multe nunți nu se potrivesc tiparului de basm. Așadar, în cazul de față, obiectivul meu era să-mi dau seama ce era fezabil. Ce ar fi părut adecvat pentru un mire care-și percepe propria cununie ca pe o obligație.

L-am invitat pe Ryan în studio și i l-am prezentat Sofiei, singura persoană care participa la această întîlnire. Celorlalți, mai ales lui Steven, le-am spus să nu vină pînă la prînz. Ryan păru plăcut surprins de ambianța studioului nostru și admiră șirul de gemulețe ale fostei fabrici, rămas intact.

- Îmi place locul acesta, zise el. Credeam că totul va fi roz.

Eu și Sofia am început să rîdem.

- Noi chiar locuim aici, i-am zis eu, așa că trebuie să fie confortabil, deci nu prea extravagant.

Cîteodată mai organizăm și alt gen de evenimente, în afară de nunți.

- Este interesant că ați reușit să păstrați cîteva elemente industriale, zise Ryan privind țevile din tavan, rămase la vedere. Și eu am cîteva proiecte de restaurare. Săli vechi de tribunal, teatre și muzee. Îmi plac mult clădirile cu personalitate.

Ne-am așezat pe canapeaua albastră și am urmărit pe un monitor video cîteva imagini de la cîteva nunți organizate și coordonate de studioul nostru.

- Ryan, am început eu calmă, m-am gîndit foarte mult la circumstanțele voastre. Toate nunțile vin cu un bagaj de stres inevitabil. Așadar, dacă la stresul sarcinii lui Bethany adaugi drama pe care Hollis o va aduce la masă, atunci totul va fi....

- Un coșmar ? mă ajută el.

- Voiam să spun "provocare", am continuat eu. Nu te-ai gîndit că ar fi mai bine să fugi cu Bethany ? Fiindcă am putea aranja ceva simplu și romantic și care pentru voi doi ar fi mult mai ușor.

Sofia tresări și îmi aruncă o privire dezarmată. Știam că se întreabă de ce risc să pierd o ocazie uriașă pentru afacerea noastră. Totuși, trebuia să pun pe tapet ideea fugii mirilor – altminteri nu aș mai fi putut trăi cu mine însămi. Ryan dădu din cap negativ.

- În nici un caz Bethany nu ar marșa cu așa ceva. Mi-a spus că toată viața ei a visat la o nuntă grandioasă.

După ce s-a mai relaxat puțin, ochii lui albaștri s-au încălzit și ei. Oricum, frumos din partea ta că ai pus problema. Mulțumesc din suflet pentru că te-ai gîndit la sentimentele mele. Ultimele cuvinte fuseseră rostite nu cu auto-compătimire, ci pe un ton foarte amical.

- Sentimentele tale sînt importante, am spus eu. De asemenea părerile tale. Încerc să-mi dau seama cît te vei putea implica în procesul organizării evenimentului. Unii bărbați doresc să participe la toate deciziile, pe cînd alții...

- Eu nu, zise el sec. Voi lăsa totul la alegerea lui Bethany și Hollis. Nu că aș avea de ales, oricum. Ceea ce nu doresc este ca nunta să se transforme într-o...Se opri aici, căutînd un cuvînt cît mai potrivit.

- "*Una paletada hortera*", veni Sofia cu răspunsul. Văzîndu-ne nedumeriți, făcu și traducerea. Nu cred că există o expresie potrivită în engleză, dar cea mai bună traducere ar fi o "lopată plină cu fecale".

Ryan rîse și atunci fața i se lumină radical.

- Exact asta am vrut să spun.

- Atunci e bine, am zis eu. Cît vor dura pregătirile, te voi informa periodic despre deciziile luate. Dacă va exista ceva care nu-ți place, voi face modificări. S-ar putea să apară cîteva lucruri pentru care să trebuiască să faci un compromis, dar per total, nunta va fi una elegantă. Și nu se va transforma în Hollis Warner Show.

- Mulțumesc, spuse Ryan din suflet. Se uită la ceas. Dacă pentru moment am stabilit cîte ceva....

- Stai, cum rămîne cu cererea ? l-am întrebat eu.

L-am văzut că se frămîntă.

- Probabil că weekendul viitor o voi cere de soție pe Bethany.

- Da, dar știi cum vei face asta ?

- Voi cumpăra un inel și o voi invita la cină. Văzîndu-mi expresia feței, se încruntă și el. Ce e rău în asta ?

- Absolut nimic. Dar ai putea face asta cu puțină imaginație. Am putea veni noi cu ceva drăguț și ușor.

- Nu mă pricep la drăguț, zise Ryan.

- Du-o pe Insula Padre, sugeră Sofia. Stați o noapte într-o vilă pe plajă. A doua zi dimineața, puteți pleca la o plimbare pe plajă...

- Iar tu te vei preface apoi că ai găsit un mesaj într-o sticlă, am continuat eu ședința de brainstorming.

- Nu, nu, m-a întrerupt Sofia. Nu într-o sticlă... într-un castel de nisip. Vom angaja un sculptor în nisip profesionist să se ocupe de asta...

- Pe baza unei schițe făcută de Ryan, am adăugat eu. Fiind arhitect, poate desena un castel de nisip special pentru Bethany.

- Perfect, exclamă Sofia și amîndouă am bătut palma. Ryan se uita pe rînd la noi două, de parcă asista la un meci de tenis.

- Apoi vei îngenunchea și o vei cere, am continuat eu, și...

- Chiar trebuie să stau în genunchi cînd o voi cere ? întrebă Ryan.

- Nu, dar așa e tradiția.

Ryan își frecă bărbia, evident deranjat de idee.

- Bărbații îngenunchiau atunci cînd erau unși cavaleri, sublinie Sofia.

- Sau cînd erau decapitați, adăugă Ryan sec.

- Îngenunchiat vei da mai bine în fotografii, am spus eu.

- Fotografii ? se miră Ryan. Vreți să o cer pe Bethany cu fotografi de față ?

- Doar unul, am răspuns rapid. Nici nu-l vei observa. Îl vom camufla.

- Îl vom ascunde într-o dună de nisip, adăugă Sofia.

Puțin încruntat, Ryan își trecu degetele prin părul șaten, cu reflexe roșiatice și tuns scurt. M-am uitat la Sofia și am zis:

- Lasă. Aparatul foto în momentul cererii în căsătorie mi se pare ca o lopată cu fecale.

Ryan și-a plecat capul în pămînt, dar nu înainte să-i zăresc un zîmbet pe buze.

- La naiba, murmură el.

- Ce ?

- Propunerea de a te avea ca organizator la nunta noastră pare să fie primul lucru drăguț pe care Hollis l-

a făcut vreodată pentru mine. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i mulțumesc.

- Ai răspuns, răsună glasul evident surprins al lui Joe în aceeași seară.

Am zîmbit și m-am lăsat pe perne, cu mobilul la ureche.

- Așa mi-ai spus să fac.

- Unde ești acum ?

- În pat.

- Să te sun altădată ?

- Nu. Nu dormeam. Mereu stau întinsă pe pat și citesc ceva la sfîrșitul zilei.

- Ce-ți place să citești ?

Am privit lung teancul de cărți cu coperți colorate de pe noptieră și am răspuns amuzată:

- Povești de dragoste. Acelea care se termină cu bine.

- Nu te plictisești niciodată de faptul că știi cum se va termina cartea ?

- Nu, asta e partea cea mai bună. Finalurile cu "Au trăit fericiți pînă la moarte" nu se găsesc în viața reală, nici măcar în afacerea cu nunți. Măcar în cărți pot să contez pe așa ceva.

- Am întîlnit și cîteva căsnicii fericite în viața reală.

- Da, dar nu rămîn așa, din păcate. Fiecare căsătorie începe ca un final fericit, apoi se transformă într-o căsnicie.

- Cum a ajuns organizatoare de nunți o fată atît de neîncrezătoare în finaluri fericite ?

I-am povestit despre prima mea slujbă, după ce am absolvit designul vestimentar, cum am fost ucenica unui designer din New York care producea rochii de mireasă, cum am administrat camera cu eșantioane, învățînd să analizez rapoartele de vînzări, dezvoltînd relații cu cumpărătorii.

După aceea am lucrat la cîteva creații ale mele, cîștigînd un premiu de designer debutant. Dar, cînd am încercat să-mi creez propria firmă, nu am mai reușit să mă ridic de la pămînt. Nimeni nu și-a mai arătat entuziasm pentru a mă susține.

- Sincer, am fost șocată, i-am zis lui Joe. Colecția pe care am pregătit-o a fost minunată. Aveam deja o reputație și-mi alcătuisem o baterie de contacte celebre. Nu mi-am putut da seama ce a mers prost. Așa că am sunat-o pe Jasmine, iar ea a spus că...

- Cine e Jasmine ?

- Ah, am uitat că nu ți-am povestit de ea. Jasmine e cea mai bună prietenă a mea din New York. Mentorul meu. Este director de modă la revista *Glimmer*. Știe totul despre stil și poate spune cu siguranță care trenduri vor fi la înălțime și care nu se vor ridica niciodată. Te plictisesc ? l-am întrebat.

- Absolut deloc. Spune-mi ce a zis ea.

- Jasmine a spus că am creat o colecție ireproșabilă, concepută cu multă competență. Totul era de bun gust.

- Atunci care era problema ?

- Asta era problema. Nu am riscat nimic. Nu mi-am împins ideile destul de departe. Acel *extra-ceva*, scînteia de originalitate...lipsea de acolo. Dar mi-a spus că sînt o femeie de afaceri excepțională. Sînt bună pentru promovare și interrelaționare. Pe partea de business a modei eram mai bună ca oricare cunoscut al ei în domeniu. Nu mi-a plăcut să aud toate acele lucruri; voiam să fiu un geniu creativ. Trebuia să recunosc totuși că mie îmi plăcea afacerea în sine, mai mult decît munca de creație.

- Nu e nimic rău în asta.

- Acum știu și eu asta. La vremea aceea, totuși, mi se părea extrem de dificil să renunț la ceva pentru care am muncit din greu. La scurt timp după aceea tata a suferit un atac cerebral, așa că am luat avionul și am plecat la el la spital, iar acolo am întîlnit-o pe Sofia și toată viața mea s-a schimbat.

- Dar desfacerea logodnei ? mă surprinse Joe cu întrebarea. Cînd a fost ?

Recunosc că nu mă simțeam în largul meu să discut despre asta.

- Nu-mi place să vorbesc despre asta.

- Nici nu trebuie.

Blîndețea din glasul lui mi-a liniștit mult apăsarea resimțită în piept. M-am rezemat confortabil pe mormanul de perne.

- Ți-e dor de New York ? m-a întrebat.

- Cîteodată. Am făcut o pauză, după care am recunoscut. Mult. Dar în unele zile aproape nu mă mai gîndesc deloc la el.

- Ce-ți lipsește cel mai mult de acolo ?

- Prietenii în primul rînd. Apoi, e greu de descris în cuvinte, dar...New York e singurul loc unde aș putea fi persoana care doresc să fiu. Îmi dă avînt și îmi hrănește speranțele. Doamne, ce oraș. Și acum visez că într-o zi mă voi întoarce acolo.

- Dar de ce ai plecat de la bun început ?

- Am fost puțin... nu mai eram eu... după desfacerea logodnei și moartea tatălui meu. Aveam nevoie de o schimbare. În special aveam nevoie să fiu cu Sofia. De-abia ne regăsisem. La vremea aceea decizia de a mă muta a fost bună. Poate într-o zi, cînd Sofia va fi pregătită să preia, mă voi întoarce la New York, să mai fac o încercare.

- Cred că te vei descurca, oriunde vei ajunge. Pînă atunci, poți merge în vizită acolo, nu ?

- Da, doar că în ultimii trei ani am fost prea ocupată. Totuși, voi merge curînd. Vreau să-mi revăd prietenii. Vreau să merg la cîteva piese, la restaurantele mele preferate, pe străduța unde se ține tîrgul cu pashmina de cinci dolari, să mănînc o pizza adevărată, la un bar pe un acoperiș din Fifth, de unde vezi cel mai bine Empire State Building...

- Cunosc barul acela.

- Da ?

- Absolut. Acela cu grădină.

- Da ! Nu-mi vine să cred că ai fost acolo !

Joe păru amuzat.

- În ciuda aparenţelor, află că am ieşit şi eu din statul Texas.

Mi-a povestit despre cîteva dintre drumurile lui la New York. Am schimbat

impresii despre locuri unde am călătorit fiecare şi unde am dori să ne întoarcem, sau unde nu. Despre libertatea de a călători singur, dar şi despre singurătate.

Cînd mi-am dat seama ce tîrziu era, nu mi-am imaginat că vorbisem cu el două ore. Am convenit că era timpul să ne spunem noapte bună, dar nu doream să mă opresc. Aş fi putut să mai vorbesc.

- A fost amuzant, am spus eu uşor înfierbîntată şi veselă. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă aşa. A urmat o tăcere scurtă, timp în care mi-am acoperit ochii cu palma, realizînd că nu-mi puteam retrage cuvintele precipitate.

Tonul lui Joe părea amuzat.

- Atunci eu o să te mai sun, zise el, dacă-mi vei mai răspunde.

Capitolul unsprezece

Cum era de așteptat, am conversat în fiecare seară, timp de o săptămînă, inclusiv într-o seară tîrziu, cînd Joe s-a întors de la o ședință foto în Brownwood. Făcuse o sesiune foto pentru un tînăr congresman care fusese ales în Senat la al doilea tur.

Congresmanul fusese un subiect dificil, dominator și straniu, pozînd ca un politician, cocoșește, în ciuda eforturilor lui Joe de a-l surprinde într-un moment relaxat. Mai mult, tipul era un lăudăros, care făcea uz de numele unor personalități, pentru a se împăuna, calități care pentru un Travis sînt inacceptabile.

Am vorbit tot drumul înapoi spre Houston, în vreme ce Joe conducea și mi-a povestit despre ședința foto, iar eu l-am informat despre evoluția planurilor pentru petrecerea lui Haven înainte de nașterea copilului. Urma să aibă loc la reședința familiei Travis: River Oaks, care nu fusese locuită de la moartea lui Churchill, mai ales fiindcă nimeni nu știa cui îi trebuie.

Nicu un membru al familiei Travis nu voia să se vîndă casa – era locul unde crescuseră – dar nici nu se găsea cineva care să vrea să o ocupe. Era prea mare. Cu prea multe amintiri despre părinții care decedaseră.

Totuși, piscina și terasa de pe domeniul de trei acri ofereau locația perfectă pentru o petrecere.

- Am fost la River Oaks astăzi, i-am spus. Ella mi-a prezentat domeniul.

- Ce părere ai ?

- E foarte impresionantă. Casa uriașă, din piatră masivă fusese proiectată în stilul unui castel, înconjurat de pajiști cu iarbă și gard viu tuns perfect, ce mărginea aleile, distinct conturate și decorate cu straturi cu flori. Pereții fuseseră zugrăviți cu o vopsea specială din Toscana, iar ferestrele aveau draperii în stil retro, astfel că am convenit cu Ella că se simțea nevoia unei modernizări a locului.

- Ella zicea că Jack a întrebat-o dacă vrea să se mute acolo, am continuat eu, fiindcă tot au doi copii, iar apartamentul lor a devenit neîncăpător.

- Și ea ce a zis ?

- I-a zis că oricum, casa este prea mare pentru o familie de patru persoane. Iar Jack a spus că ar trebui să se mute oricum acolo și să continue să aibă copii.

Joe rîse.

- Îi doresc mult noroc. Mă îndoiesc că o va convinge pe Ella să se mute acolo, indiferent cîți copii vor avea la final. Nu e genul ei de locuință, dar nici al lui, din cîte știu.

- Dar Gage și Liberty ?

- Ei și-au construit o casă în Tanglewood. Cît despre Haven și Hardy, nu cred că sînt mai interesați să locuiască la River Oaks decît aș fi eu.

- Tatăl tău și-ar fi dorit ca unul dintre voi să locuiască acolo ?

- Nu a spus nimic în mod special. Urmă o pauză. Dar era mîndru de locul acela. Era măsura realizărilor lui.

Joe mi-a povestit mai demult despre tatăl său, un bărbat sever, care se ridicase de jos. Lipsurile suferite de Churchill în copilărie îi inoculaseră dorința aprigă de a reuși, iar această ambiție nu-l părăsise niciodată deplin. Prima lui soție, Joanna, a murit curînd după ce a dat naștere unui fiu, Gage. Cîțiva ani mai tîrziu, Churchill s-a însurat cu Ava Chase, o femeie strălucitoare, cultă, foarte stilată și elegantă, a cărei ambiție o egala pe cea a lui Churchill, iar acest lucru spunea multe. Ea îi mai cizelase muchiile ascuțite, învățîndu-l ce înseamnă subtilitatea și diplomația. Îi dăruise și ea doi fii, Jack și Joe, precum și o minionă brunetă, Haven.

Churchill a insistat ca băieții să fie crescuți cu responsabilitate şi simțul datoriei, pentru a deveni genul de bărbați pe care el îl apreciază. Pentru a fi ca el. Fusese bărbatul absolutului: pentru el un lucru era bun, sau rău, corect sau greșit.

După ce văzuse cum ajunseseră copiii unor apropiați ai săi, oameni cu stare – niște răsfățați și blegi – Churchill se hotărîse să nu-și crească moștenitorii cu sentimentul că totul li se cuvine. Băieților li se cerea să exceleze la școală, mai ales la matematică, materie pe

care Gage o stăpînise bine, la care Jack a avut rezultate bune și la care Joe, în zilele lui cele mai bune, nu a avut rezultate peste medie. Joe era talentat la citit și scris, îndeletniciri pe care Churchill le considera cumva efeminate, în special fiindcă Ava excela la acest capitol.

Faptul că fiul său mai mic nu era interesat de investițiile de capital și nici de afacerea cu consultanța financiară a fost marea lui dezamăgire.

Cînd Joe a împlinit optsprezece ani, Churchill a dorit să-l numească în consiliul de conducere a companiei sale, la fel cum făcuse cu Gage și Jack. Dintotdeauna planul lui fusese să-i aibă pe toți cei trei fii ai săi în consiliu. Dar Joe a refuzat pur și simplu. Nici măcar nu a acceptat o poziție doar cu numele. Se prefigura clar un dezastru familial.

Ava a pierit de cancer doi ani mai tîrziu, așa că nu mai exista nimeni care putea interveni sau media relația lor. Astfel, între cei doi se instaurase era glaciară timp de cîțiva ani, iar mai apoi Joe se mutase cu tatăl său după accidentul cu barca.

- Am fost nevoit să învăț ce înseamnă răbdarea, mi-a spus Joe mai demult. Aveam plămînii perforați și îmi era foarte greu să mă cert cu tata, cînd respiram ca un pekinez.

- Cum ați reușit să vă împăcați, pînă la urmă ?

- Am mers să jucăm golf. Uram golful. Sport de bătrîni, dar tata a insistat să mă ia cu el pe teren. M-a

învățat să lovesc cu crosa. După aceea am jucat de vreo cîteva ori. Era atît de bătrîn, zise el zîmbind, iar eu eram atît de slăbit, încît nici unul din noi nu a putut marca măcar o treime din orificii.

- Dar v-ați distrat ?

- Da. După aceea, totul a fost în regulă.

- Dar...putea să nu fi fost. Dacă nu ați fi discutat despre acele probleme...

- Acesta este unul din marile avantaje să fii bărbat: cîteodată aranjăm lucrurile acceptînd că a fost o prostie ce trebuie ignorată.

- Dar asta nu înseamnă că ați rezolvat problema, am protestat eu.

- Ba da. Așa ca un medicament din Războiul Civil: Amputezi și mergi mai departe. Joe făcu o pauză. De obicei, nu poți face la fel cu o femeie.

- De obicei nu, am fost de acord cu el. Nouă ne place să rezolvăm problemele făcîndu-le față și căutînd compromisuri.

- Golful este mai ușor.

În mai puțin de o săptămînă, echipa mea avea pregătită tema petrecerii pentru nașterea copilului lui Haven Travis. Tank angajase o echipă de la un teatru local, care să-l ajute să construiască și să picteze un ansamblu din carton care semăna cu o arcadă de la un joc de cuburi.

Steven angajase un peisagist, care s-a ocupat cu

amenajarea temporară a unui teren de mini-golf pe domeniul Travis. Împreună cu Sofia ne-am întîlnit cu cei de la firma de catering și am convenit să organizăm un bufet la exterior, cu burgeri speciali, kebab și creveți la grătar, precum și rulouri cu homar.

Buletinul meteo anunța o zi călduroasă, cu umiditate crescută la data petrecerii. Toată echipa a sosit la ora zece dimineața. După ce au fost ridicate corturi de jur împrejurul piscinei, Steven a mers la bucătărie, unde noi, ceilalți desfăceam din cutii decorațiunile pentru exterior .

- Tank, zise el, am nevoie de tine și de băieții tăi, ca să asamblăm arcada de carton, iar după aceea.... Steven se opri fiindcă o văzu pe Sofia. Privirea lui alunecă pe toată lungimea picioarelor ei perfecte. Cu asta vei sta îmbrăcată ? o întrebă el, de parcă ar fi fost dezbrăcată pe jumătate.

Sofia se uită la el uimită.

- Ce vrei să spui ?

- Ținuta ta. Steven se întoarse spre mine, evident iritat. Chiar îi dai voie să stea îmbrăcată așa ?

Eram mută de uimire. Sofia era îmbrăcată ca o tînără normală, în niște pantaloni scurți roșu cu alb și cu un tricou asortat. Ținuta îi scotea în evidență formele sculptate, senzuale, dar nu era una indecentă, după toate standardele. Nu înțelegeam de ce Steven avea ceva de obiectat.

- Dar care e problema ? am întrebat eu.

- E prea sumară.

- Sînt treizeci și șase de grade afară, Sofia se repezi la Steven, și o să am de alergat toată ziua. Ce, ar trebui să port haine ca ale lui Avery ?

Moment în care i-am aruncat o privire amenințătoare.

În dimineața aceea, înainte să mă îmbrac, m-am gîndit să aleg niște haine noi, care stăteau demult în șifonier, neatinse. Totuși, obiceiurile vechi sînt greu de schimbat. În loc să aleg ceva mătăsos și colorat, am revenit la ținutele vechi: o bluză albă, lejeră. Era foarte largă, fără mîneci și am luat-o peste o pereche de pantaloni largi, bufanți, strînși pe gleznă, care nu-mi avantajau silueta. Totuși, era o ținută confortabilă și mă simțeam bine îmbrăcată așa.

Steven îi răspunse Sofiei:

- Sigur că nu. Dar măcar e mai bine decît să te îmbraci ca o dansatoare într-un club de striptease.

- Steven, ajunge, am spus eu tăios.

- Te voi concedia pentru hărțuire sexuală, strigă Sofia.

- Nu mă poți concedia tu, o informă Steven. Doar Avery o poate face.

- Nu va mai fi nevoită, dacă te ucid eu prima ! spuse ea și se repezi spre el, amenințîndu-l cu o stea de mare din hîrtie.

- Sofia, am strigat eu, apucînd-o din spate. Calmează-te ! Pune chestia aia jos. Iisuse, v-ați pierdut amîndoi minţile ?

- Cineva de aici precis și-a pierdut minţile, l-am auzit pe Steven. Doar dacă nu este în plan să o folosim pe Sofia drept momeală pentru milionari.

Era destul. Nimeni nu o insultă pe sora mea astfel.

- Tank, am zis pe un ton ucigător, scoate-l de aici. Aruncă-l în piscină, ca să se răcorească.

- La propriu ? întrebă Tank.

- Da, la propriu, aruncă-l în piscină.

- *Nu în piscină*, se tînguia Steven. Tank îl prinsese deja de guler și-l trăgea după el. Port bumbac!

Una dintre calităţile pe care le apreciam enorm la Tank era loialitatea lui faţă de mine. Îl scoase pe sus pe Steven, chinuindu-se să-l ţină imobilizat. Nici drăcuielile, nici protestele nu-l puteau opri din misiune.

- Dacă-ţi dau drumul, i-am zis Sofiei, care voia să se elibereze din strînsoarea mea, promite-mi că nu te duci după ei afară.

- Vreau să văd cum îl aruncă în piscină Tank pe Steven.

- Am înţeles. Și eu vreau. Dar este *afacerea* noastră, Sofia. Trebuie să ne ocupăm de petrecere. Nu te lăsa afectată de momentul de nebunie al lui Steven. Cînd am simţit-o că a renunţat, am eliberat-o. Sora mea s-a întors cu faţa la mine și mi-a zis pe un ton frustrat și

contrariat:

- Mă urăște. Nu știu de ce.

- Nu te urăște, i-am zis eu.

- Dar de ce...

- Sofia, am spus eu, e un cretin. Vom vorbi despre asta mai tîrziu. Pentru moment, hai să ne apucăm de treabă.

Cînd l-am văzut pe Steven cîteva ore mai tîrziu, hainele lui erau aproape uscate. Făcea ultimele retușuri la terenul de mini-golf, amplasînd un coif uriaș, astfel încît mingea de golf să poată urca pe o rampă, în gaura frontală.

Cînd m-a văzut apropiindu-mă de el, a început să-mi vorbească destul de tensionat, dînd atenție rampei pe care o aranja.

- Short Dolce and Gabanna, se curăță doar uscat. Îmi datorezi trei sute de dolari.

- Tu îmi datorezi scuze, am zis eu. Este prima dată cînd ai o atitudine deloc profesionistă la slujbă.

- Îmi cer scuze.

- Sofiei trebuie să-i ceri scuze.

Steven nu spuse nimic.

- Ai vrea să-mi explici ce s-a întîmplat ? l-am întrebat eu.

- Am explicat deja. Ținuta ei nu este potrivită.

- Pentru că e drăguță și sexy ? Pentru altcineva nu e o problemă. Pe tine de ce te deranjează atît de mult?

Urmă din nou o tăcere apăsătoare.

- Cei de la firma de catering sînt aici, am zis eu. Orchestra sosește la unsprezece. Val și Sofia aproape au terminat de decorat prin casă, apoi se vor apuca de mesele de pe iarbă.

- Am nevoie de Ree-Ann, ca să mă ajute la corturi.

- O voi trimite la tine. Am făcut o pauză. Mai e ceva. De acum încolo insist să o tratezi pe Sofia cu respect. Deși din punct de vedere tehnic eu mă ocup de angajări și concedieri, Sofia și cu mine sîntem parteneri egali. Dacă ea dorește să pleci, atunci vei pleca. Înțelegi?

- Înțeleg, a mormăit el.

Pe cînd mă îndreptam spre casă, l-am observat pe Tank, care ducea două ghirlande de baloane umplute cu heliu, pentru arcada din zona deserturilor.

- Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat cu Steven, am spus eu.

- Te referi la faptul că l-am aruncat în piscină ? Nici o problemă. Îl mai arunc o dată, dacă vrei.

- Mulțumesc, i-am spus amuzată, dar, dacă mai întrece limita încă o dată, îl voi arunca eu însămi.

M-am întors în bucătărie, unde Ree-Ann și cei de la firma de catering desfăceau cutiile cu farfurii și pahare pentru zona de luat masa în interior.

- Unde e Sofia ? am întrebat eu.

- A plecat să salute pe cineva din familia Travis.

Au venit adineauri.

- Cînd vei termina cu farfuriile, Steven are nevoie să-l ajuți la cabane.

- Sigur că da.

Am mers în sufragerie și i-am văzut pe nouveniții stînd cu Sofia lîngă o fereastră înaltă. Se uitau afară, spre piscină, exclamînd, comentînd și rîzînd. Un puști brunet țopăia încoace și încolo, trăgîndu-l de cămașă pe Jack.

- Tati, du-mă afară ! Vreau să văd ! Tati ! Tati !

- Așteaptă puțin, fiule, îl liniști Jack, ciufulindu-i moțul din creștet. Încă nu este totul gata.

- Avery ! exclamă Ella cînd mă văzu, ai făcut o treabă minunată. Tocmai îi spuneam Sofiei că afară totul arată ca la Disneyland.

- Mă bucur dacă-ți place cum a ieșit.

- De-acum încolo nu mai dau nici o petrecere fără voi două. Putem să vă păstrăm ca și consilieri, așa cum se face și cu avocații ?

- Da, zise Sofia încîntată.

Rîdeam și mă uitam la copilașul din brațele Ellei. Era un bebe adorabil, dolofan, roșu în obraji, cu ochi mari și albaștri și părul blond, cîrlionțat, adunat într-un moț pe creștet.

- Pe cine avem aici ? am întrebat.

- Este sora mea, Mia, răspunse puștiul înaintea Ellei. Iar eu sînt Luke și vreau să merg la petrecere !

- Totul va fi gata în cîteva minute, am promis eu. Poţi fi primul care iese afară.

Hotărît că el trebuia să facă toate prezentările, Luke arătă cu mîna spre perechea din apropiere.

- Ea e mătuşa Haven. Are burtica mare. Înăuntru este un copilaş.

- Luke....zise Ella, dar el continuă să vorbească entuziasmat.

- Mănîncă mai mult decît unchiul Hardy, şi el poate înghiţi un dinozaur întreg.

Ella se lovi cu palma peste frunte.

- Luke...

- Aşa am făcut o dată, spuse Hardy Cates, lăsîndu-se pe vine. Era un bărbat corpolent, arătos, cu nişte ochi albastru-intens, cum nu mai văzusem vreodată.

- Pe vremuri, cînd am mers în tabără la Pine Woods. Eu şi prietenii mei goneam după animale sălbatice prin albia secată a unui rîu, cînd am zărit o formă uriaşă printre copaci...

Copilul asculta captivat, iar Hardy îi spunea povestea unui dinozaur urmărit, prins cu lasoul şi fript pe grătar, în cele din urmă.

Fără îndoială că perspectiva căsătoriei unicei fiice a familiei Travis i-ar fi alungat pe mulţi bărbaţi, dar Hardy Cates nu părea deloc genul de bărbat care putea fi intimidat. Pe vremuri fusese un simplu

muncitor, care își clădise propria firmă de recuperare a petrolului și mergea pe cîmpurile petrolifere ca să extragă resturile pe care marile companii le lăsau în urma lor.

Ella mi l-a descris ca pe un om foarte muncitor și abil, extrem de ambițios, dar și fermecător în același timp. Hardy părea atît de cumsecade, spusese Ella, încît oamenii se lăsau ușor păcăliți, crezînd că-l cunosc, deși nu-l cunoșteau. Toți membrii familiei Travis erau de acord într-o privință: Hardy o iubea pe Haven enorm, și-ar fi dat viața pentru ea. După spusele Ellei, însuși Jack a afirmat că îl compătimește pe bietul om, fiindcă se lăsa jucat pe degetul mic de sora lui mai tînără.

I-am strîns mîna lui Haven. Era drăguță, delicată, cu niște gene frumos arcuite. Fără îndoială era o Travis, deși mult mai firavă și mărunțică, în comparație cu uriașii ei frați, față de care părea o versiune la scară redusă. Sarcina ei era foarte avansată, avea gleznele umflate, iar dimensiunea abdomenului mă făcea parcă să-i plîng de milă.

- Avery, zise ea, mă bucur să te cunosc. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

- Ne-am distrat de minune, am spus eu. Dacă te mai putem ajuta cu ceva, pentru a face petrecerea mai amuzantă, te rog să-mi spui. Să-ți aduc niște limonadă? Apă cu gheață ?

- Nu. Sînt bine.

- Ar trebui să bea ceva în continuu, zise Hardy, apropiindu-se de soția sa. Este deshidratată și reține apă.

- În același timp ? am întrebat cu.

Haven zîmbi.

- Se pare că da. Cine să știe că așa ceva e posibil ? Tocmai am venit de la controlul săptămînal. Se rezemă de Hardy și zîmbi larg. De asemenea, am aflat că vom avea o fetiță.

Luke primi această veste cu neașteptat dezgust:

- *Offf...*

Printre felicitările care au început să curgă, am auzit și o voce cunoscută, baritonală.

- Ce veste bună. Avem nevoie de mai multe fete în familie.

Inima mi-a tresărit, cînd l-am văzut pe Joe intrînd în cameră, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni comozi, albi și un tricou albastru. Se duse direct la Haven, pe care o strînse în brațe grijuliu. Apoi dădu mîna cu Hardy.

- Să sperăm că va semăna cu mama ei.

Hardy chicoti.

- Cred că nimeni nu speră asta mai mult ca mine. Rămaseră așa, cu mîinile strînse amical cîteva secunde, așa cum fac prietenii buni.

Joe se uită afectuos la Haven.

- Cum te simți, surioară ? zise el, iar ea răspunse tristă:

- Cînd nu vomit, mor de foame. Mă doare tot corpul, sînt capricioasă și-mi cade părul, iar în ultima săptămînă l-am trimis pe bietul Hardy după chicken nuggets cel puțin de cinci ori. În afară de asta, mă simt bine.

- Nu mă deranjează că trebuie să ies să cumpăr chicken nuggets, îi spuse Hardy. Partea dură este că o văd mîncîndu-i cu jeleu de struguri.

Joe rîse, apoi făcu o grimasă.

Pe cînd Ella îi provocă pe viitorii părinți la o discuție legată de doctor, Joe veni la mine și mă sărută pe frunte. Atingerea gurii lui și adierea răsuflării lui îmi trimiseră un freamăt pe șira spinării. După lungile discuții pe care le avusesem, ar fi trebuit să mă simt în largul meu cu el. De fapt eram emoționată și ciudat de timidă.

- Ai avut treabă azi ? întrebă el.

- De la șase, am spus eu dînd din cap.

Mă apucă de mînă discret.

- Pot să te ajut cu ceva ?

Înainte să-i răspund, mai sosiră și alți membri ai familiei. Gage, fratele cel mai mare, era înalt și atletic, ca și frații lui, doar că avea o fire mai liniștită, mai rezervată. Liberty, soția lui, era o brunetă atrăgătoare, cu un zîmbet larg, cald. Mă prezentă fiului ei, Matthew, în vîrstă de șase ani și fiicei lui, Carrington, o blondină adolescentă drăguță. Toată lumea rîdea și vorbea în același timp.

Fără a-i fi cunoscut dinainte pe cei din familia Travis, mi-aș fi dat seama imediat că formează o familie foarte unită. Vedeai și simțeai asta după modul în care interacționau, cu familiaritatea oamenilor care își cunosc bine viața și obiceiurile. Era imposibil să nu percepi afecțiunea care-i lega. Acestea nu erau relații din care poți ieși ușor și care nici nu se stabilesc de la sine. Cum eu nu am făcut parte dintr-un astfel de grup nici pe departe, mă întrebam cum poți să intri în familia aceasta fără a te integra imediat.

I-am spus lui Joe la ureche:

- Trebuie să duc niște chestii la terenul de minigolf.

- Vin cu tine.

Deși am încercat să-mi retrag mîna dintr-a lui, Joe mi-a strîns-o și mai tare. Zîmbi extrem de amuzat cînd mă privi.

- E în regulă, murmură el.

Eu am dat să-mi trag iar mîna, convinsă fiind că nu era cazul să demonstrăm nimic în fața familiei.

- Unchiule Joe, l-am auzit pe Luke întrebînd, ca este prietena ta ?

Eu m-am făcut roșie ca racul la față, iar cineva a început să rîdă cordial.

- Nu încă, zise Joe amuzat, deschizînd una dintre ușile glasvandului ca să ies. Trebuie să depui mai mult efort, ca să ai parte de ceva bun. M-a urmat afară și mi-

a luat din mîini sacul cu crose de golf și găleata cu mingi. Le duc eu, spuse el. Tu arată-mi drumul.

Mergînd spre șirul de corturi colorate, m-am luptat cu mine, gîndindu-mă ce aș putea spune, ca să nu lăsăm o impresie greșită în fața familiei. Nu voiam ca ei să-și închipuie că era ceva între noi, mai mult decît o prietenie. Totuși, nu era nici timpul, nici locul pentru o asemenea discuție.

- Totul arată excelent, spuse Joe, admirînd arcada din baloane de la intrarea spre bufetul cu desert, în apropierea casei.

- Ținînd cont de timpul foarte scurt, nu e rău deloc.

- Toată lumea apreciază cît efort ai depus aici.

- Mă bucur să ajut. Familia ta pare foarte unită, am spus după o pauză. Mi se pare că sînteți uniți, așa ca membrii unui clan.

Joe cumpăni și dădu din cap dezaprobator.

- Nu ne-aș cataloga drept clan. Toți avem prieteni și interese din afară. Recunosc, ne-am văzut ceva mai mult după moartea tatei. Am hotărît să înființăm o fundație caritabilă, cu noi patru în consiliul de administrație. Durează ceva timp să punem treaba pe roate.

- Cînd ați crescut, am întrebat eu, obișnuiați să vă certați și să aveți acele rivalități între frați ?

Joe se gîndi și păru amuzat de o amintire îndepărtată.

- Ai putea spune asta. Jack și cu mine era să ne omorîm de cîteva ori. Totuși, cînd ne pierdeam cu firea, Gage intervenea și ne bătea, pînă ne linișteam. Calea de a-ți cîștiga o bătaie soră cu moartea era să-i faci ceva rău lui Haven – să-i răpești una dintre păpuși, sau să o sperii cu un păianjen – Gage venea atunci după noi precum fulgerul din ceruri.

- Unde erau părinții voștri, cînd se întîmplau toate astea ?

Joe ridică din umeri.

- De multe ori eram lăsați de capul nostru. Mama era mereu în prezidiul unei acțiuni de caritate, sau ocupată cu prietenele. Tata era de obicei plecat cu aparițiile la televizor, sau traversa oceanul.

- Cred că v-a fost destul de greu.

- Problema nu era că tata lipsea. Problema apărea atunci cînd încerca să compenseze pentru timpul pierdut. Se temea că sîntem crescuți cu multă indulgență. Joe făcu un semn spre crosele de golf. Vezi peretele acela de acolo ? Într-o vară tata a descărcat un camion cu trei tone de piatră în curtea din spate și ne-a spus să construim un perete. Voia să ne învețe valoarea muncii.

M-am uitat consternată la zidul din pietre, înalt de un metru jumătate, lung de aproape cinci metri.

- Erați *doar* voi trei ?

Joe dădu din cap.

- Am cioplit pietrele cu dălți speciale și le-am așezat unele peste altele, pe o căldură de patruzeci de grade.

- Câți ani aveai ?

- Zece.

- Nu-mi vine să cred că mama ta a permis asta.

- Nu a fost încîntată, dar, odată ce tata punea piciorul în prag, el nu se răzgîndea. Cred că totuși, cînd s-a mai gîndit puțin, a regretat că ne-a pus la o treabă atît de dificilă, dar nu mai putea da înapoi. Pentru el, a se răzgîndi era o dovadă de slăbiciune.

După ce puse jos crosele, Joe duse mingile într-un container de lemn de pe teren. Se mai uită o dată la zid, iar luminą soarelui îl făcu să mijească ochii.

- Am muncit toți trei o lună de zile ca să-l terminăm. Dar, cînd am terminat de ridicat afurisenia de zid, am știut că ne vom putea bizui unul pe celălalt. Împreună am reușit să trecem prin iad. Din acel moment niciodată nu am mai ridicat pumnul unul spre celălalt. Orice s-a întîmplat. Și nici nu ne-am mai pîrît unul pe altul în fața tatei.

Am reflectat la faptul că, în vreme ce avuția familiei conferea multe avantaje, nici unul dintre copiii Travis nu scăpase de presiunea speranțelor și obligațiilor. Nu era de mirare că erau apropiați – cine altcineva putea înțelege cum au fost viețile lor ?

M-am plimbat printre orificiile de pe teren. Rampa de la primul era ușor strîmbă, așa că m-am apucat să o aranjez.

- Sper că va merge bine acum.

Joe scoase o crosă, lăsă o minge pe jos și ținti. Mingea se rostogoli frumos pe iarbă, pînă la rampă, urcă, apoi intră în hublou.

- Pare în regulă. Joe îmi dădu mie crosa. Vrei să încerci și tu ?

Am pus o minge jos și am lovit. Mingea a urcat pe rampă, s-a izbit de marginea hubloului și s-a rostogolit înapoi spre mine.

- Nu ai mai jucat golf.

- De unde știi ? am întrebat eu.

- În special fiindcă ții crosa ca pe un plici de muște.

- Nu-mi place sportul, am mărturisit. Niciodată nu mi-a plăcut. În școală evitam ora de gimnastică, dacă puteam. Mă prefăceam că am dureri de stomac sau luxații. De trei ori le-am spus că mi-a murit perușul.

- Și asta te-a scăpat de ora de gimnastică ? mă întrebă el mirat.

- Moartea unui peruș nu e un lucru peste care să treci ușor, amice.

- Chiar ai avut un peruș ? mă întrebă el.

- Era un peruș metaforic.

Joe începu să rîdă cu poftă.

- Uite, să-ți arăt eu cum se ține crosa. Veni prin spatele meu. Strînge bine mînerul cu degetele....Nu, mîna stîngă. Lasă-ți degetul mare mai jos, pe mîner...

Perfect. Acum, apucă de dedesubt cu mîna dreaptă. Uite așa, zise el și-mi aranjă degetele pe mînerul crosei. Am tras adînc aer în piept, ca să compensez senzația de sufocare de mai devreme. Îi simțeam pieptul puternic, solid, ridicîndu-se și coborînd în ritmul respirației. Avea gura foarte aproape de urechea mea.

- Depărtează picioarele. Îndoaie puțin genunchii și apleacă-te în față. M-a lăsat singură și a făcut un pas înapoi, zicînd: balansează-te ușor și dă-i drumul înainte.

Am ascultat instrucțiunile, am lovit mingea și, pac, a intrat exact unde trebuia.

- Am reușit ! am exclamat eu, răsucindu-mă cu fața spre el.

Joe mi-a zîmbit și m-a tras spre el, apucîndu-mă de talie. L-am privit și atunci timpul s-a oprit, totul s-a oprit. Parcă un curent electric îmi imobilizase toți mușchii și nu puteam decît să trăiesc momentul în care ființa lui mă inunda.

Își coborî capul și mă sărută. În intimitatea imaginației mele, retrăisem sărutările lui, le gustasem în visele mele. Nimic nu era nici pe departe asemănător cu realitatea ființei lui, cu căldura aceea și presiunea dulce, stranie, ori senzualitatea intensă cu care reușea să trezească în mine dorința.

Am răsuflat din greu cînd m-am dezlipit de el.

- Joe, eu,...Nu mă simt bine făcînd asta, mai ales în fața familiei tale și a angajaților mei. Oamenii și-ar putea face o impresie greșită.

- Şi ce impresie ar fi aceea ?

- Că între noi se petrece ceva.

În clipa aceea pe chipul lui se putea citi un amalgam de uimire, enervare şi ironie.

- Şi nu e aşa ?

- Nu. Sîntem prieteni. Cel puţin atît pentru moment, iar pe viitor va fi la fel şi...acum am treabă.

Cu aceste cuvinte m-am întors şi am plecat spre casă panicată, dar simţindu-mă din ce în ce mai liniştită, cu fiecare pas care ne distanţa.

Capitolul doisprezece

Orchestra cînta niște acorduri plăcute de muzică pop, în timp ce invitații soseau. Numaidecît casa și grădina s-au aglomerat. Oamenii se plimbau în sus și în jos, treceau pe la bufet, apoi se îndreptau pe aleea cu arcadă spre cortul cu deserturi. Un barman servea băuturi tropicale la o tejghea acoperită cu stuf, aproape de piscină, în vreme ce numeroși chelneri se plimbau printre invitați și le serveau apă cu gheață sau punch nealcoolizat.

- Traseul de mini-golf este hitul petrecerii, zise Sofia, cînd ne-am intersectat pe terasă. La fel este și pavilionul cu deserturi. De fapt, totul este o reușită.

- Vreo problemă cu Steven ? am întrebat eu. Ea dădu din cap negativ.

- I-ai spus tu ceva ?

- Am vrut să-i fie clar că orice persoană care nu te tratează cu respect, va primi un șut în fund.

- Nu ne putem permite să-l pierdem pe Steven.

- Un șut în fund, am repetat hotărîtă. Nimeni nu vorbește cu tine astfel.

Sofia mă privi cu afecțiune și zîmbi.

- Te amo.

Restul zilei mi-am tot făcut de lucru, avînd grijă să nu mă intersectez cu Joe. De cîteva ori, cînd am trecut pe lîngă el, l-am simțit cum încearcă să-mi atragă privirea, dar l-am ignorat, de teamă că ar putea să mă atragă într-o conversație. De teamă că fața mea ar trăda prea mult, ori că aș spune ceva nepotrivit.

Acum, ideea că-l vedeam pe Joe în persoană, mă obliga să mă mulțumesc cu el nu ca o voce prietenoasă la telefon, ci mai degrabă ca un mascul robust, care nu ține secret faptul că mă dorește. Orice noțiune aș fi putut avea despre încercarea unei prietenii platonice cu Joe dispăruse. Nu avea să se mulțumească doar cu atît. Și nici nu avea de gînd să mă lase să scap fără o confruntare. În mintea mea se formase o tornadă de idei despre cum să-l manipulez și ce să-i spun.

După ce prînzul s-a încheiat și cei de la firma de catering au făcut curățenie, le-am găsit pe Sofia și pe Ree-Ann stînd în fața ușii de la bucătărie și bînd ceai cu gheață. Intenționat priveau fix în direcția piscinei, fără să-mi dea nici o atenție.

- La ce vă uitați amîndouă ? le-am întrebat.

Sofia făcu semn cu mîna.

Urmărindu-le privirea, l-am văzut pe Joe ieșind din piscină, fără cămașă, cu apa picurîndu-i de pe trupul atletic, bine lucrat, bronzat și musculos. Cum apa se prelingea pe pielea lui arămie, mușchii îi străluceau spectaculos. Își scutură capul, exact ca un cîine și împrăștie o ploaie de apă împrejurul lui.

- Ăsta e cel mai tare tip pe care l-am văzut în viața mea, comentă Ree-Ann cu reverență.

- Un papi chulo, recunoscu Sofia.

Joe se așeză pe marginea piscinei, iar nepotul lui, Luke veni la el cu o aripioară de plastic gonflabilă, specială pentru lecții de înot. Joe scoase dopul aripioarei și începu să o umfle. Am observat pe linia coastelor o cicatrice de-abia vizibilă, care se întindea pînă la spate. După ce îi umflă și cealaltă aripioară, vorbi cu el ceva.

- Mi-ar plăcea să-mi umfle și mie dispozitivele de plutire, zise Ree-Ann cu dublu înțeles.

- Dar voi chiar nu aveți nimic productiv de făcut ? am întrebat eu enervată.

- Am luat și noi pauză zece minute, spuse Sofia.

Ree-Ann dădu din cap admirativ cînd Joe se ridică, iar boxerii lui de înot să lăsară mult în jos, pe coapse.

- Măiculiță, uită-te cum poate să arate din spate.

- Nu-i frumos să tratezi bărbații ca pe niște obiecte, la fel cum nici cînd o fac ei nu e frumos.

- Dar nu-l privesc deloc așa, protestă Ree-Ann. Spuneam doar că are un popou drăgălaș.

Înainte să pot spune ceva, Sofia interveni:

- Ree-Ann, cred că ni s-a terminat pauza. Se abținea să nu rîdă.

Am plecat toate trei spre bucătărie, împreună cu personalul de la firma de catering, care ambala bucatele

neatinse, care urmau să fie duse imediat la un adăpost pentru femei. Pahare, veselă, precum și accesoriile pentru masă au fost spălate și uscate, fețele de masă puse în saci de plastic pentru spălătorie, iar gunoiul adunat în saci negri, apoi bucătăria a fost curățată pînă ce arăta lună.

Cum ultimii invitați mai zăboveau, discutînd cu familia în sufragerie, Steven și Tank supravegheau demontarea cabanei și a corturilor, precum și a pavilionului cu deserturi, în timp ce ajutoarele făceau curățenie la piscină și pe terasă. După plecarea firmei de catering și a celei de curățenie, am dat o raită peste tot, ca să mă asigur că am lăsat totul exact așa cum găsisem.

- Avery...mă chemă Sofia, ieșind pe terasă, evident obosită, dar mulțumită. Am dat o raită prin casă. E totul perfect. Familia Travis se relaxează în sufragerie. Ree-Ann mă poate lăsa acasă, ori pot să mai rămîn cu tine.

- Mergi cu Ree-Ann. O voi întreba pe Ella dacă vrea să o mai ajut cu ceva.

- Ești sigură ?

- Absolut.

Sofia zîmbi.

- Probabil că nu voi fi acasă cînd vei veni tu. Merg la sala de gimnastică.

- Diseară ? am întrebat nedumerită.

- Va fi o oră combinată de exerciții multiple.

- Care este numele lui ? am întrebat-o imediat.

- Încă nu știu, zise Sofia surîzătoare. Mereu se urcă pe bicicleta douăzeci și doi. La ultima oră data trecută m-a provocat la întrecere.

- Cine a cîștigat ?

- El, dar numai fiindcă mi-au distras atenția pectoralii lui.

- Atunci spor la exerciții, am spus eu zîmbind.

Sofia plecă, iar eu m-am tot plimbat împrejurul piscinei. Mai erau două ore pînă la asfințit, dar deja cerul era brăzdat de razele prelungi-roșietice ale zilei. Îmi era cald și mă simțeam lipicioasă, iar picioarele mă usturau de la atîta mers pe jos.

Am oftat, mi-am descălțat sandalele și am început să fac rotiri de gleznă.

Uitîndu-mă atentă în piscină, am observat ceva mic, viu colorat, pe fundul apei. Părea o jucărie de copil. Echipa de la curățenie nu l-o fi zărit, iar acum toți plecaseră. Eram doar eu afară. M-am îndreptat spre cabana cu scule pentru piscină și am găsit o plasă cu coadă lungă, specială pentru curățat apa. După ce m-am chinuit să răsucesc mînerul telescopic, pentru a-l lungi la maxim, m-am ghemuit la marginea piscinei și am cufundat plasa cît am putut de mult. Din păcate, nu era destul de lung mînerul.

O ușă se deschise spre terasă. Știam că era Joe, chiar înainte ca el să vorbească.

- Ai nevoie de ajutor ?

M-am panicat brusc, amorțind în interior, fiindcă mă întrebam dacă va dori să vorbim.

- Încerc să scot ceva din apă, am răspuns. Cred că e jucăria unui copil. M-am ridicat și i-am întins plasa lui Joe. Vrei să încerci și tu ?

- Nu se poate ajunge cu aia. Apa e mai adîncă. La capătul acela aveam înainte o trambulină pentru sărituri. Joe își scoase cămașa și îi dădu drumul pe dalele fierbinți.

- Nu trebuie să faci asta, am început cu, dar deja el sărise în apă și se îndrepta spre obiect, înotînd cu mișcări precise, ample și eficiente. Ieși la suprafață cu o mașinuță de jucărie roșie.

- Este a lui Luke, zise el, punînd-o pe margine. O să i-o duc eu.

- Mulțumesc.

Joe nu părea că se grăbește să iasă din piscină. Își netezi părul spre spate și se rezemă pe marginea bazinului. Am simțit că nu era chiar politicos să întorc spatele și să plec, așa că m-am lăsat și eu pe vine în fața lui. Ochii ni s-au întîlnit foarte aproape.

- I-a plăcut petrecerea lui Haven ?

Joe dădu din cap afirmativ.

- A fost o zi perfectă pentru ea. Pentru noi toți. Familia nu se dă plecată încă. Vor să comande mîncare chinezească. Joe ezită, apoi întrebă: ai vrea să rămîi la cină ?

- Cred că voi pleca acasă, am spus. Sînt obosită și transpirată. Nu aș fi o companie bună.

- Nu trebuie să fii o companie bună. Acesta e rostul familiei. Trebuie să te accepte oricum.

Am zîmbit.

- E familia ta, nu a mea. Tehnic vorbind, pe mine nu trebuie să mă accepte.

- O vor face, dacă le cer eu.

Am auzit cîntecul prelung al mierlei, apoi am privit în depărtare, unde se vedeau șiruri de viță de vie și tufe de mirt, de-a lungul golfului. O altă mierlă răspunse celei dintîi. Strigătele răsunau agresiv, de parcă unul întreba, iar celălalt răspundea.

- Se ceartă ? am întrebat eu.

- Ar putea fi o dispută pentru teritoriu. Dar în această perioadă a anului, este posibil să fie un ritual de împerechere.

- Așadar, este o serenadă ? Păsările scoteau țipete ritmate, iar muzicalitatea glasurilor lor era evidentă.

- Doamne, ce romantic.

- Va fi și mai frumos, cînd vor cînta în cor.

Am rîs și am făcut greșeala să-l privesc în ochi. Eram mult prea aproape. Simțeam mirosul pielii lui, un amestec de soare și clor. Avea părul răvășit și mi-aș fi dorit să-i aranjez cîteva șuvițe, să mă joc cu ele.

- Hei, mă îndemnă Joe. Nu vrei să vii aici, cu mine ?

Privirea lui mă făcu să roșesc.

- Nu am costum de baie.

- Sari cu hainele pe tine. Se vor usca repede.

Am dat din cap, refuzînd cu un zîmbet stînjenit.

- Nu pot să fac asta.

- Atunci scoate-le și înoți în lenjerie. Tonul lui avea ceva practic, dar privirea lui prevestea ceva neașteptat.

- Cred că ai înnebunit, l-am informat.

- Haide. Te vei simți bine.

- Nu am de gînd să fac vreo nebunie cu tine, doar fiindcă mă simt bine. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: din nou.

Joe rîse în acel stil inconfundabil, senzual și gutural.

- Vino și tu aici, mi-a spus, apoi m-a prins de mînă.

- În nici un caz nu voi...Hei. Am făcut ochii mari, cînd am simțit cum mă trage spre el. Joe, îți jur că te omor...

Nu i-a trebuit decît un efort minim, ca să mă facă să-mi pierd echilibrul. Am picat în apă, cu un țipăt scurt, iar el m-a prins imediat în brațe.

- Afurisit ce ești ! l-am certat eu, apoi l-am stropit furioasă. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta....Nu mai rîde, prostuțule ! Nu e deloc amuzant !

Joe rîdea cu poftă, după care a început să mă sărute peste tot, pe cap, pe gît, pe ureche. Degeaba m-

am opus indignată, fiindcă brațele lui puternice erau mai tari decît mine, atingîndu-mă peste tot. Parcă m-aș fi luptat cu o caracatiță.

- Ești atît de drăgălașă, șopti el. Ca o pisică udă. Iubito, nu te mai obosi, nu poți trage șuturi pe sub apă.

Cum el se juca, iar eu mă luptam, am ajuns unde apa era adîncă și nu mai ajungeam cu picioarele pe fundul bazinului. Instinctiv, m-am agățat de gîtul lui.

- E mult prea adîncă.

- Te țin bine, spuse Joe, fiindcă el stătea în apă în picioare și mă ținea de șolduri. L-am văzut cum devine îngrijorat. Știi să înoți ?

- Era bine să mă întrebi înainte de a mă trage aici, am zis arțăgoasă. Da, știu să înot, binișor, dar nu-mi place apa adîncă.

- Ești în siguranță. Mă trase mai aproape de el. Nu aș permite să ți se întîmple nimic. Acum, că ești aici, ai putea să mai zăbovești cîteva minute. Nu-i așa că te simți bine ?

Așa era, doar că nu aveam de gînd să recunosc asta în fața lui, pentru a-i da satisfacție.

Hainele mele deveniseră practic transparente, bumbacul alb, subțire plutea, unduindu-se ca aripioarele unui pește exotic. Am atins cu mîna cicatricea diagonală de pe laterala lui Joe. Ezitînd, mi-am plimbat degetul pe cicatricea reliefată.

- Asta e de la accidentul cu barca ?

- Mda. Operația pentru cheagul de sînge și un plămîn parțial pierdut. Una din mîinile lui se strecură lent pe sub bluza mea, ajungînd direct pe piele, unde mă susținu de talie. Știi ce m-a învățat experiența aceea nefericită ? întrebă el calm.

Am dat din cap negativ, privindu-l în ochi, unde reflexele strălucitoare și roșii ale apusului se distingeau foarte clar.

- Să nu pierzi nici o clipă din viața ta, zise el. Caută orice motiv poți, pentru a fi fericită. Nu te abține, gîndind că vei avea timp mai tîrziu...nimeni nu poate fi sigur de asta.

- De aceea viața este înfricoșătoare, am spus eu cu seriozitate.

Joe dădu din cap zîmbind.

- De aceea este minunată. Mă ridică mai sus, mai aproape, pînă ce l-am cuprins cu mîinile pe după gît.

Chiar cînd buzele noastre se întîlniră, un sunet ne-a atras atenția. Joe privi peste umăr și văzu pe cineva apropiindu-se.

- Ce vrei ? întrebă el iritat.

Am tresărit cînd am auzit răspunsul laconic al lui Jack:

- Am auzit pe cineva strigînd.

Eram absolut îngrozită de faptul că fusesem surprinsă în piscină, unde nu puteam să mă ascund, așa că m-am făcut mică la pieptul lui Joe.

- Avery a căzut în apă ? l-am auzit pe Jack întrebînd.

- Nu, eu am tras-o.

- Bună mișcare, veni comentariul impasibil. Să vă aduc niște prosoape?

- Mda, mai tîrziu. Deocamdată, dacă nu te superi, vreau să fim singuri.

- Cum să nu.

După ce Jack plecă, m-am zbătut din brațele lui Joe și am înotat spre marginea mai puțin adîncă. El a înotat după mine cu agilitatea unui delfin. Cînd apa mi-a ajuns pînă la piept și puteam sta în picioare, m-am oprit să-l înfrunt.

- Nu-mi place să fiu pusă în situații stînjenitoare. Și nu-mi place să fiu trasă în piscine !

- Scuze. A încercat să pară oarecum mîhnit, dar nu i-a prea reușit. Voiam să-ți atrag atenția.

- Să-mi atragi atenția ?

- Da. Se mișca împrejurul meu încet, țintuindu-mă cu privirea. M-ai ignorat toată ziua.

- Am avut treabă.

- Și m-ai ignorat.

- Bine, am recunoscut. Te-am ignorat. Nu-mi dau seama cum ar trebui să ne purtăm în fața oamenilor. Nici măcar nu știu sigur ce facem noi și...am înghițit în sec, încurcată. Joe, nu mai face ture în jurul meu. Mă simt de parcă aș fi în bazin cu un rechin-taur.

Întinse mîna şi mă trase spre el, ridicîndu-mă uşor de sub braţ, poziţionîndu-mă exact deasupra lui. M-a sărutat înfocat pe gît, murmurînd:

- Mi-ar plăcea să muşc o bucăţică din tine.

Încercam să mă desprind din tentaculele lui, dar el mă ducea iar în zona cu apă adîncă.

- Vino cu mine.

- Ce faci ?

- Vreau să vorbim. Ajunşi în zona cu apă adîncă, am fost obligată să mă sprijin pe umerii lui.

- Despre ce ? am întrebat îngrijorată.

- Despre problema pe care o avem.

- Doar fiindcă nu doresc să am o relaţie cu tine, nu înseamnă că am o problemă.

- Sînt de acord. Dar, dacă ai dori să ai o relaţie şi nu ai putea, fiindcă te temi de ceva...atunci se cheamă că ai o problemă. Şi ar fi problema mea în egală măsură.

Am simţit că mi se strînge pielea de pe obraji.

- Vreau să ies din piscină.

- Lasă-mă să spun ceva – acordă-mi cîteva minute, apoi te las să ieşi. S-a făcut ?

Am răspuns afirmativ, dînd din cap scurt. Mi-a vorbit foarte concentrat şi elocvent.

- Toţi avem secrete pe care nu vrem să le ştie nimeni. Cînd tragi linie şi le aduni...lucruri pe care le-am făcut, sau care ne-au fost făcute...toate păcatele şi greşelile noastre şi plăcerile vinovate...secretele acelea,

ele însumează cine sîntem noi. Uneori trebuie să rișți și să mai lași pe cineva înăuntru, fiindcă flerul îți spune că persoana aceea merită. După aceea nu mai merge nimic. Trebuie să ai încredere că persoana nu-ți va frînge inima și cu toate astea vezi că ai greșit. Joe făcu o pauză. Dar trebuie să mai rișți, pînă ce vei găsi persoana potrivită. Avery, te lași bătută prea curînd.

Mă simțeam sufocată și nefericită. Nu conta că el avea dreptate, nu eram pregătită pentru asta. Pentru el.

- Acum aș vrea să ies, am spus eu, mai mult tînguindu-mă. Joe mă trase ușor spre partea mai puțin adîncă.

- Ai căutat vreodată ce s-a scris despre tine online, scumpo ?

Am dat din cap negativ, uimită de întrebare.

- Steven se ocupă de partea cu Internetul...

- Nu mă refer la afacerea ta, ci la persoana ta. Prima pagină cu rezultate se referă la munca ta: sînt bloguri unde se vorbește despre tine, un link cu tabelul Pinterest, chestii din acestea. Dar, pe pagina a doua, există un link cu un articol mai vechi dintr-un ziar New Yorkez...despre o mireasă care a fost părăsită chiar în ziua nunții.

Am simțit că mă albesc ca varul.

Uneori, cînd mă gîndeam la ziua aceea, reușeam să ating o stare de detașare, văzînd-o ca pe un lucru

întîmplat altcuiva. Am încercat și acum să fac asta, dar nu am reușit să mă depărtez de acea amintire. Nu mă puteam detașa de nimic, cînd Joe mă ținea în brațe. Iar el avea de gînd să mă forțeze să-i explic cum, în ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viața mea, fusesem respinsă, abandonată și umilită în fața tuturor oamenilor a căror părere conta enorm pentru mine. Pentru o femeie a cărei stimă de sine era normală, ziua aceea ar fi fost devastatoare. Pentru o femeie a cărei stimă de sine fusese solidă la început, a fost echivalentul anihilării.

Am închis ochii, cuprinsă de rușine, exact așa cum otrava pătrunde prin vene. Oamenii care știu cu adevărat ce înseamnă rușinea, nu se tem de moarte, ca oamenii de rînd...noi știm că moartea ar fi ceva mai ușor de suportat.

- Nu pot vorbi despre asta, am șoptit eu.

Joe îmi lipi ușor capul ud pe umărul lui.

- Mirele a contramandat nunta în dimineața aceea, continuă el pe un ton constant. Nimeni nu ar fi putut să condamne mireasa că a cedat. De fapt, ea a început să dea telefoane. A modificat toate planurile ei inițiale, ca să poată dona bucatele de la recepția pentru nuntă – pentru care plătise ea – unei organizații caritabile locale. Iar restul zilei și l-a petrecut cu două sute de oameni fără adăpost, pe care i-a servit cu o cină alcătuită din cinci feluri de mîncare, în acompaniament

de muzică live. A fost o femeie extrem de generoasă și bravo ei că a scăpat de nenorocit.

Am reușit să vorbesc de-abia mult mai tîrziu. Degetele lui Joe se lipiseră parcă de capul meu și rămăseseră nemișcate, parcă protejîndu-mă de ceva. Aveam nevoie de asta mai mult decît aș fi crezut, apărată de îmbrățișarea corpului său, care forma marginea necesară, hotarul dintre mine și restul lumii.

Momentul era mai intim decît sexul; să ai pe cineva care să țină așa, laolaltă bucățile în care te-ai sfărîmat.

Încet, încet, am simțit iar căldură în corp, senzația fiind completă atunci cînd am perceput umărul lui gol, lipit de obrazul meu, cît de fierbinte și plăcută era pielea aceea.

- Nu am vrut să apară în ziare, am spus. Am rugat personalul de la adăpost să nu spună un cuvînt.

- E foarte greu să ții secret un asemenea gest. Joe își lipi buzele de urechea mea și mă sărută încet. Poți să-mi spui măcar puțin, iubito ? Ce ți-a zis în dimineața aceea ?

Am înghițit în sec.

- Brian m-a sunat și mi-a spus că nu va veni la ceremonie. Eu am înțeles că va întîrzia, așa că l-am întrebat dacă este prins în trafic, iar el a spus că nu va mai veni deloc. Am fost atît de șocată, încît nu am putut să spun nimic. Nici măcar nu am putut să-l întreb de ce.

A spus că-i pare rău, dar că nu era sigur dacă m-a iubit vreodată...sau poate m-a iubit, *dar acum iubirea dispăruse.*

- Dacă este adevărată, comentă Joe, iubirea nu dispare.

- De unde ştii asta ?

- Pentru că acesta este adevărul.

Ne deplasam încet prin apă, eu pluteam liber, singura mea legătură fiind cu Joe. Nu simţeam pământul sub picioare. El controla totul, el mă ducea spre mal, iar senzualitatea momentului mă relaxa.

- Brian nu m-a înşelat, m-am trezit vorbind. Avea un stil de viaţă groaznic – oricine lucrează pe Wall Street ar trebui să nu încerce vreodată să aibă o relaţie, pînă la treizeci de ani cel puţin. Programul lui era o nebunie. Săptămîna avea optzeci de ore de muncă, băutură la greu, lipsa mişcării, lipsa timpului liber....Brian nu s-a putut opri niciodată destul de mult, încît să vadă ce vrea cu adevărat.

Joe mă trăgea în cerc, iar eu mi-am înlănţuit braţele de gîtul lui, ca o sirenă.

- Uneori crezi că iubeşti pe cineva, am zis, dar nu e nimic mai mult decît obişnuinţa cu acea persoană. În ultimul minut Brian a realizat că asta simţea el pentru mine.

Joe mi-a aranjat mai bine mîinile împrejurul gîtului, încrucişîndu-mi degetele. M-am decis să-l

privesc în ochi, pierzîndu-mă în adîncimea lor constantă. Atunci el și-a reluat traseul circular prin piscină, iar eu pluteam liniștită. Orice păreri ar fi avut Joe despre Brian – fără îndoială că ele ar fi fost foarte puternice – pentru moment și le ținea pentru sine. Era tăcut și aștepta răbdător să-i mai spun orice simțeam că doresc să-i spun. Era cel mai ușor mod de a mă confesa, dezvăluind ceea ce doar Sofia știa.

- După ce a sunat Brian, m-am dus la tata, am continuat eu. Îi plătisem biletul de avion din Texas, ca să mă conducă la altar. Mama s-a schimbat la față cînd a aflat. Niciodată nu am fost prea apropiate – cred că amîndouă ne-am simțit eliberate, atunci cînd am plecat la școală. O iubesc, dar mereu am știut că între noi era ceva în neregulă. S-s-a recăsătorit și s-a despărțit de două ori, după ce tata ne-a părăsit, iar dintre toți bărbații din trecutul ei, pe tata l-a urît cel mai mult. Mereu spunea că a făcut cea mai mare greșeală din viața ei atunci cînd s-a combinat cu el. Cred că nu se poate uita la mine nici acum, fără să mă perceapă ca pe o fiică a greșelii.

Ajunsesem în partea adîncă acum. Mi-am încordat brațele în jurul gîtului lui Joe.

- Te țin bine, spuse el calm, liniștindu-mă. Continuă.

- Mama a spus că ea nu vine, dacă va fi și Eli acolo. A zis că va trebui să aleg între ei doi. Și l-am ales

pe el. Cam acesta a fost sfîrșitul relației noastre. De atunci nu ne-am mai vorbit. Am invitat-o să vină la Houston, să o cunoască pe Sofia, dar refuză mereu. Joe ajunse la apa mai mică, așa că m-am relaxat și eu. Nu știu de ce am dorit așa de mult ca Eli să fie acolo. Niciodată nu a făcut ceea ce tații fac de obicei. Poate că mi-am zis că, dacă mă va duce la altar, va compensa puțin pentru toate. Simțeam că așa se cuvine.

Joe mă privea, iar chipul lui părea indescifrabil.

- Ce s-a întîmplat cînd i-ai spus că Brian a anulat nunta ?

- Mi-a dat un șervețel și m-a strîns în brațe. Iar eu m-am gîndit "*El e tatăl meu și e aici cu mine, pot să mă bazez pe el la necaz și chiar merită să-l pierd pe Brian ca să aflu asta.*" Dar după aceea mi-a spus...

- Ce a spus ? m-a îndemnat Joe, văzînd că am amuțit.

- A zis , "Avery, oricum nu ar fi durat". Mi-a spus că bărbații nu sînt creați pentru monogamie - știi, chestia biologică - și că majoritatea bărbaților își dezamăgesc soțiile pînă la urmă. Spunea că și-ar fi dorit să aflu asta cu mult timp în urmă și că, oricît de mult iubești pe cineva – oricît de convins ai fi că ai găsit persoana potrivită – mereu vei constata că e prea tîrziu și că te-ai mințit. Am zîmbit amarnic. Așa știa tata să fie amabil. Încerca să mă ajute, spunîndu-mi adevărul.

- Adevărul lui. Nu pe al celorlalți.

- Este și adevărul meu.

- Este pe naiba, mă admonestă Joe pe un altfel de ton, nu la fel de răbdător. Petreci o mare parte a timpului tău organizînd nuntă după nuntă. Ai chiar o afacere, care se ocupă de asta. O părticică din tine trebuie să creadă în asta.

- Cred în căsătoriile altor oameni.

- Dar nu în a ta ? Văzînd că nu aveam de gînd să răspund, spuse: sigur că nu. Acești doi bărbați, cei mai importanți din viața ta, ți-au tras doi pumni zdraveni în față, într-un moment cînd nu te puteai apăra. Mi-ar plăcea să-i găsesc și să le ard cîte un șut în fund.

- Nu poți. Tata nu mai e, iar Brian nu merită.

- Poate într-o zi o să-i trag totuși un șut. Mîinile lui Joe deveniseră din ce în ce mai îndrăznețe. Cerul devenise portocaliu, iar aerul fierbinte al serii mirosea a iarbă. Cînd crezi că vei fi pregătită să încerci o altă relație ?

În tăcerea care urmă, nu am îndrăznit să-i spun ce gîndesc.... amintirile acelea dureroase, amare, care îmi vorbesc despre cum trebuie să evit orice implicare cu el.

- Atunci cînd voi găsi bărbatul potrivit, am răspuns în final.

- Și cum trebuie să fie el ?

M-am încordat, simțindu-i degetele la spate, căutînd încuietoarea de la sutien.

- Independent, am spus. Cineva care acceptă că nu trebuie să trăim toate experiențele împreună. Un tip pe care să nu-l deranjeze că avem interese separate și prieteni diferiți și domicilii diferite. Fiindcă îmi place să petrec mult timp singură....

- Dar Avery, ceea ce ai descris tu, nu este o relație. Ai descris prieteni cu beneficii.

- Nu mă deranjează să formez un cuplu cu cineva. Nu doresc ca relația să preia totul.

Ne oprisem pe o latură a piscinei, eu aveam spatele lipit de perete. Nu atingeam bazinul nici cu vîrfurile degetelor, fiind obligată să mă agăț de umerii lui solizi. Mi-am ațintit privirea spre pieptul lui, unde m-a fermecat felul în care apa i se prelingea pe piele și îi lipise în șuvițe părul negru, aspru.

- Mi se pare același decor pe care l-ai avut cu Brian, spuse el.

- Nu e chiar același, am răspuns, apărîndu-mă. Dar da, ceva asemănător. Știu ce-i bine pentru mine.

Am simțit cum la spate îmi slăbește încuietoarea de la sutien, iar cupele începuseră să plutească în fața mea. Am tresărit, mișcînd picioarele disperată, căutînd un punct de sprijin. Mîinile lui s-au lipit încet de sînii mei, dezmierdîndu-i pe sub apă, tatonînd și întărindu-mi sfîrcurile. M-a împins spre perete și și-a insinuat pulpa între coapsele mele, ridicîndu-mă ușor.

- Joe, am protestat eu.

- Acum e rîndul meu să vorbesc. Vocea lui foarte aproape de urechea mea răsuna ca păcatul însuși. Eu sînt bărbatul potrivit pentru tine. Poate că nu sînt chiar cel pe care-l cauți tu, dar sînt ceea ce vrei. Ești singură de prea multă vreme, scumpo. E timpul să te trezești cu un bărbat în patul tău. E timpul să ai parte de sex epuizant, care te domină și te face să tremuri așa de tare dimineața, încît nici măcar nu vei putea să-ți torni cafeaua în cană. Joe mă trase și mai sus, pe pulpa lui insistentă, iar presiunea aceea îmi provoca senzații efervescente, care-mi amplificau dorința. Vei avea parte de sex în fiecare noapte, în orice fel îți va plăcea. Eu am timp pentru tine și al naibii de multă energie. Te voi face să uiți orice bărbat ai avut înainte de mine. Chestia e că trebuie să ai încredere în mine. Aici e partea grea, nu-i așa ? Nu poți lăsa pe nimeni prea aproape de tine. Fiindcă acel cineva, care te cunoaște astfel, ar putea să te rănească....

- Destul, am spus răspicat și l-am împins, neștiind cum să-l fac să tacă.

El își coborî capul și începu să mă sărute languros pe gît, cu limba, făcîndu-mă să mă zvîrcolesc de plăcere. În mijlocul clipocitului și al agitației acvatice sonore, Joe și-a strecurat ambele picioare între pulpele mele și cu o mînă m-a strîns de fese spre el. Am scos un geamăt sfîșietor cînd m-a apăsat în punctul cel mai sensibil, dîndu-mi măsura excitației lui maxime,

anunțîndu-mă că este pregătit, iar toate simțurile mele absorbeau acea presiune intimă, ademenitoare.

Își înfipse degetele în părul meu şi mă trase spre el, ca să mă sărute apăsat, insistent şi flămînd. Cealaltă mînă îmi lipea coapsele de trupul lui, forțîndu-mă să-l încalec într-o poziție impusă de el, într-un ritm alert, impertinent. Ce bine mă simțeam totuși, trupul lui fierbinte și dur era lipit de mine. Era calculat, știa ce să facă, exact cum îi place, hrănindu-mi fiecare senzație cu pasiune primară.

Pe măsură ce plăcerea creștea, nu mai puteam suporta și a trebuit să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui, toți nervii încordați, strigînd *da, da, acum*. Nimic nu mai conta, erau doar mîinile lui și gura și corpul, felul cum mă poseda, provocîndu-mi extazul suprem, iar simțurile îmi explodau. Tot ce voiam era să-l sărut cu aceeași pasiune, să mă mișc în ritmul impus de el, să mă las penetrată. Atîta nevoie aveam acum de asta, încît senzația mă escalada de jos în sus, ca un șarpe care avansează cu o forță viscerală...

- Iubito, nu, spuse el gutural și se retrase brusc. Nu aici. Stai. Nu e locul...nu.

M-am agățat de marginea piscinei și l-am privit furioasă. Nu mai gîndeam limpede. Toate extremitățile îmi pulsau. Mintea procesa greoi faptul că nu vom finaliza ce am început.

- Ești...un...

- Știu, iartă-mă. La naiba. Joe gîfîia și se întoarse cu spatele, apoi spuse: nu am vrut să ajungem atît de departe.

Simțeam că nu mai pot vorbi coerent, de furie. Bărbatul acesta reușise să primească încrederea mea, ascultîndu-mi mărturisirea, iar acum eram mai vulnerabilă decît fusesem cu oricine. Apoi mă făcuse să înnebunesc de frustrare sexuală, oprindu-se exact în ultimul moment. *Sadic.* M-am deplasat cum am putut pînă în zona cu apă mică, bîjbîiam după sutien, la spate, fiindcă apa ținea toate hainele lipite și răvășite pe pielea mea. M-am străduit mult, pînă am reușit să re-organizez totul.

Joe venise în spatele meu, ca să mă ajute cu sutienul.

- Ți-am promis că vom avansa încet, mormăi el. Doar că nu-mi pot lua mîinile de pe tine.

- Acum nu trebuie să-ți mai faci griji pentru asta, am spus eu vehement. Fiindcă nu te voi mai atinge nici cu parul de doi metri, chiar dacă ai atîrna de o stîncă, dar și atunci te-aș atinge ca să-ți dau *brînci* în prăpastie.

- Iartă-mă, începu Joe, îmbrățișîndu-mă pe la spate, dar m-am eliberat imediat de brațele lui și am reușit să ies, după bălăceli prelungite. A ieșit și el din apă, continuînd cu scuzele. După ce prima dată ni s-a întîmplat ce ai văzut, nu puteam să o facem de data aceasta într-o piscină.

- Oricum nu se va mai întîmpla nicăieri. Am căutat să-mi storc hainele ude-leoarcă, dar fără succes. Nu pot intra în casă aşa. Am nevoie de un prosop. Şi de poşetă, care este pe blatul din bucătărie. M-am aşezat pe un şezlong, căutînd să par cît de demnă puteam, cu apa şiroind împrejurul meu.

- Ţi le aduc eu, spuse Joe. Cît despre cină...

I-am aruncat o privire ucigătoare.

- Să uităm de cină, zise el vinovat. Mă întorc imediat.

După ce reveni cu prosoapele, iar eu am reuşit să-mi aranjez hainele cîtuşi de puţin, am pornit spre maşină, cu Joe în spatele meu. Aveam părul lăsat şi hainele lipicioase. Aerul serii era tot cald şi eu eram încinsă de furie. M-am aşezat la volan şi m-am gîndit că, *dacă mi se strică tapiţeria maşinii din cauza hainelor ude, o să te fac eu să plăteşti retapiţarea banchetei.*

- Stai, spuse Joe, oprind portiera. Spre disperarea mea, nu părea că are vreo remuşcare. Ai de gînd să-mi răspunzi la apeluri ? mă întrebă.

- Nu.

Era clar că răspunsul meu nu-l mira.

- Atunci voi apărea eu la tine.

- Nici să nu te gîndeşti la asta. Mi-a ajuns cît m-ai manipulat astăzi.

După felul în care îşi muşca buza, mi-am dat seama că îşi reţine cu greu o replică de băiat isteţ. Pînă la urmă pierdu bătălia şi zise:

- Dacă te mai manipulam încă puțin, scumpo, acum ai fi fost mult mai fericită, te asigur.

Am trîntit portiera, apoi am scos pe geam o mînă cu degetul mijlociu ridicat, ținîndu-l așa, pentru el, cîteva minute. Am pornit motorul, dar Joe se întorsese deja cu spatele, nu înainte de a-i fi remarcat pe buze un rînjet satisfăcut.

Capitolul treisprezece

Duminică seara a trecut fără vreun cuvînt de la Joe. La fel și luni seara. Am așteptat nerăbdătoare să sune. Țineam mobilul lîngă mine tot timpul, tresărind la orice apel sau mesaj.

Nimic.

- Nu dau doi bani dacă suni sau nu, am mormăit eu, privind fix telefonul mut, pus la încărcat. De fapt, nici nu mă interesează.

Era o minciună, desigur, dar mă simțeam bine să o spun.

Adevărul era că nu puteam alunga amintirea acelor momente în care am plutit cu el în piscină, o amintire dulce, plăcută și extrem de excitantă. Felul în care îmi vorbise....nedisimulat, sexual....i-am simțit cuvintele penetrîndu-mi pielea, cuibărindu-se în sufletul meu. Iar promisiunea pe care o făcuse...oare așa ceva era posibil ?

Mă îngrozea ideea de a-i ceda. De a simți atît de mult. De a zbura atît de sus. Nu știam ce se va întîmpla pe urmă, ce mecanisme interne puteau fi zdruncinate de altitudine, cît de mult oxigen mi se va absorbi din sînge. Sau, dacă aterizarea în siguranță era măcar o opțiune.

Marți dimineața a trebuit să mă concentrez maxim asupra lui Hollis Warner și a fiicei ei, Bethany, care aveau să-mi facă o vizită la studio pentru prima dată. Ryan o ceruse de soție în weekend și, după cîte îmi spusese la telefon Hollis, Bethany fusese încîntată de detaliul cu castelul de nisip. Fusese un weekend romantic și relaxant, iar tinerii logodnici discutaseră despre posibile date pentru ceremonie.

Spre surprinderea mea și a Sofiei, soții Warner doreau nunta peste patru luni.

- Timpul nu este în favoarea noastră, mi-a mărturisit Bethany, mîngîindu-și burtica. Mai avem doar patru luni, pînă ce se va vedea prea mult pentru genul de rochie pe care mi-o doresc.

- Te înțeleg, am zis eu, încercînd să rămîn calmă. Nu cutezam să o privesc pe Sofia, care ședea alături, cu carnețelul pe genunchi, dar știam că era de acord cu mine. Nimeni nu poate pune la punct atît de repede o mega-nuntă ca aceasta. Orice locație decentă poate fi deja rezervată, la fel am putea spune și despre furnizorii buni sau orchestrele celebre. Totuși, am continuat eu, un interval atît de scurt ne va limita opțiunile. V-ați gîndit să așteptați pînă ce se va naște copilul ? Astfel...

- *Nu*, spuse imediat Bethany, înghețîndu-mă cu privirea ei albastră. Apoi fața i se relaxă și zîmbi suav. Sînt fată de modă veche. Pentru mine, nunta trebuie să aibă loc înainte de a se naște copilul. Dacă asta va

însemna că nunta va fi mai restrînsă, eu și Ryan nu avem nimic împotrivă.

- Nu mă simt bine cu o nuntă mai restrînsă, zise Hollis. Este imposibil să vorbim de mai puțin de patru sute de invitați. Această ocazie va arăta celor din vechea gardă că sîntem o familie care trebuie luată în considerare. Zîmbi către mine, deși privirea fixă împrăștia flăcări. Este nunta lui Bethany, dar e spectacolul meu. Vreau ca toată lumea să rețină asta.

Nu era prima dată cînd organizam o nuntă în care ficcare aducea la masă agende diferite. Dar era prima dată cînd mama miresei își exprima atît de direct dorința de a oferi spectacolul ei. Nu cred că era ușor să crești la umbra unei astfel de mame. Unii copii, care au părinți dominatori, ajung să devină timizi și nesiguri pe ei, disperați să nu atragă atenția. Totuși Bethany, părea să fie ieșită din același tipar dur, tare ca diamantul. Cu toate că ea își dorea o nuntă elegantă, era clar că, mai presus de toate, dorea ultrarapiditate. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era îngrijorată că Ryan va scăpa din undiță.

Cele două s-au așezat pe canapeaua albastră, amîndouă picior peste picior.

Bethany era o tînără superbă, subțiratică și elegantă, cu păr lung, blond-sandre, tuns drept. Pe inelarul mîinii stîngi strălucea un inel cu diamant.

- Mamă, îi zise ea lui Hollis, eu și Ryan am convenit deja că vom invita doar persoane cu care avem legături foarte strînse.

- Dar legăturile mele foarte strînse ? Un fost președinte și prima doamnă...

- Pe ei nu-i vom invita.

Hollis își privi fiica, de parcă ar fi înjurat-o.

- Ba sigur îi invităm.

- Am mai participat la nunți cu Serviciul Secret, mamă. Cîini care adulmecă bombe, magnetometre, totul încuiat pe o rază de cinci kilometri...Ryan nu va suporta asta. Nu-l pot obliga să treacă prin așa ceva.

- Dar de ce nu-și face nimeni griji pentru ce suport *eu* ? întrebă Hollis și rîse furioasă. Toată lumea știe că mama se ocupă de nuntă. Totul se va reflecta asupra mea.

- Asta nu înseamnă că poți obliga pe toată lumea să facă numai ce vrei tu.

- Văd că eu sînt cea obligată. Pe mine vor toți să mă dea la o parte !

- Dar a cui este nunta ? întrebă Bethany. Tu ai avut-o pe a ta. Trebuie să o monopolizezi și pe a mea ?

- A mea a fost *nimic*, în comparație cu asta, Hollis comentă uitîndu-se la mine, sugerînd că are o fiica imposibilă. Bethany, știi cîte lucruri pe care tu le ai, eu nu le-am primit niciodată ?

- Sigur că știu. Necontenit îmi amintești de ele.

- Nimeni nu este dat la o parte, am intervenit eu. Toți avem același scop, adică Bethany să aibă nunta pe care o merită. Hai să lăsăm de-o parte obligațiile

contractuale, ca să putem începe să întocmim o listă principală cu invitații. Sînt sigură că vom găsi o cale să ne înțelegem. Desigur, ne vom consulta și cu Ryan.

- Dar eu ar trebui să decid.....începu Hollis.

- Știu sigur că putem să o scoatem pe Bethany ca mireasa lunii pe coperta revistelor *Nunți Sudiste* și *Mireasa Modernă*, am continuat eu, distrăgîndu-le atenția.

- Și *Mireasa Texană*, mă completă Sofia.

- Ca să nu mai vorbim de alte publicații locale care se ocupă de nunți. Întîi va trebui să venim cu o poveste...am spus eu.

- Știu asta, zise Hollis agasată. De zeci de ori mi s-au luat interviuri despre galele mele sau colectele de fonduri.

- Mamele știu totul, comentă Bethany ironic.

- Unul dintre unghiurile cele mai importante ale acestei povești, am spus eu, este bucuria mamei și fiicei de a organiza nunta, în vreme ce fiica așteaptă un copil. Ar fi un subiect excelent pentru...

- Nu vom menționa sarcina, hotărî Hollis brusc.

- De ce ? întrebă Bethany.

- Vechea gardă nu va fi de acord. De obicei situații de acest gen erau acoperite și ținute sub tăcere, ceea ce este cel mai bine, dacă mă întrebi pe mine.

- Nu te-am întrebat, replică Bethany. Nu am făcut ceva de care să-mi fie rușine și nu vreau să mă

ascund. Mă mărit cu tatăl copilului meu. Dacă zgripțuroaicele bătrîne nu agreează ideea, ar face bine să trăiască în secolul douăzeci și unu. Mai ales că burta mi se va vedea clar la momentul cînd va avea loc nunta.

- Va trebui să ai grijă de greutatea ta, scumpo. Mîncatul pentru doi este un mit. Eu pe toată perioada sarcinii am pus pe mine doar opt kilograme. Tu deja arăți cam pufoasă.

- Bethany, Sofia nu se putu abține și interveni, trebuie să ne vedem cînd vei putea, ca să discutăm despre paleta coloristică.

- Voi veni și eu, spuse Hollis. Veți avea nevoie de ideile mele.

După ce familia Warner plecă din studio, eu și Sofia ne-am trîntit pe canapea, gemînd în același timp.

- Îmi vine să ucid pe cineva, am spus eu.

- Așa se vor purta tot timpul ?

- A fost doar începutul, am comentat cu privind în sus. Pînă vom ajunge să facem planul cu așezarea la mese, se va fi vărsat mult sînge.

- Cine este vechea gardă, întrebă Sofia. Și de ce Hollis vorbește de el tot timpul ?

- Nu este un el, este un ei. Un grup vechi, bine stabilit, care vrea ca totul să rămînă cum a fost. Poate fi o veche gardă în societate, în politică, o organizație sportivă, practic orice grup la care te poți gîndi.

- A, credeam că s-a referit la cineva din armată.

Probabil din cauza întîlnirii nefericite, care tocmai se încheiase și din pricina relaxării după orele tensionate, remarca inocentă a Sofiei m-a izbit ca incredibil de amuzantă. Am început să rîd.

O pernă îmi aterizã peste față, zburînd de nu-știu-unde.

- Pentru ce a fost asta ? am întrebat eu.

- Rîzi de mine.

- Nu rîd de tine, rîd de ce ai spus.

Încă o pernă mă lovi. M-am ridicat și am țintit spre ea. Sofia chicotea și aduna pernele din spatele canapelei. M-am repezit spre ea și i-am tras cu o pernă peste mînă, iar ea a mai aruncat una, dar nu m-a nimerit.

Eram foarte prinse în luptă, așa că nu am observat cînd ușa s-a deschis și s-a închis.

- Avery.... am auzit vocea lui Val. Am adus sandvișuri pentru prînz și...

- Pune-le pe blat, i-am strigat, întinzîndu-mă peste spătarul canapelei, să o nimeresc pe Sofia. Avem o ședință cu biroul executiv. *Pleosc. Pleosc.*

Sofia se lansă în contraatac, în vreme ce eu m-am aruncat pe canapea. *Pleosc. Pleosc.*

- *Avery*, zise din nou Val. însă tonul ei o avertiză pe Sofia. Avem un musafir.

Am ridicat capul și m-am uitat peste spătarul canapelei. Am făcut ochii mari cînd l-am văzut pe Joe Travis.

Stînjenită, m-am lăsat în jos, unde nu mă putea vedea, dar inima îmi bătea furtunos. Era aici. Apăruse, aşa cum a spus că va face. Mă simţeam oribil. De ce nu alesese un moment cînd eram calmă şi mă comportam profesional, nu ca acum, în mijlocul unei bătăi cu perne cu sora mea, ca la doisprezece ani ?

- Ne eliberam de tensiune, am auzit scuza Sofiei, încă gîfîind.

- Pot să asist şi eu ? întrebă Joe şi o făcu să rîdă.

- Cred că am terminat.

Joe veni lîngă canapea şi mă privi de sus, cum stăteam întinsă pe spate. Mă examină rapid din cap pînă-n picioare şi înapoi. Purtam tot o rochie neagră, largă, fără mîneci şi scumpă. Deşi era destul de lungă, atunci cînd mă aruncasem pe canapea, rochia se ridicase cam pînă deasupra genunchilor.

Nu puteam să mă uit la el, fără să-mi amintesc ultima noastră întrevedere, felul cum l-am sărutat şi m-am zvîrcolit lipită de el, spunîndu-i atîtea lucruri. Probabil că mă albisem toată. Mai rău era că Joe zîmbea, fiind convins că ştie exact de ce eram nefericită.

- Ai picioare mortale, mi-a mărturisit, întinzîndu-mi mîna, ca să mă ridic. Ţi-am spus că voi apărea, mormăi el.

- Ar fi fost utilă o notificare prealabilă. Mi-am tras imediat mîna şi mi-am aranjat rochia.

Conştientă că Val şi Sofia ne urmăreau cu interes, mi-am dres glasul şi am întrebat aparent serioasă:

- Pot să te ajut cu ceva ?

- Am trecut pe aici să te întreb dacă nu vrei să ieși la prînz. În centru este un local Cajun – nu e pretențios, dar mîncarea e grozavă.

- Mulțumesc, dar Val a adus deja niște sandvișuri.

- Pentru tine nu am adus nimic, Avery, strigă Val din bucătărie. Doar pentru mine și Sofia.

Pe naiba. M-am uitat peste umărul lui Joe, pregătită să-i zic ceva de dulce lui Val, dar ea m-a ignorat și și-a făcut de lucru prin bucătărie.

Sofia îmi zîmbi cu o privire răutăcioasă.

- Du-te și ia prînzul, *mi hermana.* Adăugă intenționat: stai cît vrei – nu mai ai nimic în agendă toată după amiaza.

- Aveam planuri, am protestat eu. Voiam să verific bugetul de cheltuieli al fiecăruia.

Sofia îl imploră pe Joe din priviri:

- Ține-o departe cît de mult poți, spuse ea, iar el rîse.

- Așa voi face.

Restaurantul Cajun era amenajat ca o masă lungă, cu scaune din inox de-o parte și de alta. Atmosfera era foarte plăcută, aerul mustea de conversații. Chelnerițele duceau farfurii cu mîncare aburindă: tot felul de specialități din fructe de mare.

Spre liniștea mea, conversația noastră se menținea pe un teritoriu sigur, fără nici o aluzie la

ultima noastră întîlnire. Cînd i-am descris întîlnirea cu doamnele Warner, Joe s-a amuzat copios, compătimindu-mă.

Chelnerița ne-a adus comanda; două farfurii cu pompano umpluți cu creveți și carne de crab, copți în folie, cu un sos din unt și vin alb, foarte catifelat. Fiecare îmbucătură a fost cremoasă și fragedă, topindu-mi-se delicat pe limbă.

- Am avut și alt motiv pentru care te-am invitat astăzi, spuse Joe pe cînd mîncam. Trebuie să mă opresc la un adăpost pentru animale, unde voi face niște fotografii cu cîini nou-sosiți. Vrei să vii să mă ajuți ?

- O să încerc...dar nu cred că mă pricep la cîini.

- Te temi de ei ?

- Nu, dar nu am stat niciodată în preajma lor.

- E în regulă. Îți voi spune eu ce să faci.

După prînz am mers la adăpost, o clădire mică din cărămidă, cu multe ferestre cu tîmplărie albă. Pe un panou mare, cu capete de cîini și pisici, scria "*Societatea Salvatorii Codițelor Fericite*". Joe scoase o cameră foto din portbagajul Jeepului său și am intrat în adăpost. Holul era spațios și vesel, pe un perete fiind instalat un monitor uriaș, unde vizitatorii puteau trece în revistă fotografiile cu descrieri ale animalelor disponibile spre adopție.

Un bătrînel amabil veni din spate să ne primească. Ochii lui albaștri străluceau cînd i-a strîns mîna lui Joe.

- Te-a sunat Millie ca să-ți spună de grupul cel nou ?

- Da, domnule. Mi-a zis că patru au fost trimiși de la un adăpost din oraș.

- Încă unul a sosit azi dimineață. Privirea bătrînului se opri asupra mea.

- Avery, el este Dan, spuse Joe. El și soția lui, Millie au construit locul acesta acum cinci ani.

- Cîți cîini țineți aici ? l-am întrebat.

- Avem vreo sută în medie. Încercăm să-i luăm pe aceia care nu au fost încă adoptați.

- Vom merge în spate, să ne pregătim, spuse Joe. Adu-l pe primul, atunci cînd ești gata, Dan.

- Perfect.

Joe mă conduse într-o zonă din spatele clădirii, unde se făceau antrenamente. Era o cameră spațioasă, iar podeaua cauciucată era concepută ca o masă de șah cu pătrate alb-negru. Pe un perete se afla o canapea din vinilin roșu, cu spătar scurt. Într-un coș erau cîteva jucării pentru animale, apoi mai era o căsuță de plastic cu o rampă.

După ce a scos un Nikon din husa specială, Joe a atașat o lentilă, a reglat expunerea și modurile de focalizare. Toate aceste operațiuni au fost executate cu o rapiditate și ușurință pe care doar un profesionist le dobîndește, după ce a făcut asta de milioane de ori înainte.

- Mai întîi eu petrec cîteva minute ca să mă obișnuiesc cu cîinele, spuse el. Unii sînt agitați, mai ales dacă au fost neglijați sau abuzați. Lucrul important pe care trebuie să-l reții este să nu te apropii de un cîine direct, păşind în spațiul lui. El ar vedea asta ca pe o amenințare. Tu ești șeful haitei – urmăritorul trebuie să vină la tine. La început nu stabilești contact vizual, doar stai calmă, pînă ce se obișnuiește cu tine.

Ușa se deschise, iar Dan aduse de lesă un cîine negru mare, cu urechi zdrențuite.

- Ea este Ivy, ni-l prezentă. O corcitură de Labrador retreiver. Orbită la un ochi, după ce s-a prins într-un gard cu curent electric. Nimeni nu o poate fotografia bine din cauza culorii.

- Negrul compact este dificil de fotografiat, spuse Joe. Crezi că suportă, dacă agăț o lanternă în tavan ?

- Sigur, Ivy a fost cîine de vînătoare. O lanternă nu o deranjează deloc.

Joe puse jos camera și aşteptă ca Ivy să vină să-i miroasă mîna. O mîngîie și o scărpină pe gît. Singurul ei ochi funcțional se închise, semn al plăcerii și începu să gîfîie bucuroasă.

- Cine e fată cuminte ? o întrebă Joe, lăsîndu-se pe vine, apoi o mîngîie pe piept şi pe gît.

Ivy se duse la coșul cu jucării, scoase de acolo un aligator și i-l aduse lui Joe. Aruncă jucăria în aer, iar

Ivy o prinse instantaneu. Aduse jucăria repede, dînd din coadă entuziasmată, iar procesul aceasta se repetă de cîteva ori. În cele din urmă Ivy abandonă jucăria şi se apropie de mine, mirosindu-mă curioasă.

- Vrea să te cunoască, spuse Joe.

- Ce trebuie să fac ?

- Stai liniştită şi las-o să-ţi miroasă mîna. Apoi poţi să o scarpini sub bărbie.

Ivy îmi mirosi fusta, apoi mă atinse pe mînă cu nasul ei umed şi rece.

- Bună, Ivy, am murmurat eu, mîngîind-o sub bărbie, apoi pe piept. Cîinele se relaxă, apoi se aşează cuminte, bătînd cu coada pe podea. Închise ochiul ei bun, în timp ce eu continuam să o mîngîi.

Instruită de Joe, am ridicat un panou reflectorizant, iar el a făcut cîteva instantanee cu Ivy. În cele din urmă, s-a dovedit a fi un subiect foarte disponibil pentru fotografiat, întinzîndu-se pe canapeaua roşie, cu o jucărie între lăbuţe.

Încă trei alţi cîini au fost aduşi pe rînd, o corcitură de beagle, un Yorkshire terrier şi un Chihuahua cu părul scurt, despre care Dan a spus că va fi cel mai greu de adoptat. Era femelă, de culoare cafeniu cu alb, cu o faţă adorabilă şi ochi mari, blînzi, dar avea două dezavantaje care lucrau împotriva ei: avea zece ani şi era ştirbă.

- Stăpînul ei a trebuit să meargă la azil, ne-a explicat Dan, aducînd creatura mititică în cameră. Dinţii i s-au stricat şi au trebuit scoşi toţi.

- Poate supraviețui și fără dinți ? am întrebat eu.

- Atîta timp cît primește mîncare moale. Dan a lăsat ușor pe jos cățelușa Chihuahua. Hai, mergi, Coco.

Bietul animal părea atît de fragil, încît mi s-a făcut milă de ea.

- Cîți ani trăiesc ei de obicei ?

- Acesta ar mai putea trăi încă vreo cinci ani, poate mai mult. Avem un prieten al cărui Chi a trăit pînă la optsprezece ani.

Coco se uita la noi nesigură. Dădea din codiță, optimistă, iar gestul ei mi-a frînt inima. Spre surprinderea mea, a venit la mine, cu un mers curajos, piciorușele miniaturale ticăind pe podea. M-am aplecat să o ridic. Era ușoară ca fulgul; parcă țineam o pasăre. Îi simțeam inima bătînd sub degetele mele. Se întinse să mă lingă pe bărbie și atunci am zărit pe vîrful limbii ei niște crăpături fine.

- De ce are limba așa de uscată ? am întrebat eu.

- Nu poate să o țină în gură, din cauza lipsei dinților. Dan a ieșit , nu înainte de a ne spune peste umăr: vă las să vă faceți treaba.

Am dus cățelușa pe canapea și am așezat-o cu grijă. Atunci a lăsat urechile în jos și și-a tras codița între picioare. Se uita la mine și a început să scîncească supărată.

- Totul e bine, am liniștit-o, retrăgîndu-mă încet. Stai liniștită.

Dar Coco părea din ce în ce mai alarmată, venind pînă la marginea canapelei, parcă pregătindu-se să sară şi să mă urmeze. Am revenit şi m-am aşezat alături de ea. Am mîngîiat-o, iar ea s-a cuibărit în poala mea şi s-a ghemuit confortabil.

- Ce speculantă eşti, am spus eu rîzînd. Cum să o fac să stea singură ?

- Habar n-am, zise Joe.

- Parcă ziceai că ştii să te porţi cu cîinii.

- Iubito, nu am cum să o conving că este mai plăcut să stea pe un scaun de vinil rece decît în poala ta. Dacă reuşeşti să o ţii aşa, o să dau zoom la imagini şi prind cît mai puţin cîmp de fundal.

- Iar fondul va ieşi neclar ?

- Da, vezi dacă poţi să o ajuţi să se relaxeze. Cu urechile aşa lăsate în jos, pare speriată.

- Ce vrei să facă urechile ei ?

- Vezi cum faci, să le ciulească şi să o ajuţi să stea cu faţa.

Am ţinut-o pe Coco în diferite poziţii pentru fotografiat, numind-o iubita, îngeraş, plăcintuţă, promiţîndu-i ceva bun, dacă va sta la pozâ.

- Acum are urechile ciulite ? am întrebat.

- Ale mele sînt cu siguranţă, zise Joe strîmbîndu-se uşor. Se lăsă pe vine, făcu mai multe cadre, aparatul lui fiind conectat pe cadre automate.

- Crezi că o va adopta cineva ?

- Sper că da. Nu e ușor să convingi oamenii să adopte un cîine bătrîn. Nu mai are mult de trăit și la orizont apar problemele de sănătate.

Coco își ridică privirea spre mine, iar ochii ei strălucitori și boticul lipsit de dinți m-au impresionat. Aveam o senzație de greutate în piept, gîndindu-mă la cîte i s-ar putea întîmpla acestei creaturi vulnerabile, nu prea drăguță.

- Dacă viața ar fi mai simplă, m-am trezit eu vorbind, dacă aș fi alt gen de persoană....aș lua-o acasă cu mine.

În acel moment clicăitul continuu se opri.

- Chiar vrei asta ?

- Nu contează. Nu pot. Am rămas surprinsă de intensitatea vocii mele.

- E în regulă.

- Nu am experiență cu animalele de casă.

- Te înțeleg.

Am ridicat-o pe Coco și am privit-o atent. Ea s-a uitat la mine încrezătoare, cu fețișoara aceea de bătrînică, lăbuțele atîrnîndu-i în aer. Dădea din codiță insistent.

- Ai prea multe probleme, i-am spus eu.

Joe se apropie, evident amuzat.

- Nu trebuie să o iei.

- Știu, doar că...am oftat, apoi am rîs încercînd să par veselă. Într-un fel nu pot suporta ideea că o părăsesc.

- Las-o aici şi gîndeşte-te mai bine peste noapte, sugeră Joe. Poţi reveni mîine.

- Dacă nu o iau acum, mîine nu mai revin. Am aşezat-o în poala mea, mîngîind-o uşor, întrebîndu-mă ce să fac. Ea s-a ghemuit acolo, făcîndu-se covrig, apoi a închis ochii. Joe s-a aşezat lîngă mine, luîndu-mă pe după umeri. A rămas tăcut, lăsîndu-mi timp de gîndire.

- Joe ? am spus eu peste cîteva minute.

- Mmm-hmm ?

- Poţi să-mi dai un motiv practic, pentru care aş lua acest cîine acasă ? Oricare ar fi el ? Fiindcă nu e nici suficient de mare ca să mă apere şi nu am nevoie de ea nici ca să-mi facă vreun serviciu, nici să păzească oile. Aşadar, dă-mi un motiv. Te rog.

- Îţi voi da trei. Unu, cîinele îţi va oferi dragoste necondiţionată. Doi, oamenii care au un cîine sînt mai puţin stresaţi. Trei...Joe îmi întoarse faţa spre el şi mă mîngîie uşor cu degetul mare pe obraz. Mă privi în ochi şi zîmbi. Ce naiba, fă-o pentru că aşa vrei, spuse el.

În drum spre casă ne-am oprit la un magazin pentru animale, să cumpăr nişte articole de bază. Odată cu ele, am cumpărat un stîlp special cu două etaje capitonate şi cu o căsuţă cu podeaua moale. De cum am pus-o pe Coco înăuntru, ea şi-a scos capul prin deschizătura specială şi a început să se uite împrejur. Acum eram o femeie cu un căţel de poşetă, doar că, în locul unui Pomeranian pufos, sau un Poodle tuns elegant, al meu era un Chihuahua complet ştirb.

Cînd am ajuns, la studio nu era nimeni. Joe mi-a adus cumpărăturile din mașină, inclusiv un coș pentru cîine și o cutie cu conserve premium pentru cîini. Am aranjat un covoraș de spumă și o păturică moale la baza coșului. Coco s-a cuibărit în el nerăbdătoare.

- Aș vrea să-i fac o baie, am zis eu, dar cred că pentru moment a avut destule emoții. O las să se mai obișnuiască prin noua ei casă.

Joe puse mîncarea pentru cîine pe un dulap.

- Deja vorbești ca o expertă.

- Ha. Am început să depozitez cutiile de conservă prin dulapuri. Sofia o să mă omoare. Ar fi trebuit să o întreb întîi și pe ea. Doar că ea ar fi spus nu, iar eu aș fi adus-o oricum acasă pe Coco.

- Spune-i că am insistat eu.

- Nu. Știe că nu aș face asta, decît dacă aș dori-o cu adevărat. Oricum, mersi că te-ai oferit .

- Oricînd, spuse Joe. O să plec și eu.

M-am întors spre el, simțind apropierea lui.

- Mulțumesc pentru prînz, am zis eu. M-a mîngîiat cu privirea lui caldă.

- Mulțumesc pentru că m-ai ajutat la adăpost, spuse el zîmbitor. M-a cuprins cu brațele, aducîndu-mă în contact direct cu pieptul lui musculos. L-am mîngîiat și eu pe spate. Mirosul curat, pămîntesc, pe care-l emana îmi devenea cunoscut și era de o mie de ori mai plăcut, decît acela de colonie. Îmi dădu drumul apoi.

- Pe curînd, Avery, zise el răgușit.

L-am urmărit uluită cum se îndreaptă spre ușă.

- Joe...

El se opri, cu mîna pe clanţă și întoarse capul spre mine .

- Nu vrei...să mă săruți ? am spus timid, roșind intens.

Am zărit pe chipul lui un zîmbet larg, după care mi-a răspuns:

- Nu. Cu acest cuvînt a ieșit, închizînd ușor ușa după el.

Am rămas cu ochii lipiţi de ușă, indignată și redusă la tăcere, iar Coco a ieșit din culcușul ei și a venit spre mine.

- Ce-i asta ? am început să monologhez, plimbîndu-mă în cerc prin cameră. Mă scoate la prînz și mă aduce acasă cu un Chihuahua la mîna a doua, iar mai presus de toate astea, nici un sărut de la revedere, nici să spună cînd ne vom vedea sau mă va suna...Ce joc afurisit joacă oare ? Asta s-a numit întîlnire oare ?

Coco mă privea răbdătoare.

- Ți-e foame ? Ți-e sete ? Am făcut semn spre colțul bucătăriei. Acolo sînt vasele tale.

Micuța nu s-a mișcat.

- Vrei să te uiți la televizor ? am întrebat-o eu. Atunci a început să dea din codița răsucită. Am tot căutat un program și am dat peste un episod din

telenovela pe care eu și Sofia o urmăream. În ciuda scenelor stupid-teatrale și a coafurilor, sau machiajului stil optzeci, subiectul te făcea dependent ca de un drog. Trebuia să aflu cum se încheie.

- Telenovelele te învață lecții importante de viață, îmi spusese Sofia cîndva. De exemplu, dacă te afli într-un triunghi amoros cu doi bărbați frumoși, care nu poartă cămăși, ține minte că acela pe care-l respingi va deveni ticălosul și va complota să te distrugă. Iar dacă ești frumoasă, dar săracă și abuzată, probabil că ai fost schimbată la naștere cu un alt copil, care ți-a luat locul de drept într-o familie bogată.

M-am distrat citindu-i lui Coco subtitrarea, folosindu-mă de intonații diferite, în funcție de replici.

- "Jur că vei plăti scump pentru acest afront !"

- "Acum trebuie să te lupți pentru dragostea ta!"

Tocmai cînd îi pulverizam apă Evian pe limba lui Coco, în timpul unei reclame, am zis:

- Stai așa, tu nu ai nevoie de traducere. Ești un Chihuahua. Deja vorbești spaniola.

Am auzit ușa de la intrare deschizîndu-se, apoi închizîndu-se, am privit într-acolo și am văzut-o pe Sofia intrînd, aparent demoralizată.

- Cum a mers ? am întrebat-o.

- Ții minte tipul de la orele de gimnastică ?

- Bicicleta douăzeci și doi ?

- Da. Am ieșit să bem ceva. Sofia oftă prelung.

A fost groaznic. Conversația a tărăgănat. A fost mai plictisitoare decît cînd aștepți să se coacă bananele. Nu se ocupă decît de antrenamente. Nu-i place să călătorească, fiindcă asta îi perturbă programul de antrenament. Nu citește cărți și nu e la curent cu nimic. Lucrul cel mai rău a fost că s-a uitat încontinuu la telefon timp de o oră. Ce fel de bărbat citește mesajele de pe mobil cînd este la o întîlnire ? În final am pus o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea, adică partea mea din consumație și am zis:"nu vreau să te deranjez din cititul mesajelor pe telefon", apoi am plecat.

- Îmi pare foarte rău.

- Acum nu voi mai putea să admir nimic la el în timpul orei de exerciții la sală. Sofia puse mobilul la încărcat. Cum a mers prînzul tău ?

- Mîncare excelentă.

- Dar Joe ? V-ați simțit bine ? A fost fermecător?

- A fost nostim, am spus eu. Dar trebuie să-ți fac o mărturisire.

- Da ? zise ea cu ochi mirați.

- După prînz am mers la cumpărături.

- Pentru ce ?

- Un pătuț și o zgardă de cîine.

- E puțin cam pervers pentru o primă întîlnire, zise ea uluită.

- Patul și zgarda sînt chiar pentru un cîine.

Sofia se albi la față.

- Al cui cîine ?

- Al nostru.

Sora mea ocoli canapeaua. Privire ei rece se opri asupra cățelului Chuihuahua din poala mea. Coco se ghemui mai bine, lipindu-se de mine și tremurînd.

- Ea este Coco, am spus eu.

- Și cîinele unde e ? Nu văd decît un șobolan cu ochi bulbucați. Și miroase de la o poștă.

- Nu o asculta, i-am spus lui Coco. Ai nevoie de o programare la salon.

- Cîndva te-am întrebat dacă putem să luăm un cîine și ai zis că e o idee groaznică!

- Am avut dreptate. E o idee groaznică, dacă vorbim de un cîine de mărime normală. Dar acesta este perfect.

- *Urăsc* rasa Chihuahua. Trei mătuși de-ale mele au așa ceva. Au nevoie de mîncare specială, de zgărzi speciale și trepte speciale ca să urce pe canapea și fac pipi de cinci sute de ori pe zi. Dacă ne luăm un cîine, măcar să fie unul care să poată veni cu mine la alergat.

- Tu nu alergi.

- Fiindcă nu am un cîine.

- Acum avem.

- Nu pot să alerg cu un Chihuahua ! După două sute de metri cade moartă !

- La fel ca tine. Te-am văzut cum alergi.

Sofia se enervă de-a binelea.

- Voi merge să cumpăr un cîine și pentru mine. Unul *adevărat*.

- Bine, mergi și ia-ți unul. Adu acasă vreo zece.

- Poate așa am să fac, zise încruntată. De ce-i atîrnă limba așa ?

- Fiindcă nu mai are dinți. Atunci privirile ni s-au întîlnit într-o tăcere glacială. Nu poate să-și țină limba în gură, am continuat eu, așa că este mereu uscată. O doamnă de la magazinul cu articole pentru animale mi-a sugerat să i-o masez cu ulei de cocos organic în fiecare seară și să îi pulverizez apă peste ea toată ziua. Ce ți se pare așa amuzant ?

Sofia se înneca de rîs. De fapt, nici nu mai putea vorbi, sforăia cu hohote și scotea sunete de nedescris.

- Standardele tale sînt foarte înalte. Îți plac lucrurile frumoase, de bun gusi, iar cîinele acesta este atît de urît și slăbănog și....*Dios mio*, e ca o lămîie. Sofia se așează alături de mine și întinse mîna spre Coco, lăsînd-o să o miroasă. Coco sforăi ușor și o lăsă pe Sofia să o atingă

- Nu e o lămîie, am ripostat eu. Este o urîțică frumoasă.

- Ce înseamnă asta ?

- Este termenul pentru o femeie care nu e frumoasă în stil convențional, dar este frumoasă într-un mod unic. Așa cum sînt Cate Blanchett sau Meryl Streep. Joe te-a convins să faci asta ? Sau ai făcut-o ca să-i lași impresia că ești o femeie miloasă ?

l-am aruncat o privire sfredelitoare.

- Ştii bine că niciodată nu am vrut să dau impresia că aş fi vreo miloasă.

Sofia dădu din cap resemnată şi-i zise lui Coco:

- Vino aici, Meryl Streep. Încercă să o ademenească din braţele mele. *Vien aquì, niña.* Coco intră în panică şi începu să tuşească. O lămîie astmatică, adăugă Sofia, apoi se retrase într-un colţ şi oftă. Mama vine mîine să mă viziteze, spuse ea la scurt timp.

- Doamne, iar a venit momentul acela ? am întrebat-o, schimbîndu-mă la faţă. Deja?

La fiecare două-trei luni mama Sofiei, Alameda, venea cu maşina tocmai din San Antonio, pentru o vizită de o noapte. Aceste ocazii însemnau ore întregi de interogatorii despre prietenii Sofiei, ori sănătatea ei, munca ei, precum şi activităţile ei sexuale. Alameda nu o iertase niciodată pe fiica sa pentru că se mutase atît de departe de familie, dar şi pentru că pusese punct unei relaţii cu un tînăr, pe nume Luis Orizaga.

Toată familia Sofiei a încercat să facă presiuni asupra ei, pentru a se mărita cu Luis, ai cărui părinţi erau respectabili şi dispuneau de bani. După spusele Sofiei, Luis era o persoană prea insistentă, egocentristă, dar mai ales groaznică în pat. Alameda dădea vina pe mine, pentru că am ajutat-o pe Sofia să-l părăsească pe Luis şi să înceapă o viaţă nouă la Houston. Drept

rezultat, mama Sofiei făcea eforturi mari ca în prezența mea să se poarte civilizat.

De dragul Sofiei, am încercat să fiu amabilă cu Alameda. Dintr-un punct de vedere o compătimeam, la fel cum aș fi compătimit pe orice persoană căreia tatăl meu i-a făcut rău. Totuși, modul cum se purta cu Sofia era greu de suportat. Cum Alameda nu mai putea să-și reverse mînia asupra fostului ei soț, o considera țap ispășitor pe fiica lor. Știam prea bine ce sentimente o măcinau. Sofia era mereu deprimată o zi sau două, după vizita mamei sale.

- Va sta aici ? am întrebat-o pe Sofia.

- Nu, nu-i place să doarmă pe patul nostru extensibil. Și-a făcut rezervare la hotel mîine după amiază, iar la ora cinci va veni să ia cina aici.

- De ce nu o scoți la un restaurant ?

Sofia își rezemă capul pe spătarul canapelei și dădu ușor din cap, dezarmată.

- Vrea să gătesc eu, ca să critice din nou tot ce nu mi-a ieșit bine.

- Vrei să plec, cît timp va fi ea aici ?

- Ar fi mai bine dacă rămîi. Sofia zîmbi cu amărăciune și spuse: tu știi întotdeauna să-i întorci săgețile.

- Cît de multe pot, am zis eu, copleșită de afecțiune pentru ea. Așa voi face mereu, Sofia.

Capitolul paisprezece

După multe sesiuni de brainstorming, precum și examinarea tuturor ideilor, Sofia a venit cu două concepte pentru nunta familiei Warner. Primul era nunta tradițională, formală, perfect fezabilă și impresionantă. După o ceremonie ce ar avea loc la capela metodistă din Memorial Drive, o flotilă de limuzine alb-perle îi va transporta pe invitați la recepția organizată în salonul de bal, decorat cu cristale și trandafiri, al Clubului local River Oaks. Ar fi un eveniment de bun gust, elegant, genul de petrecere la care toată lumea se așteaptă. Dar, evident, nu era cea pe care ar fi ales-o familia Warner.

Cea de-a doua variantă era una mortală. Locația era undeva lîngă Dallas, în clădirea Filter Building, din White Rock Lake. Clădirea istorică era ceva spectaculos, cu un singur etaj, foarte întinsă, cu vedere spre lac, construită din cărămidă roșie, cu părțile metalice ce susțineau clădirea la vedere, cu ferestre uriașe, evident cu fața spre lac. Era mai mult ca sigur că lui Ryan i-ar fi plăcut locația, care ar fi fost ceva pe gustul lui arhitectonic.

Inspirîndu-se după clădirile din perioada Marii crize, Sofia concepuse o nuntă în stilul Marelui Gatsby,

cu nuanțe de crem, bronz și auriu, unde domnișoarele de onoare ar fi purtat rochii cu talie joasă, iar bărbații ar fi îmbrăcat smochinguri. Mesele ar fi fost aranjate în materiale diafane, cu aranjamente florale din orhidee și pene. Invitații ar fi fost aduși de la hotelul din Dallas spre White Rock Lake într-o procesiune de Rolls Royce-uri retro și Piece Arrow.

- Putem să o împrospătăm, spuse Sofia. Elegantă, dar modernă. Vrem să fie inspirată de Epoca Jazzului, fără a păstra foarte exact notele, ca să nu arate a bal mascat. Întreaga noastră echipă agrease conceptul Gatsby.

Întreaga echipă, dar nu și Steven.

- Voi toți știți că Marele Gatsby este o poveste tragică, nu ? întrebă el. Mie, personal nu mi-ar plăcea o nuntă bazată pe teme ca putere, lăcomie și trădare.

- Ce păcat, spuse Sofia. Ar fi fost perfecte pentru tine.

Val interveni, înainte de izbucnirea unei dispute între cei doi.

- *Marele Gatsby* este unul dintre romanele despre care toți au auzit, dar pe care nimeni nu-l citește.

- Eu l-am citit, comentă Steven.

- Ca lectură obligatorie la liceu ? întrebă Sofia ironic.

- Nu, din pură plăcere. Se cheamă literatură. Ar trebui să încerci și tu odată, dacă reușești cumva să te desprinzi de telenovelele spaniole siropoase.

Sofia se încruntă la el.

- Ce bine îi judeci tu pe alții, cînd toată ziua stai doar la jocurile tale sportive.

- Terminați amîndoi, am protestat eu, privindu-l aspru pe Steven. El mă ignoră, dar puse mîna pe mobil.

- O să dau cîteva telefoane. Sînt afară. Nu aud bine aici, cum vorbiți toți .

- Luați-l și voi mai ușor azi, ne sfătui Tank, imediat ce Steven părăsi camera. S-a despărțit de iubita lui în weekend.

- Are o iubită ? întrebă mirată Sofia.

- Au ieșit de cîteva ori acum două săptămîni. Dar duminică, se uitau la fotbal acasă la el și, dintr-o dată ea a dat volumul la minim și i-a zis că nu trebuie să se mai întîlnească, fiindcă îl consideră indisponibil emoțional.

- El ce a zis ?

- A întrebat dacă discuția nu poate să aștepte pînă la pauza dintre reprize.Văzîndu-ne fețele indiferente, Tank spuse defensiv: jucam noi cu Cowboys.

Se auzi soneria de la intrare.

- E *mama*, mormăi Sofia.

- Toată lumea pe pozițiile de luptă ! am spus eu, pe jumătate glumind. Cum toți cei de acolo știau ce fel de om era Alameda, fiindcă o mai întîlniseră cu alte ocazii, fiecare nu a risipit nici o clipă și, ca la ordin, și-au strîns iute efectele personale. Nimeni nu avea nici

un chef de discuţii în contradictoriu cu o femeie care era total lipsită de simţul umorului. Orice conversaţie cu ea era identică, o litanie de reproşuri, ascunse după reproşuri, exact ca un set de păpuşi ruseşti toxice.

Sofia se ridică şi începu să-şi frămînte tivul tricoului, apoi merse să-şi întîmpine mama. Înainte de a deschide uşa îşi îndreptă umerii şi strigă:

- *Mămico* ! Ai ajuns bine cu maşina ? Cum a fost....

Sofia se opri brusc din întrebat şi făcu un pas înapoi, ca şi cînd ar fi dat nas în nas cu o cobră în poziţie verticală. Fără să stau pe gînduri, am sărit de pe canapea şi am mers lîngă ea. Tot sîngele i se scursese din obraji şi era albă ca varul, ce mai rămăsese colorat erau două fîşii subţiri, transversal pe obraji, ca două steguleţe ce semnalizau alerta de panică.

Alameda Cantera stătea în prag, cu aceeaşi înfăţişare binecunoscută, ochi împietriţi şi gura cu colţurile lăsate în jos, semn al unei persoane deprimată de viaţă. Alameda fusese o femeie atrăgătoare, cu o siluetă minionă, îmbrăcată într-o bluză roz, un blazer şi jeanşi. Părul ei negru, bogat, era strîns la spate într-un coc studiat, aranjat la ceafă. Era o coafură nefericită pentru cineva care avea nişte trăsături destul de dure, ce presupuneau cîteva tuşe de îndulcire. Era un lucru sigur că în tinereţea ei, înainte ca Eli să o fi înăsprit definitiv, Alameda a fost o femeie deosebit de frumoasă.

Adusese pe cineva cu ea, un tînăr puțin trecut de douăzeci de ani. Avea părul negru, o constituție solidă, dar musculoasă, purta pantaloni kaki și o cămașă asortată. Cu toate că era drăguțel, expresia feței lui dădea o ușoară impresie de viclenie tipică unui macho, lucru care instantaneu mi-a displăcut.

- Avery, zise Sofia, el este Luis Orizaga.

Sfinte Sisoe, mi-am zis în gînd.

Deși o cunoșteam pe Alameda, tot nu-mi venea să cred că l-a adus cu ea pe fostul prieten al fiicei sale, neinvitat și extrem de inoportun. Cu toate că Luis nu o abuzase fizic pe Sofia, el o dominase în alte privințe, hotărît să-i stingă orice licărire de independență.

Lucru mai mult ca sigur, lui Luis nu-i trecuse prin gînd că Sofia nu a fost deloc fericită în relația cu el. Realmente îl șocase faptul că ea a anulat logodna și s-a mutat la Houston, să înceapă o afacere cu mine. Luis a trecut printr-o lună întreagă de crize de furie, înecat în beții, numeroase scandaluri prin baruri și mobilier distrus. Un an mai tîrziu el s-a căsătorit cu o fată de șaptesprezece ani. Au avut un copil, Alameda o informase arțăgoasă pe Sofia, căreia ajunsese chiar să-i spună că acela ar fi trebuit să fie nepotul ei, recomandîndu-i să facă și ea copii.

- De ce ești aici ? îl întrebă Sofia pe Luis. Avea o voce atît de stinsă și vulnerabilă, încît eram tentată să o dau la o parte și să strig către cei doi din prag să o lase în pace.

- L-am invitat pe Luis să vină cu mine, a răspuns Alameda, într-un fel agresiv, aparent vesel, cu ochi de vultur. Mi-e greu să conduc atîta distanță singură, lucru pe care-l fac fiindcă tu nu vii niciodată la mine, Sofia. I-am spus lui Luis că niciodată nu a renunțat la inima ta – de aceea ai rămas necăsătorită.

- Da tu te-ai însurat, zise Sofia, privindu-l uluită pe Luis.

- Acum sîntem divorțați, spuse el. I-am dat prea mult soției mele. Am fost prea bun pentru ea. Atîta răsfăț a făcut-o să mă părăsească.

- Cum să nu o facă, am repetat eu, fiindcă nu am rezistat să tac. Oricum, comentariul meu a trecut neobservat.

- Am un fiu, pe nume Bernardo, îi spuse el Sofiei.

- Un copil așa de frumos, se alătură Alameda.

- Are aproape doi ani, continuă Luis. Vine la mine în weekenduri. Am nevoie de ajutor să-l cresc.

- Ești fata cea mai norocoasă din lume, *mija*, i se adresă Alameda fiicei sale. Luis a decis să-ți mai acorde o șansă.

M-am întors spre Sofia:

- Ai dat lovitura la păcănele, i-am spus eu sec. Ea era prea consternată, ca să poată zîmbi.

- Trebuia să vorbești cu mine mai întîi, Luis, zise Sofia. Ți-am spus, cînd am plecat din Houston că nu vreau să te mai văd niciodată.

- Alameda mi-a explicat totul, replică el. Sora ta te-a convins să te muți chiar cînd erai în doliu după tatăl tău. Nu știai ce faci.

Am deschis gura să protestez, dar Sofia m-a oprit imediat.

- Luis, începu ea, știi de ce am plecat. Nu mă voi întoarce niciodată la tine.

- Situația s-a schimbat. Eu m-am schimbat, Sofia. Acum știu cum să te fac fericită.

- Dar ea este deja fericită, am răbufnit eu.

Alameda se uită la mine disprețuitor.

- Avery, asta nu te privește pe tine. Este o chestiune de familie.

- Nu fii nepoliticoasă cu Avery, izbucni mînioasă Sofia. Ea este familia mea.

Urmă un rapid schimb de replici în spaniolă, toți trei vorbind în același timp. Nu am reușit să înțeleg decît cîteva cuvinte. Ceva mai în spate Ree-Ann, Val și Tank așteptau ținîndu-și în mîini laptop-urile și genții.

- Ai nevoie de ajutor, întrebă Tank prompt.

Recunoscătoare pentru viteza lui de reacție, am mormăit:

- Nu sînt sigură încă.

Sofia părea din ce în ce mai dezarmată, încercînd să se apere, dar fără rezultat. M-am apropiat, dornică să intervin și am făcut o sugestie:

- S-ar putea în engleză, vă rog ? Părea că nimeni nu mă auzise. De fapt, am reluat eu, Sofia are o viață minunată aici. O carieră de succes. Este o femeie independentă. Constatînd că nimic din ce am spus nu a avut vreun efect semnificativ, am adăugat: are un iubit. Spre satisfacția mea, au tăcut toți.

- Așa este, confirmă Sofia, profitînd de inspirația mea. Am un iubit și sîntem logodiți.

Alameda făcu ochii mici.

- Nu mi-ai spus nimic despre el pînă acum. Cine este ? Cum se numește ?

Sofia deschise gura.

- Se numește...

- Mă scuzați, veni Steven dintr-o cameră, făcîndu-și loc în studio, prin ușa pe jumătate deschisă. Se opri, privi încruntat, ne studie fețele nedumerite și zise : ce se petrece aici ?

- *Querido*, exclamă Sofia și se agață de gîtul lui. Înainte ca Steven să poată schița o reacție, ea își încolăci brațele pe după gîtului lui, îi trase capul spre ea și-l sărută pătimaș.

Capitolul cincisprezece

Luat prin surprindere, Steven îngheță, iar Sofia îl sărută. Eu mi-am ținut răsuflarea, dorindu-mi în sinea mea să nu o respingă. Cu mîinile ridicate în sus, ca o marionetă, Steven parcă încerca să priceapă despre ce era vorba, dar, lent și liniștit, își lăsă brațele pe umerii Sofiei. *Fie-ți milă de ea, Steven,* mi-am zis în gînd, disperată. *Măcar de data aceasta.*

Reacția lui Steven nu avea nici o legătură cu mila. O cuprinse de talie și îi răspunse la sărutări cu o foame neașteptată. De parcă Sofia era o substanță periculoasă, care dădea dependență și trebuia absorbită încet, cu grijă, ca nu cumva să piară de supradoza fatală, Steven își concentră foamea și o sărută prelung, cu un erotism greu de imaginat, iar tensiunea sexuală pe care o emanau cei doi în acest sărut parcă radia în toată casa, încingînd atmosfera.

Undeva, în spate am auzit o bufnitură. Tank scăpase laptopul din mîini. El și fetele se uitau la cei doi cu niște fețe dificil de evaluat, atît erau de uluiți.

Tank se aplecă să ridice laptopul și mă liniști:

- E în regulă, a căzut pe covor. Nici măcar nu s-a zgîriat.

- Cui îi pasă, spuse Ree-Ann, pur şi simplu siderată, fără să-şi dezlipească ochii de la Steven şi Sofia.

- Puteţi pleca toţi acum, le-am recomandat eu, arătîndu-le uşa din spate.

- Am uitat să spăl filtrul de cafea, îşi aminti Val.

- Te ajut şi eu, adăugă Ree-Ann.

- *Ieşiţi*, am ordonat eu.

Nemulţumiţi, s-au strecurat pe rînd afară, aruncînd repetat cîte o privire peste umăr.

Brusc Steven se desprinse din sărutare şi scutură din cap, parcă vrînd să se trezească. O privi pe Sofia care devenise purpurie, apoi se uită la cei doi care rămăseseră în prag.

- Ce se...

- Mama a venit în vizită, îi spuse repede Sofia. L-a adus pe fostul meu iubit, Luis.

Am strîns pumnii, aşteptînd reacţia lui Steven. Cunoştea destul de mult din trecutul Sofiei, ca să înţeleagă cît de jalnică era situaţia. Dacă şi-ar fi dorit vreodată o ocazie în care să o umilească pe Sofia...ba nu, să o *decimeze*, acum aceasta i se prezentase pe tavă.

- E vorba de o neînţelegere, continuă Sofia, privindu-l disperată. Mama a crezut că există o şansă ca eu să mă întorc la Luis, aşa că l-a adus aici, cu ea. Dar eu tocmai începusem să-i explic că este imposibil, pentru că...pentru că...

- Tu şi cu mine sîntem împreună, spuse Steven, ultimul cuvînt purtînd o nuanţă interogativă. Sofia dădu din cap afirmativ.

- Pe el l-am mai văzut aici, îi spuse Alameda pe un ton acuzatoriu. Lucrează aici. Nici măcar nu-l placi!

Nu-i puteam vedea faţa lui Steven, dar cînd a vorbit, avea vocea calmă şi caldă.

- Nu a fost dragoste la prima vedere, recunoscu el, ţinînd-o pe Sofia de talie. Dar de la început am simţit reciproc o atracţie.

- E valabil şi pentru mine, mărturisi imediat Sofia.

- Uneori, cînd sentimentele sînt adînci, spuse Steven, e greu să-ţi dai seama cum să le faci faţă. Mai ales că Sofia nici nu e genul de femeie de care am crezut că m-aş putea îndrăgosti vreodată.

Sofia ridică privirea spre el încruntată.

- De ce nu ?

Steven se uită în ochii ei şi îi luă o şuviţă de păr cu care începu să se joace.

- Păi, hai să-ţi enumăr motivele: eşti o nesuferită optimistă, care începe să-şi împodobească bradul cu trei luni înainte de Crăciun şi pune beteală pe tot ce nu se poate mişca. Steven se opri, ca să-i mîngîie lobul urechii. Cînd te entuziasmezi pentru un proiect, începi să-ţi freci palmele ca un ticălos care are un plan diabolic. În mod curent mănînci ardei atît de iuţi, încît

ar putea doborî orice persoană normală. Sînt anumite cuvinte pe care nu le poți pronunța corect. Somon. Pijama. De cîte ori auzi telefonul sunînd, crezi că e al tău, mai puțin atunci cînd chiar sună al tău. Zilele trecute te-am urmărit cum parcai în fața studioului și cîntai de-ți spărgeai plămînii. Steven zîmbi ușor. În cele din urmă am acceptat că acestea sînt motive perfect legitime, care să te facă să iubești pe cineva.

Sora mea amuțise.

De fapt, toți eram muți.

Steven își luă ochii de pe Sofia și întinse mîna spre Luis.

- Sînt Steven Cavanaugh, zise el. Nu te condamn că o vrei înapoi pe Sofia. Dar ea este definitiv luată.

Luis nu returnă salutul, ci își încrucișă brațele la piept și privi dușmănos.

- Nu mi-ai cerut permisiunea, i-o trînti Alameda lui Steven. Și Sofia nu are nici un inel. Nu există logodnă fără un inel.

Steven procesă informația și i se adresă Sofiei:

- Tu...i-ai spus despre logodnă, presupun.

Sofia era atît de emoționată, încît cu greu reuși să dea din cap afirmativ.

- Tehnic vorbind, au făcut o logodnă înainte de logodna oficială , am intervenit eu. Steven chiar intenționa să discute despre asta cu tine în seara asta, Alameda. După cină.

- El nu poate lua cina cu noi, zise Alameda. L-am invitat pe Luis.

- Eu l-am invitat pe Steven mai întîi, se încontră Sofia.

- *Ajunge*! mormăi Luis. Dădu să o ia de mînă pe Sofia. Vreau să disut cu tine afară. Singuri.

Steven îi blocă mișcarea cu o iuțeală surprinzătoare, iar Luis lăsă mîna în jos.

- Dă-te dracului la o parte, amenință el, pe un ton care mă făcu și pe mine să tremur. O asemenea reacție nu era în genul lui Steven, care se mîndrea cu calmul lui imperturbabil.

- Steven, interveni Sofia, căutând să țină situația sub control. *Querido mio*, este în regulă....eu, pot merge să discut cu el.

Steven îl fulgeră pe Luis cu privirea.

- Să știi că este a mea.

Dușmănia fățișă tulburase atmosfera în care cei doi se înfruntau. Regretam amarnic că-l alungasem pe Tank. În trecut își adusese contribuția în destule conflicte pe care le aplanase, iar cel de acum se anunța a fi unul de amploare.

- Luis, zise Alameda stînjenită, poate ar fi mai bine să te întorci la hotel, iar eu mă voi ocupa de fiica mea.

- *Nimeni nu se va ocupa de mine*, răbufni Sofia. Nu sînt o marionetă, mamă, cînd ai de gînd să accepți că numai eu pot decide în ceea ce mă privește ?

Alamedei îi tremurau buzele, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Scotoci în geantă după şervețele.

- Am făcut totul pentru tine. Ți-am dăruit toată viața mea. Acum vreau doar să te împiedic să mai faci și alte greșeli.

- Mama, rosti exasperată Sofia. Eu și Luis nu ne potrivim deloc. Alameda suspina atît de tare, încît nici nu auzea. Sofia i se adresă lui Luis: îmi pare rău. Vă doresc tot binele ție și fiului tău...

- *Eres babosa,* explodă Luis. După cum tresărise Sofia, apoi se încordă, mi-am dat seama că a insultat-o. Arătă spre Steven. Cînd va afla ce proastă și puturoasă ești și cum stai în pat ca un pește mort, te va arunca afară. Te va lăsa gravidă și umflată cu bastardul lui, exact cum a lăsat-o tatăl tău pe Alameda.

- Luis, exclamă Alameda șocată și înlăcrimată.

Luis continuă plin de amărăciune:

- Sofia, într-o zi vei veni la mine tîrîndu-te și eu am să-ți spun că ai meritat, fiindcă ai fost atît de...

- Mai mult de atît nu ne interesează părerile tale, i-am tăiat eu elanul. Văzînd că Steven stătea să erupă, m-am îndreptat spre ușă și am deschis-o. Dacă ai nevoie de un taxi, bucuroasă îți voi chema unul.

Luis ieși din casă ca o tornadă.

- Cum o să ajungă la hotel ? se tîngui Alameda. Am venit amîndoi cu mașina mea.

- Se va descurca, am zis eu.

Alameda și-a șters ochii, care arătau acum ca aceia ai unui raton, din cauza inelelor de rimel întins.

- Sofia, se văicărea ea, l-ai înfuriat pe Luis. Nu știa ce spune.

Mi-am înăbușit o replică sarcastică și i-am pus femeii o mînă pe umăr, conducînd-o spre capătul studioului. Alameda, treci de bucătărie, mergi pe hol și la stînga e baia. Cred că vrei să-ți aranjezi machiajul.

Alameda mai spuse ceva înăbușit în șervețel și merse la baie.

Cînd am revenit, Sofia era în brațele lui Steven.

- Îmi pare așa de rău că te-am amestecat, îi spunea ea necăjită. Nu am avut altă idee.

- Să nu-ți pară rău, zise Steven și se aplecă, lipindu-și gura de a ei, susținîndu-i capul cu ambele mîini. O auzeam și pe ea suspinînd.

Copleșită de scenă, am trecut de ei și m-am îndreptat spre bucătărie, ca și cînd de acum încolo nu mai putea să se întîmple nimic. Cu gesturi mecanice am început să scot vesela din mașina de spălat vase.

- Vreau să te ajut cu cina, l-am auzit pe Steven. Ce vom mînca ?

Sofia recunoscu tulburată:

- Nici nu-mi amintesc.

Toată seara Steven a fost imaginea iubitului perfect. Nu-l mai văzusem niciodată purtîndu-se astfel. Afectuos. Degajat. Nu-mi dădeam seama cît din toate

astea erau reale. Insistă să o ajute pe Sofia la gătit și curînd Alameda stătea lîngă mine pe un scaun înalt la bar și ne uitam.

Sofia și Steven au petrecut nenumărate ore la muncă împreună, dar niciodată nu au părut că se simt în largul lor unul în compania celuilalt. Pînă acum. Tocmai descoperiseră un nou gen de *împreună*. Descopereau acum nivelul adecvat, încălzindu-se unul pe altul.

Sofia lucrase la restaurantul familiei sale, așa că era un bucătar desăvîrșit. În seara aceasta pregătea pui umplut, felul preferat al Alamedei. Ca antreu, Sofia a pregătit un bol de tortilla chips prăjite acasă, foarte subțiri și crocante, lîngă un sos salsa, care-ți făcea limba să pulseze de usturime.

Steven pregătea margarita, iar eu am mers să i-o prezint pe Coco Alamedei. Deși mama Sofiei și cu mine nu aveam nimic în comun, în cele din urmă am descoperit un subiect care să ne conecteze. Alameda, ca și fiecare dintre mătușile Sofiei, adora cîinii Chihuahua. O așează pe Coco la ea în poală, i-a spus cîteva cuvinte de alint în spaniolă și i-a admirat zgarda din piele roz, bătută cu marcasite. Descoperindu-mă ca auditoriu disponibil pe tot felul de subiecte legate de cîinii Chihuahua, Alameda nu a contenit să-mi dea sfaturi de hrănire și îngrijire.

Steven amesteca într-o salată făcută din porumb proaspăt copt, brînză sfărîmată, cilantro tocat și un sos cremos, delicios cu lime.

- Cum arată ? o întrebă pe Sofia. Ea zîmbi și scoase ceva din frigider, șoptind ceva. Ce ai spus ? întrebă el.

Sofia luă vasul cu pui marinat în cafea.

- Am spus că poate mai adaugi puțin sos.

- Asta am înțeles. Te întrebam de cuvintele în spaniolă. Ce înseamnă ?

- Oh, Sofia roși, căutîndu-și de lucru la frigider. Nimic. E doar o expresie.

Steven puse ambele mîini pe blatul de gătit, așa încît să nu-i permită să plece. O alintă pe obraz cu nasul și-i murmură:

- Nu poți să-mi dai porecle și să nu-mi traduci ce înseamnă.

Ea se îmbujoră și mai tare.

- Nu e o poreclă, a fost...mă rog, tradus nu are aceeași valoare.

Steven nu renunță.

- Spune-mi oricum.

- *Media naranja.*

- Care înseamnă ?

- Jumătate de portocală, răspunse Alameda. Se încruntă ușor și spuse, înainte să ducă paharul la gură: spunem așa cînd ne referim la "jumătatea mea". Adică suflet pereche.

Expresia facială a lui Steven era greu de interpretat. Se aplecă și o sărută din nou pe Sofia pe

obraz, apoi merse mai departe. Ea amestecă în vasul pe care-l avea în față, fără să fie prea conștientă de ce face.

Dacă Alameda mai avea îndoieli despre veridicitatea relației celor doi, eu eram mai mult decît convinsă că ei formau un cuplu. Lucru care mă îngrijora. Cum nunta familiei Warner se apropia rapid în fața noastră, nu era momentul potrivit pentru o relație intempestivă, dar nici pentru tot ce presupunea aceasta.

Mai exista și posibilitatea ca Steven să redevină vechiul Steven mîine dimineața. Oricît de bine îl cunoșteam pe Steven, nu puteam ști sigur ce se petrecea în mintea lui. Avea capacitatea să-și compartimenteze total această nouă experiență ? Fără îndoială, și Sofia se întreba același lucru.

Puiul a ieșit o capodoperă, scăldat într-un sos gros, neîndulcit de ciocolata Oaxacan, condimentat cu gustul inegalabil de iute al ardeilor guajillo. Steven se autodepășise în a fi amabil, răspunzîndu-i prompt Alamedei la toate întrebările despre părinții lui, care trăiau în Colorado. Mama lui avea o afacere cu flori, iar tatăl era profesor pensionat și erau căsătoriți de treizeci de ani. După ce Alameda l-a chestionat insistent, Steven a recunoscut că nu ar dori să rămînă veșnic în afacerea cu organizări evenimente, căci se vedea conducînd o afacere mare, sau proiecte corporatiste, ba chiar să intre în domeniul relațiilor cu publicul. Pentru moment totuși, mai avea multe de învățat la studio.

- Măcar dacă nu aș fi atît de slab plătit, adăugă el pe un ton plîngăcios, iar eu și Sofia am început să rîdem.

- După ultimul bonus primit ? am întrebat indignată. Și asigurarea de sănătate îmbunătățită ?

- Aș dori mai multe beneficii, zise Steven. Ce spui de o oră de yoga ? întrebă el, apoi întinse brațul pe spătarul scaunului Sofiei. Ea îi aduse la gură o tortilla rulată, ca să-l liniștească, iar el mușcă, așa cum face un copil.

Alameda surîdea neîncrezătoare și-i urmărea. Nu m-am gîndit niciodată că îl va plăcea pe Steven. Credeam că el îi va aminti mereu de tatăl meu. Deși Steven nu semăna fizic cu Eli, el era înalt, blond și foarte chipeș. I-aș fi putut spune Alamedei că Steven era croit după un tipar cu totul diferit de al tatei, dar nu prea ar fi contat. Alameda era hotărîtă să nu fie de acord cu nici un bărbat pe care Sofia și-l alegea singură.

La desert am avut o prăjitură gustoasă și cafea cu scorțișoară. În cele din urmă Alameda anunță că va pleca. Ne-am luat rămas bun destul de stîngaci, fiindcă multe lucruri rămăseseră nespuse. Alameda nu și-a cerut scuze pentru că l-a adus pe Luis la Houston, iar Sofia era încă tulburată pentru că fusese încolțită astfel. Alameda s-a purtat destul de rezervat cu Steven, care, la rîndul său, a fost cît se poate de politicos.

- Pot să vă conduc la ușă, doamnă Cantera ? întrebă el.

- Nu, vreau să vină Avery cu mine.

- Sigur că da, am sărit eu, gîndindu-mă, *Orice, orice numai să pleci odată.*

Am ieşit împreună la maşină, în faţa clădirii. Stăteam lîngă maşina Alamedei, iar ea urcase şi oftă îndelung, în timp ce lăsase portiera deschisă.

- Ce fel de bărbat este ? mă întrebă ea fără să mă privească.

Am răspuns serios:

- Un bărbat bun. Steven nu dă înapoi cînd e greu. Este mereu calm în cazuri de urgenţă. Poate conduce orice are roţi şi se pricepe la resuscitări şi la instalaţii sanitare. Ar munci şi optsprezece ore pe zi, fără a se plînge, ba chiar mai mult, dacă-i ceri. Un lucru pot să-ţi garantez, Alameda: El nu este ca tatăl meu.

Un zîmbet sincer i se profilă pe obrazul brăzdat de necazuri.

- Toţi sînt ca tatăl tău, Avery.

- Atunci de ce încercai să o împingi pe Sofia în braţele lui Luis ?am zis uimită.

- Fiindcă măcar el ar aduce-o să trăiască mai aproape de familia ei, spuse Alameda. Familia ei *adevărată.*

Enervată deja, m-am străduit să nu-mi exprim toată furia.

- Ştii, Alameda, ai prostul obicei de a o lovi urît pe fiica ta şi nu-mi dau seama ce încerci să obţii cu asta.

Dacă speri că așa o vei stimula pe Sofia să se mute aproape de tine, află că nu merge. Poate ar fi bine să cauți alte tactici.

Alameda îmi aruncă o privire caustică, apoi trînti portiera și demară. După ce am văzut-o depărtîndu-se, m-am întors în studio, unde Sofia închidea mașina de spălat vase, iar Steven ștergea blenderul. Amîndoi erau tăcuți. Mă gîndeam dacă, în timp ce eu am fost afară, și-au spus ceva.

Am luat-o în brațe pe Coco.

- Te-ai purtat exemplar astăzi, i-am zis. Ești o fetiță cuminte. Ea se întinse să mă lingă. Nu pe gură, am protesta eu.

Steven își luă cheile de la mașină.

- E timpul să mă retrag, spuse el. După atîta mîncare, chiar e cazul.

I-am zîmbit.

- Mi-ai salvat ziua, am spus eu. Mulțumesc, Steven.

- Da , mulțumesc, zise Sofia. Vorbise pe un ton scăzut. Toată energia i se șterse de pe față.

- Pentru puțin, spuse Steven.

M-am gîndit cum să mă retrag.

- Dacă vrei, eu pot să...

- Nu, zise Steven prompt. Plec acum. Ne vedem mîine dimineață, fetelor.

- Bine, am spus la unison eu și Sofia.

Steven a ieşit, iar eu m-am apucat să şterg blatul cu un şervețel uscat. Sofia ştergea chiuveta. Imediat ce uşa s-a închis, conversația s-a înviorat.

- Ce ți-a spus ? am întrebat eu.

- Nimic special. M-a întrebat dacă vreau să păstrez restul de salsa și l-a pus el la frigider. Sofia și-a acoperit fața cu mîinile.Îl urăsc. M-am speriat cînd am auzit-o cum suspină.

- Dar, s-a purtat frumos cu tine toată seara, am spus eu uimită.

- Exact, confirmă Sofia. Mai scoase un scîncet. Ca prințul lui Disney. Iar proasta de mine a crezut că e adevărat și a fost minunat. Dar acum s-a terminat, iar mîine se va transforma într-un do..dovleac.

- Prințul nu se transformă în dovleac.

- Atunci eu mă transform într-un dovleac.

I-am oferit Sofiei un şervețel de hîrtie.

- Nu, nici tu nu te transformi într-un dovleac. Caleașca se transformă în dovleac. Tu ajungi acasă fără un pantof, însoțită de o ceată de rozătoare traumatizate.

Sofia reuși să rîdă printre lacrimi. S-a șters la ochi cu șervețelul și a zis :

- A vorbit serios tot timpul. Ține la mine. Știam că acesta este adevărul.

- Toți știm asta, Sofia. De aceea Luis s-a supărat și a plecat brusc.

- Dar asta nu înseamnă că Steven își dorește o relație.

- Poate că nici tu nu dorești asta, am spus eu sec. Cîteodată debutul unei relații este cel mai mare rău pe care-l poți face persoanei iubite.

- Doar un copil al lui Eli Crosslin poate să spună așa ceva, se auzi vocea ei.

- Totuși, poate că este adevărat.

Sofia mă privi compătimitor.

- Avery, zise foarte revoltată, nimic din ce ne-a spus tatăl nostru nu a fost așa. Nici o promisiune. Nici un sfat. El este partea cea mai proastă din fiecare din noi două. De ce mereu cîștigă această parte ? Izbucni și mai tare în plîns și fugi în camera ei.

Capitolul șaisprezece

Spre satisfacția mea, ca să nu mai vorbim de a Sofiei, lui Bethany Warner i-a plăcut enorm conceptul nunții din Epoca Jazzului, la Filter Building. Mai mult a durat să o convingem pe Hollis, care se temea că elementele de Art Deco ar putea părea prea reci. Totuși, odată ce Sofia i-a prezentat schițele ei și eșantioanele cu detaliile luxoase, inclusiv florile proaspete în aranjamente combinate cu șiraguri de perle și broșe din cristal strălucitoare, Hollis a devenit mai entuziasmată.

- Oricum, eu mi-am imaginat-o mereu pe Bethany într-o rochie de mireasă tradițională, se fandosi Hollis. Nu în ceva modern.

Bethany se încruntă.

- Nu e modern, dacă e după moda anilor 1920, Mamă.

- Nu vreau să defilezi în ceva care pare o imitație, insistă Hollis.

Am intervenit rapid, luînd caietul de schițe al Sofiei și așezîndu-mă între cele două Warner.

- Înțeleg. Ne trebuie ceva clasic, dar nu prea tematic. Nu mă gîndeam la rochia cu talia jos pentru tine, Bethany, ci mai degrabă la ceva cam așa...Am

început să schițez o rochie cu talia sus, semi-mulată. Din impuls am adăugat deasupra o fustiță scurtă, despicată pe mijloc, din mătase și tul. Corsajul va fi făcut din șiraguri verticale și paiete mari. Am ales un model geometric care să le unească. Și, în loc de voal, o bentiță dublă de păr, din două șiraguri de diamante și perle, care se intersectează ușor pe frunte. Sau, dacă vi se pare prea dramatic...

- Asta este, exclamă entuziasmată Bethany, apăsînd cu degetul desenul proaspăt schițat. Asta îmi doresc. E superb.

- E frumos, recunoscu Hollis, privindu-mă zîmbind. Tu ai avut ideea asta, Avery ? Ești foarte talentată.

- Sînt sigură că putem comanda ceva asemănător la croitoreasă....

- Nu asemănător, m-a întrerupt Bethany. O vreau exact pe aceasta.

- Da, vrem să o creezi tu, Avery, spuse Hollis.

Am dat din cap, ușor tulburată.

- Nu m-am mai ocupat de rochii de ani de zile. Iar contactele mele sînt toate la New York.

- Găsește pe cineva cu care să colaborezi, mă sfătui Hollis. Vom lua avionul spre New York oricît de des va fi nevoie pentru probe.

După ce întîlnirea se încheie, iar cele două Warner au plecat, Sofia exclamă:

- Nu-mi vine să cred că le-a plăcut tema nunții Epoca Jazzului. Credeam că sînt șanse jumi-juma să aleagă clubul local.

- Eu eram destul de sigură că Hollis va opta pentru varianta mai stilată. Vrea să fie văzută ca precursor al modei.

- Dar numai să nu ofenseze vechea gardă, adăugă Sofia.

Am mers să o scot pe Coco din culcuș.

- Pun pariu că multe din vechea gardă au apucat originalul Epocii Jazzului.

- De ce ai ținut-o pe Coco în căsuța ei cînd au fost ele aici ?

- Unora nu le place să vadă cîini plimbîndu-se prin jurul lor.

Ne-am așezat una lîngă alta, comentînd detalii despre nunta Warner.

- Una dintre noi trebuie să-l sune pe Steven să-i spună că nunta Gatsby a fost pe placul Warner-ilor, am spus eu.

- Fă tu asta, zise Sofia.

Pînă acum Steven și Sofia jucaseră la remiză. El era deosebit de amabil cu ea în ultimele zile, dar lipsea acea tandrețe pe care i-o arătase în seara vizitei Alamedei. Cînd am îndemnat-o pe Sofia să-i spună ceva și ea, mi-a mărturisit că nici acum nu putea fi în largul ei.

- Sofia, pentru Dumnezeu, mergi și vorbește cu el. Fii proactivă.

- De ce nu urmezi tu propriile tale sfaturi, zise ea. Nu ai mai vorbit cu Joe de cînd te-a invitat la prînz.

- Situația mea e diferită.

- Cum așa ?

- În primul rînd, Joe are prea mulți bani. Dacă m-aș ține de capul lui, ar părea că sînt o vînătoare de avere.

- Dar Joe așa vede lucrurile ? întrebă Sofia interesată.

- Nu contează. Așa văd ceilalți. Coco ne privea cînd pe una, cînd pe cealaltă, fiindcă încercam să-i ungem gheruțele cu o ceară specială.

- Dacă se decide că nu te mai așteaptă ? Dacă sînteți amîndoi prea încăpățînați, ca să faceți următoarea mișcare ?

- Atunci îmi va rămîne măcar mîndria.

- Mîndria nu cumpără mîncarea de la piață.

- Sperі să te întreb ce înseamnă asta, dar nu o voi face.

- Măcar ai putea să începi să te culci cu el, zise Sofia, fiindcă toată lumea deja crede că o faceți.

Am făcut ochii mari de uimire.

- De ce ar crede cineva asta ?

- Fiindcă ați cumpărat împreună cîinele.

- Nu e adevărat ! Eu am cumpărat cîinele. Joe pur și simplu era de față.

- Este un semn de angajament. Arată că amîndoi vă gîndiți la un viitor împreună.

- Coco nu e cîinele unui cuplu, am spus revoltată, dar cînd am privit-o pe Sofia, ea zîmbea și am înțeles că glumește. M-am liniștit și am lăsat-o pe Coco pe jos.

Revenind pe scaun, am văzut că Sofia mă privea gînditoare.

- Avery...m-am tot gîndit, de cînd l-am văzut pe Luis. Am hotărît că aducerea lui aici a fost unul dintre cele mai drăguțe lucruri pe care le-a făcut mama vreodată pentru mine.

- Dacă e așa, crede-mă, a fost pură întîmplare din partea ei.

- Știu, dar m-a ajutat. Faptul că am stat față în față cu Luis după atîta timp m-a făcut să înțeleg ceva. Dacă nu merg mai departe, îi dau lui Luis putere asupra mea. E ca și cînd m-ar ține ostatică. El reprezintă trecutul meu – nu-l pot lăsa să-mi influențeze viitorul. Tu și cu mine semănăm foarte mult Avery. Oamenii cu pielea subțire simt întotdeauna lucrurile profund, așa ca noi – ne zgîriem prea repede.

Amîndouă am tăcut cîteva minute.

- Ori de cîte ori mă gîndesc că trebuie să merg mai departe, am spus eu, ideea mă îngrozește, de parcă

ar trebui să mă parașutez dintr-un avion. Noaptea. Pe un cîmp cu cactuși. Nu mă văd în stare să fac asta.

- Dar dacă avionul ar lua foc ? sugeră Sofia. Atunci ai putea sări ?

- Păi, atunci aș avea o motivație destul de serioasă, am spus eu zîmbind.

- Așadar, data viitoare cînd vei fi cu Joe, spuneți în gînd că avionul este în flăcări. Atunci singura alegere este să sari.

- Pe cîmpul de cactuși ?

- Orice este mai bun decît un avion care arde, spuse ea.

- Ai dreptate.

- Asta înseamnă că-l vei suna pe Joe ?

Am ezitat, surprinsă de dorul care mă măcina deja. Două zile și deja îi simțeam lipsa. Nu doar că-l doream, aveam nevoie de el. Sînt condamnată, mi-am zis și am oftat resemnată.

- Nu, am răspuns. Nu-l voi suna. Mai degrabă mă gîndesc la un mod de a-l face să vină el la mine, fără să-l chem.

Sofia mă privi amuzată.

- Cum ar fi să-ți înscenezi propria răpire, sau ceva de genul ?

- Nu aș merge atît de departe. După ce am cîntărit cîteva secunde, am revenit: dar, asta mi-a dat o idee...

Sîmbătă după-amiază am închis studioul şi am făcut o baie lungă, reconfortantă. După aceea mi-am lăsat părul liber şi mi-am dat cu parfum uşor pe gît şi pe încheieturile mîinilor. M-am îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de casă de culoarea lavandei şi un tricou din dantelă, decoltat, pe care nu l-aş fi purtat niciodată în public.

- Eu plec cu fetele să ne distrăm, spuse Sofia, cînd eu am coborît.

- Cu cine ?

- Cu Val şi cîteva fete. Sofia căuta ceva în geantă. Cina, un film şi poate ceva de băut după aceea. Se uită la mine zîmbind. S-ar putea să rămîn peste noapte la Val. O să-ţi doreşti toată casa doar pentru tine, cînd Joe te va vedea în ţinuta asta.

- S-ar putea să mă certe pentru farsa pe care i-am făcut-o şi să plece imediat.

- Nu cred. Sofia mă sărută din zbor. Ţine minte avionul, zise ea, apoi plecă.

Mă plimbam prin casă, am stins aproape toate luminile, precum şi am aprins multe lumînări în vase de sticlă semi-transparente, apoi mi-am turnat un pahar cu vin. M-am aşezat pe canapea, în faţa televizorului, iar Coco a venit să stea lîngă mine.

Eram pe la jumătatea unui film, cînd s-a auzit soneria de la uşă.

Coco s-a dat jos de pe canapea şi tropăia delicat spre uşa de la intrare, căscînd. Am tresărit şi trepidam

cînd m-am ridicat să deschid, cu paharul în mînă. Am tras aer în piept și am deschis ușa larg. Joe stătea rezemat de cadrul ușii. Era atît de elegant, îmbrăcat într-un costum negru, cămașă și cravată, încît îți tăia răsuflarea.

- Bună, am spus eu surprinsă, făcînd un pas în lateral. Ce faci aici ?

- Trebuia să fac niște fotografii la o colectă de fonduri mai tîrziu, dar, cînd să plec, am constatat că husa aparatului foto era goală. Dar înăuntru am găsit asta, spuse Joe și ridică o foaie de hîrtie, unde erau lipite litere, tăiate din reviste și aranjate în stilul unui bilet de răscumpărare, pe care scria: "*Sună-mă sau camera foto o pățește*". Știi cumva ce-i cu asta ? întrebă el.

- Poate. L-am privit în ochi și m-am liniștit, fiindcă am remarcat că nu era deloc supărat. De fapt chiar, aveam impresia că se amuzase copios.

- Treaba asta a fost făcută cu cineva din interior, zise Joe. Jack are cheia de la mine, dar nu se amestecă. Așa că trebuie să fi ajutat Ella.

- Nu recunosc nimic. Am deschis ușa de tot, ca să poată intra. Vrei să intri, să bei un pahar cu vin ?

Joe se pregătea să răspundă, dar privirea i s-a oprit pe valea din decolteul meu, unde a dat de sînii pe jumătate dezgoliți, așa că nu și-a mai mutat ochii de acolo.

- Vin ? am întrebat eu. Joe a clipit de cîteva ori,

apoi şi-a ridicat ochii cu greu. A trebuit să-şi dreagă vocea înainte de a răspunde:

- Te rog.

Coco s-a aşezat din nou pe canapea, iar noi am mers la bucătărie.

- Aşteptai musafiri ? mă întrebă el, văzînd celălalt pahar de vin, de lîngă sticla desfundată.

- Nu ştii niciodată.

- Ba cred că ştii sigur, cînd lipseşte un Nikon de trei mii de dolari.

- Este în siguranţă.

I-am turnat puţin vin, Pinot grigio şi i-am întins paharul. Joe luă o înghiţitură. I-am admirat degetele puternice, strîngînd piciorul subţire al paharului.

Faptul că era din nou în preajma mea, atît de aproape de mine, m-a emoţionat neaşteptat. Pentru mine, fericirea era la fel de fragilă ca baloanele acelea, pe care Eli i le adusese cîndva Sofiei. Pentru moment, totuşi, ea părea că se ţese încet, împrejurul meu, pătrunzîndu-mi oasele şi muşchii, îmbogăţindu-mi sîngele.

- Sper că nu întîrzii la eveniment, am spus eu.

- S-a contramandat.

- Cînd ?

- Acum un minut şi jumătate, spuse el zîmbind. Puse de-o parte paharul cu vin, apoi îşi scoase sacoul şi-l puse pe spătarul unui scaun. Îşi suflecă mînecile

cămășii, lăsînd să se vadă două antebrațe puternice, bronzate, acoperite de păr negru. Cînd își scoase și cravata, fluturi agitați începură să-mi frămînte stomacul. Își descheie primul nasture al cămășii, apoi luă paharul cu vin și mă privi cu atenție.

- Nu te-am sunat fiindcă am vrut să-ți ofer spațiu.

- E o diferență între a oferi cuiva spațiu și a-l ignora, am spus eu, vrînd să par supărată.

- Scumpo, eu nu te ignor, doar că nu vreau să mă port ca un urmăritor.

- De ce nu m-ai sărutat după ce am ieșit ultima dată ?

- Fiindcă știam că, dacă voi începe, nu mă voi putea opri, spuse el, încruntîndu-se. Nu știu dacă ai remarcat, dar îmi vine foarte greu să mă înfrînez cu tine. Se ridică și veni în fața mea, punîndu-și ambele brațe pe spătarul scaunului, ținîndu-mă aproape prizoniera lui. Acum că mi-ai luat aparatul foto ostatic....despre ce răscumpărare discutăm?

A trebuit să-mi adun curaj înainte de a-i răspunde.

- Cred că mai bine ar fi să negociem sus. În dormitorul meu.

Joe mă studie ca un specialist, iar după cîteva momente vorbi:

- Avery...cînd se va întîmpla, voi dori de la tine lucruri pe care ți-e greu să mi le oferi. Și va fi diferit de prima dată. Nu pot risca să nu fii pregătită.

Mi-am pus mîinile pe brațele lui, încordate.

- Mi-ai lipsit, i-am spus eu. Mi-a fost dor de conversațiile noastre nocturne, cînd îmi spuneai ce ai făcut, iar eu îți povesteam ce am făcut. Te-am visat des. De vreme ce deja ocupi o mare parte a spațiului minții mele, putem să dormim împreună.

Joe rămăsese nemișcat, privindu-mă foarte atent, observînd cum mă înroșesc treptat. Știa cu siguranță cît de greu îmi era să recunosc ce simt.

- Nu știu dacă sînt pregătită pentru asta, am continuat eu, dar știu că am încredere în tine și mai știu că vreau să mă trezesc alături de un bărbat, în patul meu, mîine dimineață. Bărbatul ești tu. Așa că, dacă...

Înainte să pot continua, Joe m-a sărutat cu foc. Mi-am regăsit echilibrul strîngîndu-l de mîini. Mă străduiam să respir, deși inima îmi bătea foarte tare și cu greu puteam trage aer în piept. Sărutarea lui a devenit insistentă, vorace, căutînd să-mi deschidă gura. M-a ridicat de pe scaun, așa, sărutîndu-ne și m-a țintuit de blatul înalt. Gestul brusc, puternic și trădînd agresivitate sexuală m-a excitat și mai mult.

- Joe, am șoptit eu gîfîind, cînd gura lui alunecase deja pe gîtul meu, în jos, eu...am un pat sus, acoperit cu....așternut italian și o cuvertură din mătase....și perne de puf...

Joe m-a privit cu niște ochii de felină la vînătoare.

- Nu trebuie să-mi vinzi nimic pe un pat, scumpo.

Se opri, fiindcă se auzea mobilul sunînd din sacoul lui.

- Scuze, zise el, apucînd sacoul. Această melodie se aude doar cînd primesc apeluri de la familie. Scotoci nervos prin buzunare.

- Sigur.

Scoase mobilul și citi mesajul.

- Doamne, zise, iar pe față i se citea groaza. Se întîmplase ceva grav. Haven este în spital, spuse el. Trebuie să plec.

- Vin cu tine, am spus imediat.

Joe dădu din cap negativ.

- Nu trebuie să...

- Stai două minute, l-am rugat, alergînd sus pe scări. Îmi iau o cămașă și niște blugi. Să nu pleci fără mine.

Capitolul șaptesprezece

În drum spre spital m-am gîndit că poate am fost prea insistentă, urmîndu-l pe Joe la spital. Orice s-ar fi întîmplat cu Haven, era o chestiune de familie și poate că nu vor dori prezența unui străin. Pe de altă parte, voiam să ajut în orice fel puteam. Mai important de atît, voiam să fiu alături de Joe. După ce înțelesesem deja cît de mult însemnau unul pentru celălalt membrii familiei Travis, știam că Joe ar fi fost devastat, dacă lui Haven avea să i se întîmple ceva.

- Ce spune mesajul despre starea lui Haven ? am întrebat.

Joe nu vorbi, ci îmi dădu mobilul.

- Preeclampsie, am citit eu de pe ecran mesajul Ellei.

- Nu am auzit în viața mea de așa ceva.

- Eu da, însă nu știu sigur ce este. În cîteva minute am găsit pe Internet o pagină despre preeclampsie. Este o afecțiune provocată de hipertensiune. Presiunea mare a sîngelui, retenție de apă severă și colectarea de toxine în rinichi și ficat.

- Cît de grav este ?

Am ezitat răspunsul.

- Poate deveni extrem de grav.

Joe strînse mai tare volanul.

- Prezintă risc maxim asupra vieții ?

- Garner este un spital de talie internațională. Sînt sigură că Haven va fi bine. Telefonul sună, iar eu am citit identitatea apelantului . Este Ella. Vrei să....

- Vorbește tu cu ea, iar eu conduc.

Am răspuns.

- Ella ? Bună, sînt Avery.

Ella avea o voce liniștită, dar simțeam stresul acumulat.

- Sîntem în sala de așteptare la ATI neonatologie. Tu și Joe veniți aici ?

- Da, aproape am ajuns. Ce se întîmplă ?

- Azi dimineață Haven s-a trezit cu greață și durere de cap, dar asta era ceva obișnuit pentru ea. Nu putea să meargă, așa că s-a culcat la loc în pat. Cînd s-a trezit azi după amiază, a început să aibă probleme cu respirația. Hardy a adus-o la spital și i s-au făcut niște teste. Are tensiunea uriașă și nivelul proteinelor este triplul valorii normale, așa că avea niște stări ciudate, lucru care l-a speriat rău pe Hardy. Lucrul bun este că inima copilului bate normal.

- Cîte săptămîni mai sînt pînă la termenul nașterii ?

- Patru, cred. Dar presupun că va fi în regulă, chiar dacă se naște așa devreme.

- Stai. Spui că Haven a intrat în travaliu ?

- Vor să-i facă operație cezariană. Gata, trebuie să închid. Liberty și Gage tocmai au venit și vor noutăți.

- Îi vor face cezariană, l-am informat pe Joe.

Bolborosi ceva de neînțeles.

Am căutat din nou pe pagina de net.

- Preeclampsia se rezolvă de obicei în patruzeci și opt de ore după nașterea copilului, am citi eu. Îi vor da lui Haven medicamente pentru hipertensiune. Copilul se va naște prematur, dar e destul de dezvoltat și pe termen lung probabil că nu vor fi probleme. Așadar totul va fi în ordine.

Joe dădu din cap, dar nu părea deloc liniștit.

Sala de așteptare era mobilată cu niște șiruri de fotolii albastre, măsuțe și o canapea. O lumină puternică din tavan dădea albului zugrăvelii un spect selenar. Toți membrii familie Travis erau tensionați, cînd am ajuns eu și Joe. Totuși, Jack ne-a primit cu același umor care-l caracteriza.

- Salut, Avery, zise, îmbrățișîndu-mă repede, apoi adăugă: tot mai ești cu Joe ?

- Am insistat să vin cu el, am zis eu. Sper că nu vă deranjez, dar am zis că...

- Absolut deloc, veni Liberty, care mă privi cu căldură.

- Ne bucurăm că ești aici, adăugă Gage. Apoi i se adresă lui Joe: deocamdată nu avem vești despre Haven.

- Cum se simte Hardy ? întrebă Joe.

- Pentru moment se ține tare, răspunse Jack. Dar dacă starea ei nu se îmbunătățește...nu cred că el mai rezistă.

- Nici noi, spuse Joe.

M-am așezat lîngă Joe pe canapea.

- Precis vrei să rămîi ? mă întrebă Joe. Pot să te trimit acasă cu mașina privată a spitalului. Va mai dura ceva.

- Vrei să plec ? E mai bine pentru familie dacă nu sînt străini de față ? Spune-mi drept, ca să...

- Tu nu ești străină, dar nu trebuie să suferi în sala de așteptare a unui spital doar fiindcă eu sînt aici.

- Dar nu sufăr. Vreau să rămîn, dacă pe tine nu te deranjează.

- Vreau să rămîi, spuse el, strîngîndu-mă mai aproape.

- Ce ai vrut să spui cu mașina privată a spitalului ?am întrebat. Este un serviciu nou ?

- Nu chiar. Spitalul are un program VIP pentru binefăcători. Familia mea a făcut ceva donații substanțiale în trecut, iar tata a lăsat prin testament solicitarea ca, dacă vreunul din noi vine în spital, trebuie să așteptăm în sala VIP, care este în celalată aripă a spitalului, unde personalul vine la tine din cinci în cinci minute. Toți am evitat tratamentul VIP pe cît posibil. Dar aș încălca regula, dacă ai vrea să fii dusă acasă.

- Dacă tu nu eşti un VIP, atunci nici eu nu vreau să devin. Joe zîmbi şi mă sărută pe frunte.

- Într-o zi, murmură el, o să te iau la o întîlnire ca lumea. Fără drame. O să luăm cina la un restaurant, ca oamenii civilizaţi.

După cîteva minute, Jack zise că merge după cafea, dar ceilalţi, întrebaţi dacă doresc şi ei, au refuzat.

Ella se uită la el îngrijorată, cînd l-a văzut revenind cu un pahar de plastic, plin cu cafea fierbinte.

- Jack, nu e bine să bei lichide fierbinţi din pahar de plastic. Substanţele chimice trec în cafeaua ta.

Jack o privi sardonic.

- Beau cafea din pahar de plastic de-o viaţă.

- Asta explică multe, zise Joe.

Deşi Jack îi aruncă o privire ameninţătoare, era clar că a savurat gluma. Se aşeză lîngă Ella. O servi cu nişte biscuiţi dintr-un pachetel.

- Pe ăştia i-ai luat de la automatul cu dulciuri, nu? întrebă Ella suspicioasă.

- Nu m-am putut abţine, spuse Jack.

- Ce e rău la automatele cu dulciuri ? am întrebat eu.

- Mîncarea e proastă, răspunse Ella, iar automatele în sine sînt letale. Omoară pe an mai mulţi oameni decît o fac rechinii.

- Cum poate un automat să omoare pe cineva ? întrebă Liberty.

- Cade peste om și-l strivește, spuse Ella absolut netulburată. Se întîmplă.

- Nu există vreun automat în funcțiune, care să extermine un Travis, o informă Jack. Sîntem prea tari de cap.

- Aici garantez eu, replică Ella. Totuși, luă un biscuit din pachetul desfăcut și începu să-l ronțăie.

Eu am zîmbit și mi-am rezemat capul pe umărul lui Joe. El a început să se joace cu o șuviță din părul meu.

Hardy intră în sala de așteptare, aparent nevăzîndu-ne pe nici unul dintre noi. Era desfigurat, alb la față, ochii adînciți în orbite. Se duse să se așeze și luă poziția omului disperat, abătut, de parcă ar fi fost sfîrșitul lumii.

- Hardy...zise cineva încet.

El tresări și ridică încet capul

Apăru și un doctor în ușa unui cabinet. Gage merse la el și discutară cîteva minute.

Pe chipul lui Gage nu se putea distinge nimic, cînd a revenit. Vorbea șoptit.

- A fost o complicație a preeclampsiei, numită sindrom HELLP. Practic celulele din sînge se distrug. Haven este în pragul pierderii ficatului și un posibil atac vascular. Se opri, înghiți în sec, apoi zise: prima fază este aducerea pe lume a copilului. După aceea, îi vor introduce steroizi și plasmă, posibil îi vor face și o

transfuzie. Cam peste o oră vom avea noutăți. Deocamdată așteptăm.

- La naiba, spuse Joe. Se uită în capătul celălalt al sălii, unde Hardy stătea cu capul plecat, disperat. Cineva ar trebui să stea lîngă el. Să merg eu...

- Merg eu, dacă-mi dai voie, murmură Gage.

- Te rog.

M-a surprins dorința lui Gage de a-l consola pe Hardy, amintindu-mi ceva din poveștile lui Joe. Părea că nu existau sentimente între cei doi. Joe nu a fost generos cu detaliile, dar spunea că Hardy provocase ceva probleme între Gage și Liberty. Fusese demult ceva între Hardy și Liberty – se cunoșteau din copilărie, crescuseră alături și într-o vreme fuseseră chiar iubiți.

- Cum a reușit Hardy să se însoare cu Haven ? îl întrebasem eu.

- Nu știu exact cum sau cînd a început, a spus Joe. Odată ce Hardy și Haven s-au luat, nimic nu le mai putea sta în cale. În cele din urmă toți ne-am dat seama că Hardy o iubește și asta contează cel mai mult. Totuși...Gage și Hardy de regulă păstrează o anumită distanță între ei, mai puțin în ocaziile cînd toată familia se reunește.

Am aruncat o privire discretă spre colțul unde Gage se așezase lîngă Hardy și-l bătea pe spate frățește. Hardy parcă nici nu observa. Era izolat undeva, în iadul lui, unde nu-l putea ajunge nimeni. Totuși, după cîteva

minute, Hardy a oftat. Gage l-a întrebat ceva, iar el a dat din cap negativ, ca răspuns. O oră a rămas Gage alături de Hardy, mai vorbind cu el, mai liniștindu-l cu prezența lui tăcută. Nu se mai apropie nimeni de ei, înșelegînd că sentimentele lui Hardy erau mult prea afectate și mai mult de o persoană ar fi fost greu de suportat.

Joe se apropie de urechea mea și mă lămuri.

- Haven a fost dintotdeauna preferata lui Gage. Hardy știe că, dacă se întîmplă ceva, Gage ar fi aproape la fel de sfîșiat ca și el. Mai ales că...sînt rude.

O asistentă tănără întră în sală.

- Domnul Cates ? El se ridică, iar fața îi trăda angoasa. Femeia aduse un mobil. Am fotografia fiicei dumneavoastră, spuse ea. Am făcut-o înainte de a o duce la incubator. Este perfectă și are două kilograme. Patruzeci și trei centimetri lungime.

Toți membrii familiei Travis au venit să vadă imaginea, exclamînd de bucurie și ușurare. Hardy întrebă aproape plîngînd:

- Soția mea...

- Doamna a trecut cu bine prin operație. Este încă la terapie intensivă....va mai dura ceva. Doctorul va veni imediat, ca să vă anunțe....

- Vreau să o văd, zise Hardy insistent.

Gage sugeră:

- Hardy, vorbesc eu cu doctorul, cît timp mergi să o vezi pe Haven.

Hardy dădu din cap și se duse spre salon.

- Ar trebui să nu meargă, zise asistenta debusolată. Mai bine mă duc după el. Dacă dorește cineva să o vadă pe micuță, este la salonul de terapie nou născuți.

Eu am plecat într-acolo cu Joe, Ella , Jack, iar Gage și Liberty au rămas în sala de așteptare, să discute cu doctorul.

- Bietul Hardy, murmură Ella pe cînd mergeam pe hol. E îngrijorat rău.

- Mie mi-e mai milă de Haven, spuse Joe. Nu știu prin ce a trecut și nici nu doresc, dar știu că se luptă din răsputeri acum.

Am intrat în salonul unde copiii puteau fi urmăriți din spatele unui geam. Micuța era așezată într-un incubator, conectată la tubul cu oxigen și monitoare. Părea că doarme, iar deasupra ei lumina o lampă specială pentru copiii cu icter.

- La fel a stat și Mia la naștere, povesti Ella. Este fototerapie pentru icter. E frumoasă, zise Ella. Cum să nu fie, cu părinți ca Haven și Hardy ?

- Hardy e departe de a fi frumos, zise Jack. Ți-a zis cum o va chema pe micuță ? o întrebă Jack pe Ella.

- Nu încă.

Ne-am întors în sala de așteptare, unde Gage și Liberty tocmai vorbiseră cu doctorul.

- Sînt optimiști, dar precauți, zise Gage. Vor mai trece două – trei zile, pînă ce se va rezolva problema

sindromului HELLP. Deja i-au făcut transfuzie și cred că îi vor mai face una, după numărarea trombocitelor. O vor pune și pe terapie cu corticosteroizi, cînd o vor monitoriza permanent. Gage dădu din cap tulburat: deocamdată o țin pe perfuzie cu magneziu, ca să nu mai facă crize. Se pare că este destul de grav.

Liberty se plînse:

- De ce nu au un bar în spital ? Este de obicei locul unde simți nevoia că trebuie să bei ceva. Gage o luă pe după umeri și o strînse la piept.

- Tu ar trebui să mergi acasă, să vezi de copii. Jack și Ella te vor duce cu mașina, iar eu și Hardy vom rămîne aici.

- E o idee bună, spuse Liberty.

- Aveți nevoie de mine ? întrebă Joe.

Gage dădu din cap negativ, zîmbind.

- Aici ne vom descurca. Tu și Avery mergeți să vă odihniți. Meritați.

Capitolul optsprezece

A doua zi dimineața m-am trezit cam ameţită, conştientă că nu sînt singură. Mi-am amintit ce se petrecuse aseară...am venit acasă cu Joe....l-am invitat sus, să doarmă cu mine. Amîndoi eram epuizaţi de atîtea ore aşteptînd pe scaune, într-o sală de spital şi fusesem dărîmaţi emoţional. Eu m-am schimbat într-o cămaşă de noapte şi m-am urcat în pat cu Joe. Senzaţia că era cineva lipit de mine, un trup masiv, fierbinte, fusese delicioasă, iar în cîteva secunde am adormit.

Joe era în spatele meu, cu un braţ sub capul meu, picioarele strînse sub ale mele. Am stat aşa, întinsă şi i-am ascultat cadenţa respiraţiei liniştite. Mă întrebam dacă e treaz, aşa că am cercetat delicat cu vîrfurile degetelor, trasîndu-i conturul piciorului. Încet, i-am simţit gura lipită de gîtul meu şi în stomac au început să zboare fluturii plăcerii.

- E un bărbat în patul meu, am remarcat, pipăind o coapsă vînjoasă şi şoldul sinuos. Atunci o mînă a prins-o pe a mea şi a tras-o lent mai jos, unde degetele s-au oprit asupra unei întăriturî acoperită cu pielea fină. Am făcut ochii mari, tresărind: Joe...e prea devreme.

Mîna lui s-a apropiat blînd de un sîn, dezmierdîndu-l prin materialul cămăşii, ciupind uşor

sfârcul, pînă-l lăsă întărit, iar toate prelungirile mele nervoase au început să vibreze de dorință.

Mi-am exprimat din nou părerea, mult mai slab.

- Nu sînt mare amatoare de sex în zori. Totuși, el a continuat să mă sărute pe gît, ridicîndu-mi cămașa pînă la genunchi. Am chicotit, căutînd să mă retrag spre celălalt capăt al patului. Joe a fost mai rapid și m-a țintuit imediat. M-a mîngîiat pe coapsă, apoi s-a lăsat cu toată greutatea pe abdomenul meu, cerîndu-mi să nu mă mișșc. Era o mișcare calculată, intenționată, deși doar o joacă, însă știa cum să mă domine, iar obrăznicia lui senzuală mi-a oprit răsuflarea.

- Măcar dă-mi voie să fac mai întîi un duș, m-am rugat eu.

- Așa te vreau.

Am început să mă zvîrcolesc.

- Mai tîrziu. Te rog.

Joe se lipi cu buzele de urechea mea și spuse gutural:

- Nu conduci tu, ci eu.

Am înlemnit. Din nu știu ce motiv, cuvintele acelea rostite în timp ce mă țintuia nemișcată mi-au trimis un fior necunoscut prin tot corpul. Vocea lui a răsunat iar în urechea mea:

- Ești a mea și te voi avea. Aici și acum.

Parcă rămăsesem fără aer. Niciodată pînă acum nu fusesem atît de intens excitată.

Joe şi-a schimbat poziţia, trăgîndu-mi cămaşa mai sus, apoi şi-a strecurat degetele între coapsele mele, depărtîndu-le şi căutînd ceva intim. M-am cutremurat cînd a început să-mi maseze vaginul umezit, introducînd două degete uşor, alunecos. Mi-am cambrat coapsele, începînd să mă mişc în ritmul stabilit de plonjoanele lui, iar el era mereu acolo, înăuntrul meu, insistînd pe punctul excitat, făcîndu-mă să tresar la fiecare atingere adîncă.

M-a întors pe spate, a îngenuncheat între coapsele mele, mi-a ridicat ambele picioare cu genunchii flexaţi. S-a aplecat şi a început să lipească sărutări pe gleznă, apoi pe pulpă, în sus, pînă ce a ajuns la joncţiunea coapselor.

- Nu...am început să protestez, chiar înainte să simt o lovitură dulce, prelungă, exact pe carnea mea umedă şi fierbinte. Nu puteam să mai scap de îmbrăţişarea expertă a gurii lui. Printre gemete, am simţit cum scutul de apărare se sparge, sub loviturile limbii lui care mă apăsa frenetic.

Nu contenea cu dezmierdările intime, concentrîndu-se pe punctul acela tremurător şi dureros de sensibil, pe care-l mîngîia într-un ritm ce electriza orice senzaţie, accelerîndu-mi bătăile inimii. Aveam picioarele larg depărtate şi scoteam nişte gemete, de parcă aş fi fost rănită, cînd brusc s-a declanşat eliberarea mult-aşteptată. Prea mult ca să pot suporta, tot trupul mi-a fost cuprins de vibraţii violente, cutremurătoare.

Joe s-a mai delectat cu mine, chiar și după orgasm, urmărindu-mă și continuîndu-și dezmierdările intime cu o blîndețe studiată. În cele din urmă s-a ridicat și m-a sărutat pe abdomen. Eram extaziată de plăcere și nici nu l-am observat cînd s-a răsucit și a luat ceva de pe noptieră, apoi a venit deasupra mea, mi-a depărtat iar picioarele și m-a pătruns dintr-o mișcare precisă, sigur că va nimeri exact punctul inundat de seva senzualității.

L-am prins de umeri, trăgîndu-l spre mine, pentru un contact și mai profund, iar el a început să danseze în mine, cu mișcări la început lente, dar sigure, apoi rapide, profunde, împlîntîndu-se mai adînc, antrenîndu-mi șoldurile în dansul pervers al sexului matinal. Joe era atent la orice răspuns dădeam ritmului modificat, căutînd să afle ce mă excită, ce-mi oferă plăcere. Făcea dragoste cu mine așa cum nu mai făcuse nimeni pînă atunci; puteam recunoaște asta, deși nu aveam o experiență tocmai vastă. Am închis ochii, continuînd să gem după împlîntările lui sigure, adînci și reconfortante. Nu mai exista modestie sau control. Veniră și alte spasme năucitoare, plăcerea mea alimentînd-o pe a lui.

După alte cîteva mișcări de du-te vino, Joe ejaculă, cutremurîndu-se în brațele mele. L-am mîngîiat, ascultîndu-i gemetele prelungi, guturale, apoi l-am sărutat pe gît, bucuroasă să-i simt toată greutatea eliberării masculine.

La cîteva minute după aceeà s-a rostogolit pe spate, trăgîndu-mă peste el, unde am rămas aşa, cu picioarele întreţesute cu ale lui, gîndind aiurea, departe. Aromele amestecate de sudoare şi licori sexuale aveau un efect sedativ. Sub capul meu pieptul lui Joe se ridica, apoi cobora încet, liniştit, iar o mînă mă dezmierda plăcut.

L-am sărutat pe umăr.

- Acum merg să fac un duş, am zis în şoaptă.Nu încerca să mă opreşti.

El zîmbi şi se întoarse pe o parte, urmărindu-mă cum cobor din pat.

Am intrat sub duş şi simţeam că picioarele îmi cedează, dar nu era numai asta. Cu greu mi-am reţinut lacrimile. Era dificil pentru mine să mă simt atît de neapărată...cu garda jos...dar în acelaşi timp, resimţeam şi o mare uşurare.

L-am auzit pe Joe intrînd după mine, cînd temperatura apei ajunsese la nivelul optim. Privirea lui a absorbit scena şi, întinzînd mîna sub jetul de apă, a intrat în cabină, alături de mine, a luat săpunul şi a început să mă spele încet, cu atingeri lenеşe, ademenitoare, extrem de încărcate erotic. M-am rezemat de spatele lui, cu ochii închişi, fără să protestez, nici măcar cînd degetele lui săpunite mi s-au strecurat între pulpe, depărtîndu-le, ca să le clătească bine de săpun. M-a întors cu faţa spre el, lipindu-se de mine, complet ud şi musculos, excitat din nou.

- Prea curînd ? l-am auzit întrebîndu-mă.

Am dat din cap negativ și l-am cuprins de mijloc.

- Nu...dar de data asta a fost altfel față de prima.

- Ți-am spus că așa va fi.

- Da, dar, nu știu sigur de ce.

- Fiindcă acum înseamnă ceva, mi-a murmurat el la ureche.

Drept răspuns, am dat din cap.

După un mic dejun foarte sumar, cafea și pîine prăjită, Joe a plecat să-și schimbe hainele, fiindcă trebuia să-l întîlnească pe unul din directorii de la fundația caritabilă Travis, pentru a discuta ultimile inițiative ale familiei.

- După cele întîmplate azi noapte, spuse Joe, s-ar putea să fiu singurul Travis prezent. Mă sărută pe fugă. Cina, diseară ? Un alt sărut, înainte de răspunsul meu. La șapte ? Încă un sărut. Consider asta un da.

Stăteam și-l priveam ca o idioată, zîmbind.

Puțin mai tîrziu, pe cînd îmi beam cafaua, Sofia coborî, învesmîntată într-un halat roz, cu papuci pufoși în picioare.

- Joe mai este aici ? șopti întrebarea.

- Nu. A plecat.

- Cum a fost aseară ?

- Aglomerat, am spus zîmbind. Cea mai mare parte a serii am petrecut-o în sala de așteptare a

spitalului *Garner*. I-am povestit apoi Sofiei despre complicațiile sarcinii lui Haven, despre naşterea micuței şi cum au interacționat membrii familiei Travis. A fost un gen de revelație pentru mine. Am văzut familii sărbătorind împreună şi familii care se iau la harță pentru cele mai stupide lucruri. Dar niciodată nu am mai văzut membrii unei familii atît de apropiați, într-o atare situație. Felul în care se sprijineau reciproc...am tăcut, copleşită, nereuşind să exprim prin cuvinte. M-a surprins Gage, care în trecut a avut neînțelegeri cu Hardy, dar a stat lîngă acesta şi l-a consolat continuu, iar Hardy nu l-a îndepărtat, asta datorită legăturilor de familie...relație stranie, care e atît de importantă pentru ei toți.

- Nu e straniu, spuse Sofia. Asta înseamnă o familie.

- Da, ştiu ce înseamnă o familie, dar nu am mai văzut pînă acum cum se comportă o familie. Nu aşa. Niciodată nu am făcut parte dintr-o familie extinsă. Nu ştiu dacă mi-ar plăcea. Toți par că se cunosc foarte bine. Prea bine. Pentru mine nu ar exista destulă intimitate.

- Cînd faci parte dintr-o familie, ai obligații, conchise Sofia. Şi probleme. Dar, să ai grijă unul de celălalt....sentimentul că aparții unei familii....partea asta este minunată.

- Nu ți-e dor să fii aproape de rudele tale ? am întrebat.

- Cîteodată, recunoscu Sofia. Dar cînd nu ești acceptat pentru ceea ce ești, atunci nu mai e vorba de o familie. Ridică din umeri și luă o gură de cafea. Spune-mi mai departe, insistă ea. Cînd Joe te-a adus acasă.

Am roșit ușor.

- A rămas la mine peste noapte, desigur.

- Și ?

- Nu-ți dau amănunte, am protestat eu, iar Sofia chicotea veselă, urmărindu-mă cum roșesc de-a binelea.

- Pot să spun că a fost grozav, doar privindu-ți fața.

Am încercat să-i distrag atenția.

- Hai să vedem ce plan avem pentru azi. După amiază trebuie să revizuim ce s-a făcut pînă acum pentru nunta Warner și să-i trimitem un raport lui Ryan. Cred că va fi de acord cu cea mai mare parte, dar vreau să fiu sigură. S-a auzit soneria la ușă. Cred că e vreun curier. Doar dacă nu aștepți tu pe cineva ?

- Nu. Sofia merse să deschidă și privi prin geamul îngust din lateral. Se lipi cu spatele de ușă, de parcă era asistenta unui aruncător de cuțite, la repetiții. E Steven, zise ea cu ochi mari. De ce a venit ?

- Nu știu. Hai să-l întrebăm.

Sofia nu s-a clintit.

- Ce crezi că vrea ?

- Aici muncește, i-am amintit eu răbdătoare. Deschide-i ușa.

Sora mea a dat din cap ca un robot. A descuiat uşa, a deschis-o şi a întrebat fără protocol :

- Ce doreşti ?

Steven purta un tricou şi nişte jeanşi. Era greu să-i citeşti de pe chip, dar vorbi liniştit.

- Ieri mi-am uitat aici husa de telefon. Am venit să o iau.

- Bună, Steven, am spus eu. Husa ta este pe măsuţa de cafea.

- Mersi. Intră, extrem de precaut, de parcă se temea de o capcană. Coco, de pe canapea, îl urmărea cum îşi ia husa de telefon. Steven se opri să o mîngîie pe căpuşorul ciufulit. De cum s-a oprit, Coco, l-a lovit cu lăbuţa, cerîndu-i să continue.

- Cum mai stă treaba ? am întrebat eu.

- Bine, răspunse Steven.

- Vrei nişte cafea ?

Părea o întrebare cu răspuns dificil.

- Nu...ştiu sigur.

- Bine.

Continuînd să o mîngîie pe Coco, Steven aruncă o privire spre Sofia.

- Porţi papuci pufoşi, zise el ca o confirmare a unei bănuieli mai vechi.

- Şi ? întrebă Sofia, aşteptînd un comentariu sarcastic.

- Îmi plac.

Sofia îl privi nedumerită. Amîndoi erau atît de concentraţi unul cu celălalt, încît nu au observat că m-am retras din bucătărie.

- Mergeam la piaţa de fructe, spuse Steven. Acolo au pere bune. Vrei să vii şi tu cu mine ?

Sofia răspunse piţigăiat, surprinsă de întrebare.

- Bine. De ce nu ?

- Perfect.

- Să mă schimb de pajama în ceva uşor şi...Sofia se opri. Pajama ? repetă ea. Aşa se spune corect, nu ?

Nu m-am putut abţine şi i-am urmărit dintr-un colţişor ascuns. Vedeam bine faţa lui Steven. Zîmbea către Sofia, iar ochii îi străluceau.

- Felul cum pronunţi tu, zise el, mereu sună ca şi pa-yama. Ezită, apoi o mîngîie uşor pe obraz.

- Pajama, repetă Sofia, pronunţînd exact ca mai devreme.

Steven nu se mai putu reţine şi o luă în braţe, murmurîndu-i ceva la ureche.

- Şi eu, se auzi Sofia, după ce suspină profund.

Steven o sărută, lipindu-se cu totul de ea, iar ea îşi plimbă degetele prin părul lui. Păreau copleşiţi de tandreţe reciprocă, stîngaci în sărutările pe gură, pe obraji, pe frunte.

Acum ceva timp în urmă, m-am gîndit alergînd în sus pe scări, imaginea lui Steven alături de Sofia mi se părea ceva absolut inimaginabil.

Totul se schimba rapid. Drumul pe care-l plănuisem pentru mine și Sofia avea deja atîtea întorsături neașteptate.

Primeam informații proaspete mereu despre starea lui Haven de la Ella și Liberty, evident și de la Joe. Deși starea de sănătate a lui Haven se îmbunătățea rapid, ea nu era îndeajuns de restabilită, încît să primească vizitatori, în afara familiei, pînă la revenirea acasă. Fiica ei, Rosalie, se lupta și cîștiga în greutate.

Lucrînd cu niște imagini descărcate de Joe pe tableta lui, am dat peste una în care Hardy o ținea în brațele lui uriașe pe Rosalie, zîmbind topit, cu ochii la ea, iar una dintre palmele ei miniaturale se odihnea pe nasul lui.

- Are ochișorii albaștri, am murmurat, mărind imaginea.

- Ieri, cînd a vizitat-o mama lui Hardy, ea a spus că Hardy avea exact aceiași ochi la naștere.

- Cînd vor părăsi spitalul Haven și Rosalie ?

- Peste o săptămînă, cred ei. Hardy va fi în al nouălea cer, să-și aducă acasă fetele. Joe tăcu. Sper ca sora mea să nu mai dorească încă un copil. Hardy spune că nu-și dorește să mai treacă prin asta din nou, chiar dacă Haven ar risca.

- Există riscul de preeclampsie, dacă va mai rămîne însărcinată ?

Joe dădu din cap afirmativ.

- Poate Haven se va mulțumi cu un singur copil, am spus eu. Sau Hardy se va răzgîndi. Nu știi niciodată ce vor face oamenii. La ultima imagine, i-am dat tableta lui Joe.

Eram acasă la el, în Old Sixth Ward, o căsuță drăguță, cu o casă de oaspeți ceva mai în spate. Joe zugrăvise interiorul în alb-crem și bordase colțurile cu lemn de nuc. Decorul era clar masculin și simplu, cu cîteva piese de mobilier restaurat. Joe îmi arătă casa mai mică, unde lucra și ținea echipamentul pentru fotografiat. Spre surprinderea mea, avea chiar și o cameră obscură, pe care o folosea rar, dar pe care dorea să o păstreze așa.

- Cîteodată mai trag cîte o rolă de film, fiindcă e ceva magic în developarea filmului în camera obscură.

- Magic ? am repetat eu zîmbind.

- O să-ți arăt, într-o bună zi. Nimic nu se compară cu apariția imaginii în tava de developare. Acesta este adevăratul meșteșug: nu știi dacă expunerea a fost prea luminoasă, ori prea întunecată, nu vezi detaliile pînă ce imaginea nu se fixează, așa că trebuie să faci ce trebuie, așa cum te-a învățat experiența.

- Așadar, preferi asta Photoshop-ului ?

- Nu, Photoshop-ul are multe avantaje, dar îmi place ideea de a aștepta să apară imagine în camera obscură. Așteptarea, percepția imaginii dintr-o perspectivă diferită....nu e la fel de practică precum cea digitală, dar e mai romantică.

Îmi plăcea pasiunea lui pentru munca lui. Adoram gîndul romantic al unei camere fără ferestre, cu multe tăvi pline cu substanțe caustice.

Căutînd printre imaginile suprinse de el, am dat peste niște scene din Afganistan...frumoase, dure, devastatoare. Anumite peisaje păreau desprinse din altă lume. Doi bătrîni stînd în fața unui zid de culoare turcoaz...silueta unui soldat, pe fundalul unui cer sîngeriu, la marginea unei cărări de munte...un cîine, la piciorul unui soldat.

- Cît timp ai stat acolo ? am întrebat eu.

- Doar o lună.

- Dar cum ai ajuns acolo ?

- Un prieten de la liceu filma un documentar. El și cameramanii erau cazați la o bază militară din Kandahar. Fotograful a trebuit să plece mai devreme, așa că m-au întrebat dacă pot veni, ca să închei. Am urmat o pregătire de două zile, ca și ceilalți, de fapt, cum să nu faci prostii într-un mediu de luptă. Cîinii din linia întîi erau incredibili. Nu clipeau cînd auzeau mitralierele. Odată am observat că o patrulă cu un Labrador a ratat un dispozitiv IED la detectorul de metale, însă cîinele l-a mirosit.

- Probabil că a fost foarte periculos.

- Da, dar era o cățea inteligentă. Știa ce face.

- Adică periculos pentru tine.

- Oh, spuse zîmbind modest. Oricum, eu știu să mă feresc de necazuri.

Am zîmbit și eu, drept răspuns, dar aveam o senzație stranie, gîndindu-mă la el expus unui asemenea risc.

- Ai mai face așa ceva din nou ? l-am întrebat. Să-ți iei o slujbă care te pune în pericol...sau mai rău ?

- Oricare dintre noi poate păți ceva, oriunde ne-am afla, spuse el. Cînd ți-a bătut ceasul, asta e. Adăugă, privindu-mă intens: dar nu m-aș mai expune unei situații de genul acesta, dacă tu te-ai opune.

Mă deranja faptul că sentimentele mele ar putea interfera cu o decizie a lui, dar o parte din mine răspundea pozitiv, mulțumită că aveam o asemenea influență asupra lui. Asta mă îngrijora și mai tare.

- Haide, zise Joe, pe cînd ieșeam. Hai să mergem în casă.

Am ajuns, după alte încăperi vizitate, în dormitorul destul de mic. Un pat mare, acoperit cu cearșafuri albe simple, și o cuvertură. Am admirat tăblia patului, făcută din felii verticale din lemn masiv.

- De unde ai găsit asta ?

- Haven mi l-a dat. A fost ușa unui lift din fostul ei apartament.

Am examinat îndeaproape piesa și am citit, cu litere roșii, cuvîntul "pericol", apoi am zîmbit. Am mîngîiat suprafața netedă a cearșafului întins perfect pe pat. Sînt frumoase. Materialul este de calitate.

- Nu știu ce înseamnă calitatea la cearșafuri.

M-am descălțat și am urcat în pat, rezemîndumă într-un cot, întinsă pe-o parte. I-am aruncat o privire provocatoare.

- Mi se pare mie, sau nu împărtășești gustul meu pentru așternuturi de lux.

Joe veni alături de mine.

- Crede-mă, tu ești cea mai luxoasă ființă, care a stat vreodată pe patul acesta. Joe m-a mîngîiat pe șold, apoi pe talie. Avery, vreau să te fotografiez.

- Cînd ? am întrebat mirată.

- Acum.

M-am uitat la tricoul meu și la blugii simpli.

- Îmbrăcată așa ?

Cu o mișcare lentă, m-a mîngîiat pe pulpă.

- De fapt...mă gîndeam că poți să le scoți.

Am făcut ochii mari.

- Dumnezeule. Chiar vrei să-ți pozez pentru imagini nud ?

- Poți să te acoperi cu cearșaful.

- Nu.

După felul cum mă privea Joe, mi-am dat seama că-și făcea calcule pentru a obține ce dorește.

- Care e rostul ? am întrebat neliniștită.

- Lucrurile mele preferate pe lume sînt tu și fotografiatul. Vreau să mă bucur de amîndouă în același timp.

- Apoi ce se va întîmpla cu aceste fotografii ?

- Sînt exclusiv pentru mine. Nu le voi arăta nimănui. Mai tîrziu le voi șterge pe toate, dacă tu vei dori.

- Ai mai făcut asta vreodată ? am întrebat bănuitoare. Este vreun fel de ritual, pe care-l parcurgi cu iubitele tale ?

- Tu ești prima. Ba nu, ești a doua. Odată am fost angajat să fotografiez o reclamă pentru mașini, cu un model care avea pielea vopsită într-o culoare metalizată. Am ieșit cu ea de cîteva ori după aceea. De fapt nu a fost niciodată iubita mea.

- De ce v-ați despărțit ?

- După ce s-a spălat vopseaua metalizată, nu mai părea la fel de interesantă.

Am rîs la această remarcă malițioasă.

- Lasă-mă să te fotografiez, m-a rugat iar Joe. Ai încredere în mine.

L-am privit destul de înfuriată.

- Oare de ce îmi permit chiar să mă gîndesc la asta ?

Atunci ochii lui au început să strălucească de bucurie.

- Asta înseamnă da. A coborît repede din pat.

- Asta înseamnă că te voi ucide, dacă mă trădezi, am strigat după el. Ascultîndu-mă cu atenție, mi-am zis:"vorbesc precum un personaj de telenovelă". M-am dezbrăcat rapid și m-am întins pe patul răcoros.

Joe reveni imediat cu Nikonul său şi o veioză simplă. Trase draperiile, lăsînd ferestrele opacizate de perdelele care camuflau strălucirea luminii de după prînz. A dat la o parte cuvertura, iar eu mi-am tras cearşaful pînă sub bărbie. Joe mă privea acum cu totul diferit, evalua umbrele, luminile, geometria vizuală.

- Nu mă simt în largul meu dezbrăcată, i-am spus.

- Problema este că nu te dezbraci destul de des. Nouăzeci la sută din timp ar trebui să umbli fără haine pe tine, apoi te vei obişnui.

- Ţi-ar plăcea asta, am mormăit eu.

Joe se amuză, apoi mă sărută pe umărul dezgolit.

- Eşti adorabilă fără haine, îmi zise, sărutîndumă pe gît. De fiecare dată cînd te văd purtînd o cămaşă din aceea largă, mă tot gîndesc la curbele sexy de sub ea şi asta mă înfierbîntă enorm.

- Nu-ţi place cum mă îmbrac ? am întrebat chiar curioasă.

El s-a oprit puţin din sărutări, apoi a zis:

- Eşti frumoasă, indiferent ce îmbraci.

Lucrul uimitor era că ştiam că vorbise serios. De la început vorbise serios. Defectele trupului meu nu erau defecte în ochii lui Joe – mereu mă privise cu un amestec de apreciere şi dorinţă, lucru care era măgulitor pentru mine.

Pentru Joe nu conta că port haine largi. El mă vedea frumoasă. Atunci eu de ce să nu mă văd la fel ? Ce rost avea să las haine frumoase nepurtate în șifonier?

- Am cîteva piese reușite, moderne și elegante, pe care Steven m-a ajutat să le aleg, am spus eu. Doar că nu am găsit momentul potrivit pentru a le purta.

- Nu trebuie să schimbi nimic pentru mine.

Îmi părea rău că astăzi nu îmbrăcasem ceva mai provocator, care să se ridice la nivelul la care mă vedea el.

Joe poziționă camera foto.

- Nu ai de ce să fii timidă, mă încurajă el. Fiecare centimetru din tine emană senzualitate. Se opri să ajusteze veioza, apoi rearanjă obiectivul . Poți să-mi arăți piciorul ? întrebă el încurajîndu-mă.

Am ezitat.

- Un picior, veni explicația lui.

Cu grijă, am scos un picior de sub cearșaf și mi l-am odihnit peste celălalt. Joe mă examină, parcă tentat peste măsură de imaginea din fața lui. Puse de-o parte camera și mă sărută pe genunchi. L-am mîngîiat pe cap.

- Vezi să nu-ți cadă camera foto.

- Nu-mi pasă.

- O să-ți pese, dacă se sparge în bucăți.

Joe începu să-și insinueze o mînă pe sub cearșaf.

- Poate că înainte să începem cu fotografiile, am putea să....

- Nu, am protestat. Rămîi la treabă.

El își retrase mîna.

- După aceea ? întrebă optimist.

- Mai vedem, am răspuns zîmbindu-i.

Momentul acela a fost imediat surprins, cu un declic. Joe începu să declanșeze din diferite unghiuri, ajustînd obiectivul pentru mai multe precizie.

- De ce-l lași pe manual ? l-am întrebat, acoperindu-mă și mai bine peste sîni.

- Cu lumina asta, pot găsi mai repede punctul de concentrare, decît pe modul auto.

Era sexy să-i urmăresc mîinile pe aparat, precum și felul în care-l ținea și-l manevra. Simțeam o adevărată plăcere în a urmări un bărbat care face ceva la care se pricepe. Era absorbit și atent la toate pozițiile mele: întinsă pe burtă, cu șoldurile acoperite de cearșaf, cu spatele dezgolit.

- Doamne, ești fotogenică ! murmură el, apropiindu-se de pat. Pielea ta prinde lumina precum perla. Continuînd să declanșeze, mă aranja cu mîna, flirta cînd avea ocazia și mă lăuda continuu. Începusem să mă simt și eu bine.

- Am început să cred că te folosești de asta doar ca să mă pipăi, am comentat eu.

- Beneficii colaterale, spuse el, urcînd în pat lîngă mine. Cu aparatul în mînă, m-a încălecat ușor, ținuindu-mă cu pulpele lui de-o parte și de alta.

- Hei, am protestat eu, adunînd cearșaful sub bărbia mea.

Joe s-a sprijinit pe genunchi și mi-a mai făcut cîteva fotografii. Eram atît de aproape de el, încît îmi era imposibil să nu observ șlițul pantalonilor extrem de tensionat. În joacă, am început să-mi plimb degetele peste zona aceea, introducîndu-le unul cîte unul printre nasturii metalici. Joe căuta să ajusteze obiectivul.

- Avery, nu-mi distrage atenția.

- Dar încerc să te ajut. Am început să deschei primul nasture de sus.

- Asta nu mă ajută. De fapt....Joe a expirat zgomotos de cîteva ori, în timp ce eu mă ocupam de al doilea nasture...de fapt asta e inversul ajutorului. Mi-a oprit mîna. Fii fată cuminte și lasă-mă să mai surprind cîteva cadre. Îmi place poziția asta. Îmi sărută palma, apoi îmi ridică mîna deasupra capului, sugerînd o poziție de abandon total. Mișcă ușor cotul, ca să amplifice unghiul, iar cu fiecare atingere cu partea dintre picioare extrem de întărită, îmi producea o senzație specială.

Luă camera foto din nou și se ridică pe genunchi. Priveam în obiectiv, iar el se uita la mine și atunci mi-am rememorat clipele cînd am făcut sex ultima dată, cum a stat el și mi-a ridicat genunchii pe umerii lui, cum m-a dezmierdat și m-a pătruns încet.

Amintirea aceea erotică m-a inundat acum, fiind întinsă și imediat am simțit o eliberare necunoscută, o

deschidere languroasă. Inhibițiile mele dispăruseră și era prima dată cînd nu încercam să ascund nimic. Era complet opusul experienței pe care o anticipasem, așa că am întredeschis gura și am schițat un zîmbet enigmatic.

Declanșatorul a clicăit de mai multe ori.

- Asta este, zise Joe, încet, coborînd camera.

- Ce vrei să spui ?

- Adică am imortalizat exact ce am vrut.

- De unde știi ?

- De multe ori simt asta înainte de a vedea. Totul mi se limpezește. Secunda în care apăs declanșatorul, știu că am găsit exact imaginile dorite.

El se întinse să așeze aparatul pe noptieră, iar eu m-am ocupat de ceilalți nasturi ai șlițului. El rîdea și își trăgea tricoul peste cap. Eram acum deasupra lui, iar cînd am terminat cu nasturii, am început să ling ușor linia abdomenului, acoperită cu peri aspri. L-am simțit încordîndu-se, apoi gemu înfundat și am observat că-i tremurau degetele. Încă un nasture, apoi am ajuns să-i trag boxerii în jos.

Joe s-a ridicat de la mijloc, ca să mă ajute. Nu reuși decît să-și lase blugii pînă la genunchi, fiindcă eu eram iar deasupra lui, apucînd cu ambele mîini organul excitat. Era extrem de fierbinte, iar pielea culisa în jos cu ușurință, lăsînd capul mătăsos, dar dur atingerii mele pasionale. L-am cuprins cu buzele, iar el a rămas

nemișcat, răsuflînd sacadat, extrem de excitat. L-am pictat cu limba prelung, gustînd sarea și pulsația tremurîndă a prepuțului. Zvîcnirile ritmice trădau o plăcere nebănuită, iar aceasta avea reverberații în trupul meu. Cînd l-am auzit gemînd rugător, am ridicat ușor capul, apoi am continuat să sug umezeala alunecoasă pînă la capăt. Joe era atît de încordat încît simțeam că va exploda.

M-am cățărat pe el, dar el mi-a prins capul și m-a îndemnat să mai fac acele lucruri plăcute pentru el. Lent, dar sigur, a reușit să se debaraseze de pantaloni și m-a strîns de mînă. L-am încălecat rapid și l-am condus să mă pătrundă. La început mișcările mele au fost puternice, apăsate, abandonîndu-mă împlîntărilor lui. Cum dorea să prelungim agonia plăcerii, Joe mă domoli, stabilind el profunzimea și ritmul penetrării. Mă ținea de coapse și mă lăsa deasupra lui ușor, jucîndu-se cu fesele mele, dezmierdîndu-le și masîndule. Apoi mi-a luat sfîrcul între buze și a început să tragă, pînă ce m-a văzut cum mă zbat de plăcere, senzațiile inundîndu-mă brusc. Îl simțeam pulsînd în interiorul ființei mele și l-aș fi absorbit mai mult, dar am continuat să-l sărut, apoi mîinile, brațele și gurile s-au regăsit în îmbrățișarea orgasmică.

Respiram același aer, inimile băteau la unison, mîngîierile provocau aceleași plăceri.

Mult mai tîrziu Joe mi-a arătat fotografia mea, după ce a încărcat-o pe laptop. O lumină difuză trimitea o rază pe umărul meu semi-umbrit, dînd strălucire de perlă pielii mele. Părul avea reflexe de ambră. Ochii priveau de dincolo de pleoape grele, senzual întredeschise, iar buzele erau ușor depărtate. Femeia din fotografie emana seducție, invitînd: pur și simplu radia sex.

Eu.

Priveam uluită imaginea, iar Joe m-a cuprins în brațe pe la spate și mi-a șoptit la ureche:

- Ori de cîte ori mă uit la tine, asta văd.

Capitolul nouăsprezece

- Tăceți toți, zise Sofia, mărind volumul televizorului. Nu vreau să pierd un cuvînt.

- Acum înregistrezi ? întrebă Steven.

- Cred că da, însă de multe ori nu știu să reglez setările.

- Lasă-mă să verific, zise el, iar ea îi dădu telecomanda.

Toată echipa se adunase ca să urmărească un reportaj al unei televiziuni locale, pentru un show televizat. Producătorii trimiseseră o echipă de filmare, cu reporter la nunta familiei Harlingen, pe care o organizasem recent. Emisiunea ținea o oră, fiind prezentate tot felul de noutăți din lumea noastră. Ultimul segment al showului se concentra pe sfaturi practice pentru organizatorii de nunți. O organizatoare din Houston, numită Judith Lord, fusese rugată să discute, după care urmam eu, cu recomandări pentru logistică și alte pregătiri.

Judith Lord a avut o prezentare elegantă, cum mam și așteptat, fiindcă lucra de multă vreme în domeniu și avea un calm imperturbabil. Reporterul i-a pus cîteva întrebări, pe fundalul muzicii lui Mozart.

Toată atmosfera de demnitate și profesionalism a dispărut cînd a început segmentul cu mine. Muzica de fundal era un fragment dintr-o operă comică.

- De ce au pus muzica asta ? am întrebat extrem de surprinsă și dezgustată.

Tank exclamă:

- Hei, mie îmi place muzica. E din desenele animate cu Bugs Bunny, cînd merge la bărbier.

- Cunoscută și ca uvertura la opera *Bărbierul din Sevilla,* de Rossini, explică sec Steven.

Se auzi vocea reporterului:

- În lumea elitistă a societății organizatorilor de nunți din Texas, Avery Crosslin își construiește agresiv o listă de clienți, cu stilul ei binecunoscut de nu-lua-prizonieri...

- Agresiv ? am protestat eu.

- Dar nu e un cuvînt urît, spuse Steven.

- Nu pentru un bărbat. Dar cînd vorbești așa despre o femeie, atunci e de rău.

- Vino, Avery, murmură Joe. Stătea pe brațul canapelei, în fața televizorului, iar Sofia și ceilalți din echipă, se înghesuiau tot acolo.

M-am apropiat de Joe, iar el m-a cuprins de șold.

- Sînt eu agresivă ? l-am întrebat curioasă.

- Sigur că nu, mi-a răspuns blînd, deși toți ceilalți au răspuns la unison "Da".

În luna de cînd eu și Joe începusem să dormim împreună, ne apropiasem atît de mult, încît aproape m-am speriat, dacă stăteam să mă gîndesc profund la asta. De fapt munceam toată ziua, pentru nunți mai mici, dar și pentru cea extravagantă a familiei Warner. Nopțile erau totuși pentru Joe. Timpul trecea altfel cînd eram cu el, orele treceau cu viteza luminii. Dimineața mă trezeam mereu speriată de ceasul deșteptător, cînd fiecare mergea la treburile sale.

Joe era un bărbat extrem de puternic, solicitant în pat, nespus de răbdător și creativ. Niciodată nu știam sigur ce să aștept de la el. Uneori era jucăuș și spontan, penetrîndu-mă pe blatul de bucătărie, sau pe scări, făcînd cu mine exact ce-și dorea, în ciuda modestiei mele revoltate.

Alteori mă punea să stau complet întinsă, în timp ce el mă mîngîia și mă tachina necontenit, cu mîinile acelea, atît de pricepute și blînde, încît mă înnebunea. După aceea zăceam în pat, purtînd conversații lungi pe întuneric, timp în care făceam mărturisiri pe care mai tîrziu aveam să le regret. Nu puteam ține nimic ascuns de Joe. Atenția lui era ca o dependență de drog, la care mi-era imposibil să renunț.

Înțelegîdu-mă profund, Joe mă bătu cordial pe coapsă, urmărind emisiunea. Eu eram în fața camerei, accentuînd importanța păstrării unui termen exact pentru evenimentele din ziua nunții.

Sofia se întoarse spre mine zîmbind:

- Arăți grozav la TV, spuse ea.

- Personalitatea ta este mai mare decît viața, adăugă Ree-Ann.

- Ca și fundul meu, am mormăit, cînd m-am văzut depărtîndu-mă de cameră.

Joe, care nu accepta critici la adresa posteriorului meu, mă ciupi discret de zona în cauză.

- Taci, șopti el.

În următoarele patru minute am urmărit cum eram demolată de o editare trunchiată și eronată, de un fundal muzical caraghios. Cîteva imagini cu mine în timpul unor evenimente completau acest tablou grotesc. Parcă eram o actriță dintr-o comedie grotescă, alergînd între aranjamente florale și limuzine pe alee, sau direcționarea traficului, pentru a-i permite unui fotograf să surprindă cîteva instantanee.

O scenă în care am scos o înjurătură care a fost blurată, alta unde susțineam cu sînii tortul cu etaj, într-o vară toridă, toate acestea erau menite să-mi creeze o imagine eronată, neconformă cu realitatea preocupărilor și intereselor mele.

Toți cei din cameră au început să rîdă.

- Nu trebuia să fiu filmată cu Coco, am zis supărată. Am stabilit asta clar. O adusesem doar fiindcă în ziua aceea nu am găsit cameră la hotelul pentru animale.

Pe ecran reporterul m-a întrebat despre provocările meseriei. Am răspuns parafrazîndu-l pe generalul Patton, care spunea că trebuie să accepți provocările, ca să cunoști extazul victoriei.

- Spuneai că partea cea mai interesantă a meseriei este să te pregătești pentru neașteptat, spunea reporterul. La ce te referi, mai exact ?

- Mă gîndesc la cel mai rău scenariu, adică vreme rea, greșeli ale furnizorilor, probleme tehnice...

- Dar cum e cu romantismul zilei nunții ? m-a întrebat reporterul. Nu te pierzi cînd tratezi nunta ca pe o campanie militară ?

- Mirele și mireasa oferă povestea de dragoste, am răspuns eu încrezătoare. Eu mă ocup de toate detaliile, așa că ei nu trebuie să facă nimic. Nunta este o sărbătoare a iubirii și ei pe asta trebuie să se concentreze.

- Și, în timp ce toată lumea sărbătorește, zise reporterul, Avery Crosslin își face treaba.

Eram filmată cum îi iau tatălui miresei țigara din mînă, chiar în spatele bisericii, apoi o sting în sticla de Evian scoasă din geanta mea, lăsîndu-l pe bătrîn fără replică. Apoi eram în genunchi, pe jos, lipind cu bandă adezivă tivul rochiei uneia dintre domnișoarele de onoare.

În cele din urmă camera a surprins pălăria de cowboy a cavalerului de onoare, dosită sub un scaun

chiar de către subsemnata. Cineva întorsese pălăria cu borurile în sus, iar Coco se cuibărise în ea. Se uita la cameră, cu ochișorii aceia mari, strălucitori și ne dumeriți, cu limba atîrnîndu-i din gură, iar imaginea se închise pe un fundal muzical orchestral.

Am luat telecomanda și am stins televizorul.

- Cine o așezase pe Coco acolo ? am întrebat. Nu se putea sui acolo singură. Sofia, tu ai fost ?

Ea dădu din cap negativ.

- Atunci cine ?

Nimeni nu a recunoscut. M-am uitat pe rînd la toți. Nu-i văzusem niciodată atît de amuzați.

- Mă bucur că vi se pare amuzant, fiindcă în cîteva zile s-ar putea să rămînem toți fără loc de muncă.

- Glumești ? întrebă Steven. După toate astea vom avea mai mult de lucru decît vom putea duce.

- M-au făcut să par incompetentă.

- Nu-i adevărat.

- Dar cum a fost cu tortul ? am întrebat eu.

- L-ai salvat, sublinie Steven, iar cu scena plină de frișcă pe sîni ai ridicat nivelul de testosteron al tuturor bărbaților din audiență.

- A fost un spectacol, am zis eu. Tu, Tank și Joe sînteți singurii bărbați hetero din Houston, care s-au uitat.

- Dă-mi telecomanda, zise Ree-Ann. Vreau să mai văd o dată.

Am dat din cap refuzînd.

- Vreau totul șters.

- Nu contează, îi spuse Tank lui Ree-Ann. Postul TV o va pune și pe website.

Joe îmi luă ușor telecomanda din mînă. Era amuzat, dar mă privea cu afecțiune.

- Vreau să fiu elegantă, ca Judith Lord, i-am spus văicărindu-mă.

- Avery, sînt un milion de Judith Lord acolo, dar tu ești unică. Ai fost frumoasă în program și amuzantă, plină de energie, cum ar fi oricine se distrează bine. Tu ai realizat tot ce face și Judith Lord, doar că ai fost amuzantă, zise Joe, dîndu-i telecomanda lui Steven. Haide, te scot la cină, îmi spuse, luîndu-mă de mînă.

Pînă ce am ajuns la ușă, ei derulaseră deja și mai urmăriseră emisiunea o dată.

Peste cîteva ore, cînd am revenit la studio, eu și Joe ne-am intersectat cu Sofia și Steven, care ieșeau la masă. Sofia era bucuroasă și efervescentă, emana lumină din interior. Acest fapt era rezultatul indubitabil al faptului că de curînd dormea împreună cu Steven.

Sofia mi-a mărturisit că, spre deosebire de Luis, Steven știa ce înseamnă preludiul. Se vedea, dacă te uitai la ei, că totul merge extrem de bine. Sofia și Steven se purtau frumos unul cu celălalt, cum nu m-aș fi așteptat, dată fiind trecuta lor animozitate. Căutaseră cîndva zeci de moduri de a se jigni, vînîndu-și unul altuia slăbiciunile.

Acum păreau absolut fericiți că nu mai trebuiau să se ferească unul de celălalt.

- Te simți mai bine ? mă întrebă ea cînd am intrat.

- Da, am spus eu. Am decis că e mai bine să uit de showul acela pervers și să zic că nu a fost filmat vreodată.

- Mă tem că nu vei putea, îmi zise Sofia radiind de bucurie. Producătorul a sunat azi dimineață și a zis că ai apărut pe Tweeter și toată lumea te iubește. Vreo șase oameni au sunat să o adopte pe Coco.

Am luat cățelușa, strîngînd-o protector. Ea m-a lins scurt pe obraz.

- Le-am spus că ne mai gîndim, continuă Sofia, tachinîndu-mă cu privirea.

Peste o săptămînă doar, după ce un alt post a difuzat interviul, ne-au aglomerat solicitările, astfel încît Sofia a sugerat că trebuie să mai angajăm personal.

Vineri după amiază am primit un mesaj de la Jasmine, amica mea, somîndu-mă să o sun imediat.

Deși îmi era drag să vorbesc cu ea despre viața din Manhattan, nu mă atrăgea ideea să o sun. Jazz era de părere că o femeie trebuie să păstreze o aparență profesionistă, indiferent de ocazie, așa că precis nu era de acord cu ce văzuse.

- Ai văzut ? am întrebat-o cînd mi-a răspuns la apel.

- Cum să nu, ai fost fierbinte, drăguțo. Am văzut tot.

- Nu ți s-a părut oribil ? am întrebat-o surprinsă.

- A fost fabulos. Ca un sitcom perfect sincronizat. Ecranul era al tău. Al tău și al micuței.... cum o cheamă ?

- Coco.

- Nu te știam amatoare de cîini.

- Nici eu.

- Partea cu tortul....ai planificat-o ?

- Sfinte, Doamne, nu. Nu doresc să mai trec prin asta.

- Nu ? Credeam că vrei să repeți de mai multe ori.

- Ce ? am întrebat nedumerită.

- Ții minte de ocazia despre care ți-am pomenit cu ceva timp în urmă, cea cu *Nunta Secolului ?*

- Showul lui Trevor Stearns ?

- Da. Le-am trimis CV-ul tău și scrisoarea, portofoliul, caseta video și de atunci nici o veste de la ei. Au intervievat sute de candidate și, parcă rămăseseră trei pentru probe. Acum, nu sînt sută la sută încîntați de nici una dintre ele, iar Trevor bate din picior să găsească neapărat pe cineva mai repede. Așa că, acum cîteva zile, una dintre producătoare, Lois, te-a văzut pe You Tube, cu ...scuze, cum se numea cățelușa ?

- Coco, am răspunspe nerăsuflate.

- Exact. Lois i-a trimis link-ul lui Trevor și celorlalți și au murit toți. Au reanalizat CV-ul tău, iar acum spun că ești exact omul pe care-l căutau. Vor să te cunoască personal. Te vor aduce aici pentru un interviu. Jasmine făcu o pauză. Ești tăcută, zise ea bănuitoare. La ce te gîndești ?

- Nu-mi vine să cred, am spus cu greu. Inima îmi bătea cumplit.

- Ba să crezi ! strigă Jasmine triumfătoare. Acum, dacă ți-am comunicat, o să-i dau lui Lois datele tale de contact și ea va aranja biletul de avion. Trevor este la L.A., dar producătorii *Nunții Secolului* sînt în Manhattan, și cu ei vei vorbi la început. Va trebui să-ți găsim un agent, deocamdată cam atît. Nu face promisiuni și nu-ți lua angajamente. Lasă-i să te cunoască și ascultă ce au de spus.

- Nu e nevoie să-mi plătească zborul spre New York, dacă mai pot aștepta cîteva zile. Voi veni acolo miercurea viitoare la o probă pentru o rochie de mireasă.

- Veneai aici și nu-mi spuneai nimic ?

- Sînt foarte ocupată, am protestat eu.

- Sigur că ești. Apropo, cum merge treaba cu Joe Travis ?

Îi spusesem de ceva timp despre relația mea cu Joe, dar fără detalii despre sentimente...tandrețea și fericirea și teama, apoi temerile că devenisem depen-

dentă de el. Jasmine nu ar fi înțeles. Cînd era vorba de viața ei amoroasă, alegea relații convenabile și disponibile. A se îndrăgosti era ceva ce nu-și permitea. "Dragostei nu-i pasă dacă-ți termini treaba", îmi spusese ea cîndva. Acum i-am răspuns:

- E divin la pat.

- Atunci bucură-te de texanul tău fierbinte cît mai poți, zise ea rîzînd gutural.Curînd te vei muta din nou la New York.

- Pentru moment nu aș conta pe asta, am zis eu. Trevor și oamenii lui ar putea să hotărască pentru altcineva în locul meu. Mai ales că...am multe lucruri la care să mă gîndesc.

- Avery, dacă iese treaba bine, vei deveni o celebritate. Toată lumea te va cunoaște. Vei primi cea mai bună masă la orice restaurant, cele mai bune bilete, un apartament penthouse...la ce trebuie să te mai gîndești ?

- Sora mea e aici.

- Poate se mută și ea cu tine. Vor găsi ei ceva și pentru ea.

- Nu știu dacă ea și-ar dori asta. Eu și Sofia am muncit mult, ca să clădim afacerea asta. Nu ne-ar fi ușor să renunțăm la ea.

- Bine. Gîndește-te. Între timp, îi dau lui Lois datele tale. Ne vedem săptămîna viitoare.

- De-abia aştept. Jazz...nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

- Nu te teme de ocazia aceasta. Este potrivită pentru tine. Locul tău este la New York, ştii bine asta. Aici se întîmplă multe lucruri. Cu bine, scumpo.

Am oftat, punînd telefonul în încărcător.

- Şi aici se petrece lucruri, am spus eu.

Capitolul douăzeci

- Mereu am știut că ești născută pentru așa ceva, spuse Sofia cînd i-am povestit despre apelul de la Jasmine. Reacția ei a fost asemănătoare cu a mea. Părea ușor tulburată, dar bucuroasă. Înțelegea potențialul unei asemenea oportunități, ce însemna ea. Vei lucra cu Trevor Stearns, zise ea, clătinînd din cap admirativ.

- E o posibilitate.

- Se va întîmpla. Simt eu asta.

- Va trebui să mă mut la New York.

Zîmbetul ei păli puțin.

- Dacă te muți, noi ne vom descurca.

- Nu ai vrea să vii cu mine ?

- Adică...să mă mut cu tine la New York?

- Nu cred că aș putea fi fericită atît de departe de tine, am spus eu.

Sofia mă luă de mînă.

- Sîntem surori. Sîntem împreună, chiar dacă nu fizic, înțelegi, *mi corazon* ? Dar New York-ul nu este locul pentru mine.

- Nu pot să te las singură aici.

- Dar nu voi fi singură. Voi avea afacerea, prietenii noștri și...Făcu o pauză și roși.

- Steven, am zis eu,

Sofia dădu din cap, iar ochii îi scînteiau.

- Ce este ? am întrebat-o. Ce ?

- Mă iubește. Mi-a spus-o.

- Și tu ai spus același lucru ?

- Da.

- Ai spus asta doar ca să nu-i rănești sentimentele, sau fiindcă e primul bărbat care știe să-ți ofere preludiul, sau fiindcă îl iubești cu adevărat ?

Sofia zîmbi.

- Am spus-o fiindcă îl iubesc pentru inima lui, pentru sufletul și creierul lui interesant și complicat. Preludiul nu face rău nimănui.

Am privit-o zîmbind.

- Cînd ți-ai dat seama că-l iubești ?

- Nu a fost un moment anume. Descopeream ceva ce era deja acolo demult.

- Atunci e ceva serios ? Serios ca în *vă mutați împreună* ?

- Serios ca în *discutăm despre nuntă.* Sofia ezită. Avem consimțămîntul tău ?

- Sigur că da. Nimeni nu-i destul de bun pentru tine, dar Steven măcar se apropie cît de cît. Mi-am strîns tîmplele între degete. Voi doi vă puteți ocupa de afacere, am comentat eu cu glas tare. Steven poate face exact ce fac eu. Tu ești singura persoană indispensabilă de aici. Tu ești motorul creativ. Nu ai nevoie decît de oameni care să pună în practică ideile tale.

- Dar la tine cum va fi ? întrebă Sofia. Să fii gazda unui show precum *Nunta Secolului* ? Va trebui să vii și tu cu ceva idei ?

- Îmi închipui că aproape totul este pregătit după un scenariu. Rolul meu va fi să mă tot agit, precum Lucy Ricardo, iar la sfîrșit să le pun pe toate cap la cap. Voi apărea cu decolteul la vedere și cu cîinele meu ciudat.

- Atunci va fi un real hit, zise Sofia extaziată.

- Știu, am spus eu.

După cîteva minute, mă întrebă :

- Și cu Joe cum rămîne ?

Întrebarea ei se răsuci precum cuțitul în rană.

- Nu știu.

- Mulți oamneni se iubesc la distanță, zise Sofia. Dacă doi oameni vor să facă lucrurile să meargă, reușesc.

- E adevărat. Joe are destui bani cît să călătorească oricît dorește.

- Poate așa relația va merge și mai bine. Nu vă veți sătura niciodată unul de celălalt.

- Calitate, nu cantitate.

Sofia dădu din cap încrezătoare.

- Totul va fi bine.

În adîncul sufletului meu știam că era o porcărie, dar suna bine pentru că voiam să o cred.

- Cred că nu trebui să-i pomenesc nimic lui Joe,

înainte să revin de la New York, nu-i așa ? Nu vreau să-și facă griji inutile.

- Eu nu aș spune un cuvințel, pînă nu aș fi sigură.

Restul săptămînii nu am suflat nici un cuvînt față de Joe, dar mă sîcîia. Voiam să fiu sinceră cu el, deși mă temeam de ce ar fi spus. Aveam probleme cu somnul, mă trezeam repetat noaptea, iar a doua zi eram epuizată. Acest ciclu se repetă încă două zile, pînă ce Joe aprinse lumina la miezul nopții.

- Parcă ar fi un sac plin cu căței în pat, zise Joe exasperat, dar mă privea cu căldură. Ce se întîmplă, iubito ? De ce nu poți să dormi ?

L-am privit la lumina caldă a lămpii, cu părul răvășit și pieptul lat. Mă îneca dorul de el, dar oricît de strîns m-ar fi ținut la piept, tot nu l-aș fi simțit destul de aproape. M-am cuibărit la pieptul lui, iar el m-a mîngîiat, acoperindu-mă cu cearșaful.

- Spune-mi. Orice ar fi, e în regulă.

I-am spus totul, vorbind atît de repede, încît mă mir că a înțeles. I-am relatat ce mi-a spus Jasmine despre Trevor Stearns și *Nunta Secolului,* cum era o ocazie, care nu avea să mai vină la mine vreodată și cum era tot ce visasem dintotdeauna.

Joe mă ascultă cu atenție, întrerupîndu-mă doar ca să mai pună una, două întrebări. Cînd am făcut o pauză, ca să respir, mi-a ridicat fața de pe pieptul lui și mi-a zis:

- Sigur va trebui să discuți cu producătorii. Nu i se putea citi nimic pe față. Trebuie să vezi care sînt opțiunile.

- Nu ești supărat ? Revoltat ?

- Cum să fiu. Sînt mîndru de tine. Dacă asta vrei, te voi sprijini pînă la capăt.

Eram copleșită de uimire.

- Doamne, mă bucur că spui asta. Eram îngrijorată. Cînd te gîndești mai bine, o relație la distanță poate să meargă excelent chiar. Atîta vreme cît noi amîndoi...

- Avery, zise calm Joe. Nu am spus că sînt de acord cu o relație la distanță.

Consternată, m-am ridicat în capul oaselor.

- Dar ai zis că mă vei sprijini.

- O voi face. Vreau să ai parte de tot ce te face fericită.

- Aș fi fericită, dacă aș primi acest show, m-aș muta la New York și mi-aș păstra și relația cu tine. Realizînd cît de egoistă fusese pledoaria mea, am adăugat timid: mai pe scurt, vreau tortul, dar vreau și ca tortul să se plimbe și să mă viziteze.

L-am văzut că zîmbește, dar nu era un zîmbet sincer.

- În general torturile suportă greu drumurile.

- Măcar ești dispus să încercăm ? am întrebat. Cu o relație la distanță, ai avantajul de a fi singur, dar ai și siguranța unei...

- Am încercat asta mai demult, mă întrerupse Joe. Nu o mai repet. Nu există avantaje, iubito. Te plictisești să fii singur. Te plictisești de atîtea mii de kilometri între voi. De fiecare dată cînd ești împreună cu persoana, nu faci decît să resuscitezi o relație care moare. Dacă despărțirea este pe termen scurt, e altceva. Dar dacă vorbești despre...un aranjament deschis, fără punct de oprire....este exclus de la bun început.

- Dar tu ești mobil. Ai avea oportunități incredibile la New York. Mai bune decît aici.

- Nu mai bune, mă contrazise el calm. Pur și simplu diferite.

- Mai bune, am insistat eu. Dacă te gîndești...

- Stai puțin. Joe ridică mîna, reducîndu-mă la tăcere și zîmbi. Mai întîi, mergi și discută cu oamenii aceia și află dacă ești potrivită pentru job sau dacă jobul ți se potrivește. Acum, hai să dormim puțin.

- Nu pot să dorm, am mormăit eu, trîntindu-mă pe spate, pufnind de frustrare. Nici noaptea trecută nu am putut dormi.

- Știu, zise el. Eram cu tine.

Stinse lumina, iar întunericul mă învălui.

- De ce nu mi s-a întîmplat asta acum trei ani ? am întrebat tare. Atunci aveam nevoie. De ce a venit tocmai acum ?

- Fiindcă viața are o temporizare de rahat. Taci.

Eram foarte agitată.

- Refuz să cred că mă părăsești doar fiindcă nu locuiesc în Texas.

- Avery, nu te mai pune singură pe jar.

- Scuze. Am încercat să mă relaxez, respirînd adînc. Vreau să-mi spui un lucru. Familia ta are un avion particular, nu ?

- Un jumbo jet Golfstream. Pentru afaceri.

- Da, dar dacă ai vrea să-l utilizezi pentru motive personale, frații și sora ta s-ar opune ?

- Eu m-aș opune. Costă cinci mii de dolari ora de zbor.

- E un avion ușor, sau de dimensiune medie, sau....

- Este un jumbo jet Golfstream, cu cabină mare, de mărime super-medie.

- Cu cît timp înainte trebuie să suni ca să-l pregătească de zbor ?

- Pentru un asemenea drum, două sau trei ore.

Am simțit că-mi trage cearșaful de pe picioare.

- Ce faci ? Nu-l vedeam pe Joe, ci doar îl simțeam mișcîndu-se în întuneric.

- Dacă tot ești atît de interesată de avionul meu, hai să-ți povestesc despre el.

- Joe...

- Liniște. Am simțit cum îmi ridică lent cămașa, apoi mă sărută pe genunchi. Golfstream-ul e dotat cu Internet, TV, un sistem de comunicație Global Satcom

şi cel mai prost expresor de cafea în funcţiune. Un sărut mi-a coborît pe celălalt genunchi, urmat de cîteva cercuri ale limbii, de-a lungul pulpei, în sus. Are două motoare modernizate, Rolls Royce, continuă el, fiecare cu o putere de paisprezece mii de waţi fiecare. Am tresărit, cînd i-am simţit limba ajungînd şi mai sus, aproape de punctul acela. Mi-a respirat aşa de cîteva ori, pînă ce toate firele de păr mi s-au ridicat, în senzaţii greu de descris.

- Avionul poate lua în rezervor cam patruzeci şi patru de galoane de combustibil. Urmă un singur lipăit cu limba şi am gemut dureros, toată atenţia ajungînd în zona aceea copleşită de el. Se avîntă mai adînc, în moliciunea fierbinte şi lubrifiată. Cu rezervorul plin, zboară non stop patru mii trei sute de mile nautice. Acum porni cu vîrfurile degetelor, ca să-mi deschidă faldurile, în timp ce limba se plimba nepăsătoare în jos, sigilîndu-mă inevitabil. Eram aproape leşinată de plăcere şi nu scoteam un sunet, arcuindu-mă după loviturile tandre ale limbii lui. Chiar cînd plăcerea atinsese un nivel greu de imaginat, gura lui m-a părăsit.

- A fost modernizat cu reversoare de putere, care scurtează distanţa de aterizare, murmură el şi i s-a ataşat un sistem de viziune cu cameră infra-roşu, montat pe bot.Un deget lung s-a insinuat adînc în mine. Mai vrei să ştii şi altceva ?

Am dat din cap, evident fără ca el să mă vadă, dar m-a simţit cu siguranţă, fiindcă a rîs uşor.

- Avery, iubito, șopti apoi, vei dormi atît de bine în noaptea asta....

I-am simțit din nou limba și gura, lucrînd în tandem asupra mea, delicat, cu mișcări precise, dar neiertătoare. Mă simțeam ca într-un tunel fierbinte. Plăcerea se acumula, mă ridica, reverbera. Cînd am ajuns să nu mai suport, am încercat să mă răsucesc, dar Joe nu mi-a permis, insistînd cu limba, pînă ce mi-a auzit cîteva gemete prelungi, la început sacadate, iar mai apoi am cedat, epuizată.

După ce a terminat cu mine, nu cred că am adormit, ci mai degrabă am căzut inconștientă. Totuși, am dormit atît de mult și profund, încît nici nu l-am auzit de dimineață, cînd m-a sărutat și a plecat. Ca prin ceață mi-l amintesc aplecîndu-se peste pat, mirosind a proaspăt ieșit de sub duș, complet îmbrăcat, murmurînd că trebuie să plece.

Pînă ce m-am trezit complet, Joe nu mai era la mine.

Peste două zile, mă urcam, împreună cu Hollis Warner, la bordul unui avion particular al firmei Citation Ultra. O însoțitoare de bord ne-a servit Dr Pepper cu gheață, în timp ce o așteptam pe Bethany, care întîrziase.

Elegant îmbrăcată și foarte machiată, Hollis se relaxa în scaunul tapițat cu piele crem, alături de mine. Îmi relata că soțul ei, David, oferea planuri compen-

satorii unora dintre directorii executivi ai companiei în restaurantul său și afacerea cu cazinouri, doar pentru a avea la dispoziție un număr de ore de zbor, în care să utilizeze avionul în scopuri personale, iar compania achita nota. Hollis și prietenii ei foloseau adeseori firma Citation în scopul călătoriilor pentru cumpărături și vacanțe.

- Mă bucur că rămînem două nopți, în loc de una, spuse Hollis. Iau cina cu cîteva prietene mîine seară. Ești binevenită să ni te alături, Avery.

- Mulțumesc foarte mult, dar și eu iau cina cu prieteni pe care nu i-am mai văzut demult. Iar mîine după amiază trebuie să merg la o ședință. I-am povestit despre ședința cu producătorii *Nunții Secolului*, unde voi fi intervievată ca posibilă gazdă a programului. Hollis părea încîntată de știre și spuse că, atunci cînd voi deveni o celebritate, ea se va mîndri că a fost de ajutor la lansarea mea.

- Totuși, dacă eu nu te alegeam ca organizatoarea nunții lui Bethany, nu ai fi ajuns la acel show.

- Le voi spune tuturor că ai fost tu, am asigurat-o, ciocnind paharele.

După prima sorbitură, Hollis și-a aranjat o șuviță blondă pe după ureche, întrebîndu-mă aproape șoptit :

- Tu și Joe vă mai vedeți ?

- Da.

- El ce spune despre această oportunitate ?

- Oh, mă sprijină întru totul. E fericit de dragul meu.

Știam, fără a mi se spune, că, dacă această oportunitate cu televiziunea avea să se materializeze, Joe era hotărît să nu-mi influențeze decizia. Nu m-ar ruga să rămîn sau să renunț la nimic. Mai presus de toate, nu mi-ar promite nimic. Nu existau garanții pentru evoluția relației noastre, sau pentru cît va dura ea. Dacă voiam garanții, ele aveau să fie cele din contract, dacă eram angajată de compania de producție a lui Trevor Stearn. Chiar și în caz de nereușită, aș fi plecat cu niște avantaje incredibile. Bani, legături, un CV foarte bine garnisit.

Nu a mai fost nevoie să detaliez răspunsul, fiindcă Bethany urcă la bord. Era îmbrăcată într-o tunică Tory Burch și pantaloni-pană, cu părul vopsit în șuvițe.

- Salut, tuturor ! exclamă ea. Nu e nostim ?

- Uite cît e de drăguță, zise Hollis cu un amestec de mîndrie și viclenie. Cea mai drăguță fată din Texas, cum spune mereu tăticul ei. Hollis se schimbă la față, cînd văzu că la bord mai urcă o persoană, după Bethany. Văd că l-ai adus pe Kolby.

- Spuneai că pot aduce un prieten.

- Desigur, dulceață. Hollis deschise o revistă și începu să răsfoiască paginile metodic, cu gura strînsă. Părea că acest Kolby, un tînăr musculos, în jur de

douăzeci de ani, nu prea era genul de prieten pe care Hollis îl avea în minte.

Companionul lui Bethany purta un şort simplu, o cămaşă descheiată la piept şi pe cap avea o şapcă. Era bronzat, avea ochii albaştri, iar dinţii strălucitor de albi. Obiectiv vorbind, era arătos, în modul plicticos, fad, cum putea fi o persoană cu trăsături perfect simetrice.

- Bethany, arăţi fabulos, ca de obicei, am spus, cînd a venit să mă îmbrăţişeze. Cum te simţi ? Eşti pregătită pentru zbor ?

- Sigur că sînt ! exclamă ea. Mă simt minunat. Ginecologul meu mi-a spus că sînt pacienta-star. Copilul dă din picioare acum – uneori chiar mi se mişcă burta.

- Grozav, am spus eu zîmbitoare. Ryan a fost încîntat să simtă copilul mişcînd ?

Ea făcu o mutră plictisită.

- Ryan ia totul atît de în serios, încît nu -l las să vină cu mine la controale, fiindcă îmi strică starea de bună-dispoziţie.

Hollis vorbi în timp ce răsfoia paginile revistei.

- Poate ar trebui să te străduieşti să-l faci să zîmbească mai des, Bethany.

Fiica ei rîse.

- Nu, îl las să se joace cu schiţele şi proiectele lui pe computer....Am aici pe cineva care ştie să se distreze. Îl strînse de mînă pe tînăr şi zîmbi spre mine.

Avery, nu te superi că l-am adus cu mine pe Kolby, în această excursie a fetelor, nu ? Nu va deranja pe nimeni.

Bărbatul o privi cu un rînjet tîmp.

- O să te deranjez maxim, spuse el.

Bethany începu să chicotească și-l luă cu ea la bar, unde sorbiră lent niște răcoritoare la cutie. Evident perturbată, stewardesa încercă să-i convingă să se așeze, ca ea să poată aduce băuturile.

- Cine e Kolby ? am întrebat-o pe Hollis.

- Nimeni, murmură ea. Un instructor de ski pe apă, pe care Bethany l-a cunoscut vara trecută. Sînt doar prieteni. Ridică din umeri. Lui Bethany îi place să aibă în preajma ei oameni nostimi. Oricît de mult l-aș adora pe Ryan, cîteodată e cît se poate de mofluz.

Am lăsat comentariile să treacă, deși eram tentată să subliniez că nu era corect să-l judece pe Ryan ca nefiind amuzant, cînd el se pregătea să se însoare cu femeia pe care nu o iubea și să fie tatăl unui copil pe care nu-l dorea.

- Nu trebuie menționat nimic despre acest subiect, spuse Hollis cumpănind. Mai ales lui Joe. S-ar putea să-i spună ceva lui Ryan și să se stîrnească o furtună fără nici un motiv.

- Hollis, dacă există cineva pe lumea asta care dorește ca nunta să se desfășoare fără pic de turbulențe, mai mult decît tine, acea persoană sînt eu. Îți promit, nu voi spune nimănui vreun cuvînt despre Kolby. Nu e treaba mea.

Satisfăcută, Hollis mă privi cu sinceră cordialitate.

- Mă bucur că ne înțelegem, zise ea.

Un alt moment neplăcut a fost acela de la biroul de rezervări al hotelului, unde ne-am înregistrat. Cît timp recepționerul manevra cardul meu de credit și așteptam efectuarea plății, am privit spre celălalt recepționer de la un alt birou, unde tocmai se cazaseră Bethany și Kolby, într-o cameră single.

Presupun că o parte din mine sperase că Bethany și Kolby chiar erau prieteni. Se comportaseră ca niște adolescenți pe tot zborul de la Houston, șoptindu-și și chicotind, urmărind un film împreună, dar nu se observa nimic evident sexual în interacțiunile lor.

Totuși, acest aranjament nu lăsa loc de nici o îndoială.

Mi-am întors privirea spre recepționerul din fața mea. Mi-a returnat cardul de credit și mi-a dat să semnez un formular. Vorbisem sincer cu Hollis – nu aveam de gînd să menționez nimic nimănui despre acest detaliu. Totuși, oarecum mă simțeam vinovată și sordidă, deoarece făceam parte din acest secret.

- Ne vedem mai tîrziu, spuse Bethany. Nu ne așteptați pe mine și pe Kolby la prînz. Vom comanda la room service.

- Să ne întîlnim jos la recepție cu toții peste două ore, am zis eu. Proba este programată la ora două.

- Ora două, repetă Bethany, îndreptîndu-se spre lifturile din hol, urmată de Kolby. Se opriră în fața unei vitrine plină cu bijuterii.

Hollis mi se alătură, punînd mobilul la loc în geantă.

- Să încerci să crești o fată într-o zi, spuse ea puțin cam ostenită și defensivă, apoi să-mi spui cît e de ușor. O vei învăța ce e bine și ce e rău, cum să se poarte, în ce să creadă. Vei face tot ce-i mai bun pentru ea. Dar într-o zi, fetița isteață va face o prostie. Iar tu va trebui să faci orice, ca să o ajuți. Hollis oftă și ridică din umeri. Bethany poate face orice dorește pînă ce va fi femeie măritată. Deocamdată nu a depus nici un jurămînt. Cînd o va face, voi avea pretenția să și le respecte. Pînă atunci, Ryan are aceeași libertate.

Nu am spus nimic, ci am dat aprobator din cap.

La ora două fix, eram primite în salonul Finolei Strong, care făcea rochii de mireasă pe Upper east Side. Salonul era decorat în culori șterse, mobila era tapițată cu catifea. Jasmine mă recomandase Finolei, care acceptase să preia desenele mele și să le transforme în adevărate schițe.

Cunoscută pentru dragostea ei față de liniile curate și detaliile opulente, Finola scosese cu brio șiragurile de la corsaj și modificase croiala complicată a fustei. Echipa ei de croitorese se ocupa numai de creații care porneau de la treizeci de mii de dolari în sus.

Cu două luni în urmă o asistentă de la studio venise acasă la soții Warner, în Houston, pentru a aduce copia de muselină a rochiei, prinzînd-o meticulos cu ace, pentru a se potrivi trupului lui Bethany. Cum Finola fusese avertizată despre sarcină, concepuse rochia în așa fel încît să poată fi ușor ajustată pe trupul în metamorfoză al lui Bethany.

Aceasta era prima probă cu rochia, unde se adăugase partea cu șiragurile și voalul. Astăzi rochia avea să fie ajustată, pentru ca materialul să cadă perfect.

Una dintre asistentele Finolei urma să vină cu rochia terminată, cu cîteva zile înaintea nunții, pentru proba finală. La momentul acela se mai puteau face modificări suplimentare, dacă era cazul.

Ne-am instalat într-o cameră de probă, cu oglinzi pe trei laturi și o zonă de canapele, iar altă asistentă ne-a adus șampanie mie și lui Hollis, iar lui Bethany un suc și apă minerală. Apăru și Finola. Era o blondă suplă, în jur de treizeci de ani, surîzătoare și cu o privire vioaie, inteligentă. O întîlnisem de trei sau patru ori, în anii cînd studiam creațiile vestimentare, dar fiecare întîlnire durase cîteva secunde, pe durata *Săptămînii Modei*, sau la vreo adunare a unei societăți caritabile.

- Avery Crosslin, exclamă Finola. Felicitări pentru noua lovitură.

Am zîmbit.

- Mulțumesc, dar nu sînt la fel de convinsă ca Jazz că voi primi postul.

- Nu te pricepi la modestie, mă informă ea. Arăți destul de sceptică, nu știu de ce. Cînd te întîlnești cu producătorii ?

- Mîine, am spus zîmbind.

După ce am prezentat-o pe Finola celor două Warner, ea s-a pronunțat că Bethany va fi una dintre cele mai frumoase mirese pe care le-a îmbrăcat vreodată

- De-abia aștept să te văd în rochia asta, îi spuse lui Bethany. Este o creație globală:mătase din Japonia, dublură din Korea, broderia cu mărgele din India, un alt accesoriu din Italia și dantelă antică din Franța. Te lăsăm cîteva minute, pînă o vei îmbrăca. Asistenta mea, Chloe te va ajuta.

Fiona ne făcu turul salonului, apoi am revenit în camera de probă. Bethany stătea în fața oglinzii, subțire și strălucitoare.

Rochia era o operă de artă, corsajul făcut din dantelă antică, brodată cu un model geometric și încrustată cu șiraguri de cristale fine ca praful de zîne. Era susținută de niște bretele fine de cristal, atît de strălucitoare pe umerii aurii ai lui Bethany. Fusta era decorată cu șiraguri împrăștiate, care se prelingeau din corsajul înalt. Era imposibil să-ți imaginezi altă mireasă mai frumoasă.

Hollis zîmbi și duse degetul la gură.

- Este desăvîrșită, spuse ea.

Bethany surîdea, ridicîndu-şi fusta.

Totuşi, rochia avea o mică problemă, iar eu şi Finola o vedeam. Drapajul părţii din faţă nu era corect. Despicătura de la talie era mult mai adîncă decît o desenasem eu. M-am apropiat de Bethany şi i-am spus:

- Eşti strălucitoare, dar va trebui să facem cîteva modificări.

- Unde ? întrebă Bethany mirată. Totul este absolut perfect.

- Este vorba de cum cade drapajul, explică Finola. Într-o lună, de acum şi pînă la nuntă, vei avea burtica destul de mare, încît aceste două falduri vor cădea în părţi precum cortina la teatru, lucru care, oricît de drăguţă va fi burtica ta, nu te va avantaja la siluetă.

- Nu ştiu de ce m-am mărit aşa de repede, se lamenta Bethany.

- Sarcina fiecărei femei e diferită, îi spuse Hollis.

- Dar nu eşti mare deloc, o linişti Finola. Eşti slabă peste tot, mai puţin la burtică, dar aşa e normal. Treaba noastră este să facem ca rochia să-ţi vină ca un vis, ceea ce vom şi face. Merse la Bethany şi umblă la clinii drapaţi, reaşezînd materialul şi evaluînd căderea faldurilor.

Bethany sări şi duse mîna la stomac.

- Oh ! rîse ea. A fost o lovitură puternică.

- A fost, zise Finola. S-a şi văzut. Vrei să stai jos, Bethany ?

- Nu. Sînt bine.

- Perfect. Acum mă gîndesc cum să facem cu clinii. Rezolvăm într-o secundă. Finola o privi cu interes pe Bethany. Încerc să-mi dau seama cam cît îți va crește burtica într- lună. Aștepți cumva gemeni ?

Bethany dădu din cap negativ.

- Slavă Domnului. Una dintre surorile mele a născut gemeni și a fost o provocare adevărată.Iar data nașterii...a fost calculată ?

- Nu, răspunse Hollis în locul ei.

Finola aruncă o privire spre asistenta ei.

- Chloe te rog, ajut-o pe Bethany să dezbrace rochia, în timp ce eu discut cu Avery despre modificări. Bethany, putem să te lăsăm puțin cu mama ta ?

- Sigur.

Finola se apropie de Hollis și luă paharul de șampanie gol.

- Încă puțină șampanie ? întrebă ea. Cafea ?

- Cafea, te rog.

- Voi chema o altă asistentă. Revenim curînd. Vino, Avery.

Ascultătoare, am urmat-o pe Finola în altă cameră. A dat paharul gol unei asistente și i-a indicat să facă puțină cafea proaspătă pentru doamna Warner. Am pornit pe un hol lung, spre o cameră cu ferestre înalte.

M-am așezat unde m-a invitat Finola.

- Cît de greu se pot rearanja clinii ? am întrebat îngrijorată. Nu va trebui să desfaci toată partea de jos, nu ?

- Voi ruga fata care face tipare să se uite puțin. Pentru cît plătesc ei, putem să refacem toată afurisita de rochie, dacă va fi necesar. Își îndreptă umerii și se frecă la ceafă. Știi care e problema cu clinii, da ?

- Trebuie să mă uit mai de aproape.

- O regulă de aur pentru miresele gravide. Să nu ai niciodată încredere în termenul nașterii.

- Crezi că e puțin înaintată ?

- Cred că e înaintată cu cel puțin două luni.

Am privit-o înmărmurită.

- Văd asta tot timpul, zise Finola. Maternitatea este departamentul cu cea mai rapidă dezvoltare, la capitolul rochii de mireasă. Cam una din cinci mirese este însărcinată. Mult dintre ele au greșit datele. Chiar și în ziua de azi, unele femei își fac griji pentru că părinții nu vor fi de acord. Mai există și alte motive....Ridică din umeri. Nu e treaba noastră să judecăm sau să comentăm. Dacă am dreptate în legătură cu data, burtica lui Bethany va fi mult mai mare decît ne-am aștepta noi, atunci cînd va merge spre altar.

- Înseamnă că trebuie să uităm de clini și să înlocuim toată partea cu fusta, am zis eu. Deși nu cred că ne ajunge timpul pentru aplicarea șiragurilor.

- Vom ruga o persoană revoltător de scumpă din zonă să facă asta. Cît timp rămîne Bethany în oraș ?

Putem stabili o probă pentru mîine ?

- Desigur. Dimineața ?

- Nu, vom avea nevoie de mai mult timp. Ce zici de după amiază, după ședința ta ?

- Nu știu sigur cît va dura.

- Dacă nu ajungi și tu, măcar Bethany să vină pe la patru. Voi face fotografii și îți trimit imagini, ca să vezi ce am făcut.

- Finola...ești absolut sigură de data nașterii ?

- Nu sînt doctor, dar garantez că fata are sarcina mai mare de patru luni. I-a ieșit în afară și buricul, ceea ce de obicei nu se întîmplă decît pe la sfîrșitul ultimului trimestru. Și după cum lovește copilul ? Impresionant, pentru un făt care se presupune că are doar șaptesprezece centimetri lungime. Cu toate că Bethany nu s-a îngrășat, burtica nu minte.

Seara am ieșit la cină cu Jasmine și cîțiva prieteni din industria modei. Am stat la o masă pentru douăsprezece persoane, la un restaurant italian și, ca de obicei, s-a bîrfit despre cîțiva designeri, celebrități și stîlpi ai societății. Uitasem ce entuziasm emană grupurile de prieteni care te informează despre lucruri, înainte ca restul lumii să afle.

Am servit carpaccio de vită, felii de carne crudă, tăiate subțire ca foița de țigară, cu fulgi de parmezan pe deasupra. Toți au refuzat pîinea, dar eu tînjeam după o felie aburindă.

- Putem să mîncăm doar o felie fiecare, am zis eu.

- E dovedit ştiinţific că, dacă mănînci pîine albă, e rău pentru sănătate. Mai bine goleşti în gură pliculeţe de zahăr granulat.

Cînd au adus antreurile, am constatat că eram singura care comandase paste.

Jett, designer de accesorii, se uita cruciş la pennele mele spunînd cu un oftat:

- Nu am mai pus gura pe paste de cînd era Bush în Biroul Oval.

- Primul sau al doilea ? întrebă Jasmine.

- Primul, răspunse Jett nostalgic. Ţin minte ultima masă. Carbonara, extra bacon.

- Scuze, am spus, jenată de privirile intense ale celorlalţi asupra furculiţei mele plină cu paste. Ar trebui să mănînc la altă masă ?

- Cum eşti musafir din afara oraşului, începu Jasmine, poţi păstra pennele. Cînd te vei muta înapoi aici, totuşi, va trebui să-ţi iei adio de la carbohidraţii rafinaţi.

- Dacă mă mut aici, am adăugat eu. Va trebui să-mi iau adio de la multe lucruri.

A doua zi la ora unu, am luat un taxi şi am plecat spre studiourile *Stearns*. După cinci minute de aşteptare, o tînără cu o tunsoare ciufulită şi un costum negru, slăbănoagă rău, a venit să mă conducă spre un ascensor. Am urcat cîteva nivele şi am intrat în zona de recepţie unde eram convocată.

Mă așteptau trei persoane, care m-au primit cordial și cu atîta entuziasm, încît m-am relaxat imediat.

Erau îmbrăcați elegant, surîzători și s-au prezentat pe rînd.

Femeia era Lois Ammons, producător și asistent executiv al lui Trevor Stearns; apoi urmă Tim Watson, producător distribuție și Rudy Winters, producător și asistent regizor.

- Nu ai adus și cățelușul drăgălaș ? m-a întrebat Lois rîzînd, cînd am intrat într-un birou uriaș, de unde se vedea tronînd Chrysler Building.

- Mi-e teamă că draga de Coco este cam bătrînă pentru a călători, am spus.

- Biata de ea. Precis îți duce dorul.

- A rămas pe mîini bune. Sora mea Sofia are grijă de ea.

- Lucrezi cu sora ta, așa este ? Ce-ar fi să ne spui cum ai început. Stai, te deranjează dacă înregistrăm conversația ?

- Absolut deloc.

Următoarele trei ore au trecut atît de repede, încît au părut doar trei minute. Am discutat la început despre experiența mea trecută din industria modei și apoi cum am început munca la studio cu Sofia. Am amintit cîteva nunți pe care le-am coordonat, punctînd niște aspecte amuzante petrecute, lucru care i-a făcut pe toți să rîdă cu poftă.

- Avery, zise Lois, Jasmine mi-a comunicat că eşti pe cale de a-ţi găsi un agent.

- Da, deşi nu eram sigură dacă am nevoie, aşa că nu am...

- Este nevoie, spuse Tim, zîmbindu-mi. Dacă toate lucrurile merg bine, Avery, vom negocia aspecte precum aparițiile publice, licențele și drepturile de comercializare, obligații ale producătorilor, publicitate, reminiscențe...Așa că trebuie să-ți găsești imediat un agent.

- S-a făcut, am spus, notîndu-mi acest aspect. Să înțeleg că ne vom reîntîlni ?

- Avery, spuse Rudy, din punctul meu de vedere, eşti fata noastră. Va mai trebui să facem nişte teste, poate să trimitem o echipă de cameramani la nunta familiei Warner.

- Va trebui să primesc acceptul lor, am spus eu sincer, dar nu cred că ar obiecta.

- Tu şi această emisiune sînteţi perechea perfectă, spuse Tim. Cred că poţi lua conceptul lui Trevor şi să-l faci al tău. Vei aduce multă energie. Ne place imaginea roşcatei sexy şi cît de confortabil te simţi în faţa camerei. Vei prinde totul din mers.

- Trebuie să te întîlneşti cu Trevor, ca să vedem cum vă potriviţi, spuse Lois. El deja te adoră. Odată ce ai găsit agentul, putem începe să vorbim despre adaptarea show-ului la personalitatea ta, începînd cu

partea pilot. În primul episod vrem să avansăm ideea că Trevor e mentorul tău...îți rezolvă niște dileme și tu îl chemi pentru un sfat, pe care nu e neapărat nevoie să-l urmezi. În mod ideal, dinamica are momente de tensiune...Trevor are o protejată sclipitoare, dialogurile sînt inteligente...cum ți se pare ?

- Sună amuzant, am spus în mod automat, deși mă deranja sentimentul că pentru mine se crea o persoană.

- Și va trebui să existe un cîine, adăugă Tim. Toată lumea din birourile de la L.A. adoră ideea de a te vedea cu un cîine în brațe. Dar unul mai drăgălaș. Cum se numește rasa aceea pufoasă, Lois ?

- Pomeranian ?

Tom dădu din cap că nu.

- Nu, nu cred că la el m-am referit...

- Coton de Tulear ?

- Poate...

- O să fac rost de o listă cu rase de cîini, ca să cauți, zise Lois, notîndu-și.

- Îmi aduceți alt cîine ? am întrebat eu.

- Doar pentru show, zise Lois. Dar nu va trebui să-l iei acasă cu tine. Rîse ușor. Sînt sigură că biata Coco va vea ceva de spus legat de asta.

- Deci, am subliniat eu, cîinele va fi doar un accesoriu ?

- Un membru al distribuției, răspunse Tim.

În timp ce bărbaţii discutau, Lois mă prinse de mînă, remarcîndu-mi nervozitatea, apoi îmi făcu semn cu ochiul.

- Hai să facem să lucrurile să meargă, zise ea.

Seara, tîrziu, stînd în camera mea de hotel, privind mobilul, exersam ce să-i spun lui Joe. Am încercat cu glas tare cîteva replici, apoi am scris cîteva rînduri pe o foaie.

Cînd am realizat ce fac...repetam pentru o discuţie cu el...am dat de-o parte foaia şi m-am decis să-l sun. Joe a răspuns numaidecît. Vocea lui cunoscută, acel ritm tărăgănat şi calm al lui m-au făcut să mă simt bine din nou, iar în acelaşi timp mi-au umplut sufletul de dorinţă sfîşietoare.

- Avery, iubito. Ce faci ?

- Bine. Mi-e dor de tine.

- Şi mie mi-e dor de tine.

- Ai cîteva minute să discutăm ?

- Am toată noaptea. Spune-mi ce ai mai făcut ?

M-am rezemat pe perne şi mi-am încrucişat picioarele.

- Păi...azi am avut şedinţa cea mare.

- Cum a mers ?

Am descris în detaliu tot ce s-a spus, tot ce am simţit şi am crezut. Eu am vorbit cel mai mult, iar Joe era destul de rezervat, refuzînd să-şi exprime o opinie într-un sens sau în celălalt.

- Ați discutat și de cifre ? a întrebat pînă la urmă.

- Nu, dar sînt sigură că va fi vorba de bani mulți. Poate chiar sume care schimbă viața.

- Nu știu cît îți vor schimba banii viața, dar slujba o va face sigur, zise el pe un ton sardonic.

- Joe...această ocazie este una la care am visat dintotdeauna.Se pare că va deveni realitate. Au spus destul de clar că vor să ne înțelegem. Dacă așa stau lucrurile, nu știu cum aș putea să-i refuz.

- Ți-am spus dinainte că nu-ți voi sta în cale.

- Da, știu asta, am replicat puțin enervată. Nu mă îngrijorează faptul că ai vrea să-mi stai în cale. Mă neliniștește faptul că nu vei încerca să rămîi în viața mea.

Joe răspunse cu acea nerăbdare a omului care și-a văzut gîndurile învîrtindu-se în cercuri, exact ca ale mele.

- Dacă viața ta se va muta la o mie cinci sute de mile depărtare, Avery, nu va fi prea ușor pentru mine să rămîn în ea.

- Dacă te-ai muta tu aici, cu mine ? Am putea sta într-un apartament. Nu te leagă nimic de Texas. Ai putea să-ți faci bagajele și să...

- Nimic, în afară de familia mea, prietenii, casa, afacerea, fundația pe care am acceptat să o conduc....

- Oamenii se mai mută, Joe. Găsesc modalități să păstreze legătura. O iau de la început adeseori.

Problema este că sînt femeie, nu ? Majoritatea femeilor se mută, cînd iubiții sau soții lor primesc o ocazie de lucru, dar, dacă situația este inversată...

- Avery, lasă-mă cu prostiile astea. Nu e vorba de sexism aici.

- Ai putea fi fericit oriunde, dacă te decizi să fii....

- Nu e vorba nici de asta. Scumpo....L-am auzit pe Joe oftînd apăsător. Tu nu-ți alegi doar o slujbă, îți alegi o viață. O carieră, cu combustibil de rachetă. Nu vei mai avea un minuțel liber. Nu mă mut la New York ca să te văd o jumătate de zi în weekend și douăzeci de minute în fiecare seară, între ora la care ajungi acasă și ora de culcare. Nu văd nici un loc în acest gen de viață nici pentru mine, nici pentru copii.

Inima mea se zbătea zgomotos.

- Copii, am repetat amorțită.

- Da. Voi dori și niște copii într-o bună zi. Vreau să stau pe verandă și să mă uit la ei cum aleargă printre aspersoare. Vreau să petrec timp cu ei, să-i învăț să joace leapșa. Vorbesc despre a avea o familie.

A trecut mult timp, înainte să pot spune ceva.

- Nu știu dacă aș fi un părinte bun.

- Nimeni nu știe.

- Sincer, eu chiar nu știu. Niciodată nu am avut o familie adevărată. Am trăit alături de părți din familii destrămate. Odată, am venit de la școală, iar în casă era

un alt bărbat cu copiii lui, apoi am aflat că mama se recăsătorise fără a-mi spune și mie acest lucru. Într-o altă zi au dispărut toți, fără să ne prevină. Ca printr-o magie făcută de un scamator.

Joe vorbi blînd:

- Avery, ascultă...

- Dacă aș încerca să fiu părinte și aș eșua, nu mi-aș ierta-o niciodată. E un risc prea mare și e prea devreme să vorbesc despre asta. Pentru Dumnezeu, noi nici măcar nu ne-am spus pînă acum....Am tăcut, fiindcă mă înecau lacrimile.

- Știu, acum chiar nu pot spune asta, Avery. Fiindcă în momentul de față ar părea că pun presiune pe tine.

Trebuia să închei convorbirea. Trebuia să mă retrag.

- Măcar atît putem, am zis eu, să profităm la maxim de timpul care ne-a mai rămas. Mai am o lună pînă la nunta lui Bethany, iar după aceea...

- O lună în care ce să fac ? Să încerc să țin la tine mai puțin decît țin deja ? Să neg tot ce simt ? Răsuflarea lui era ciudată, întreruptă de ceva. Vocea lui era totuși deosebit de intensă. O lună în care să număr zilele pînă la numărătoarea finală...Ce naiba, Avery, nu pot face asta.

Lacrimile îmi șiroiau pe obraz și ardeau ca șuvoaie de lavă.

- Ce să spun ?

- Spune-mi să nu te mai doresc, răspunse Joe. Spune-mi cum să încetez să...Joe nu mai continuă . Mai bine pun capăt chiar acum, decît să o tot tărăgănez.

Mîna îmi tremura pe mobil. Eram speriată. Mai speriată decît fusesem vreodată în viața mea de orice.

- Hai să nu mai vorbim în seara asta, bine ? am spus pe nerăsuflate. Nu s-a schimbat nimic. Nu s-a hotărît nimic, în regulă ?

A urmat tot tăcerea.

- Joe ?

- Vorbim cînd te vei întoarce, zise el morocănos. Dar vreau să te gîndești la ceva, Avery. Cînd mi-ai spus povestea cu mama ta, care ținea în șifonier geanta Chanel, atunci ai înțeles total greșit metafora. Trebuie să te gîndești bine pentru cine se potrivește cu adevărat.

Capitolul douăzeci și unu

Devastată și epuizată după o noapte de nesomn, a doua zi de dimineață mi-am aplicat un strat generos de machiaj. Mi se vedeau cearcănele, deci eram în pas cu moda. Mi-am strîns lucrurile și am coborît cu cîteva minute înainte de a mă întîlni în hol cu Hollis, Bethany și Kolby. Urma ca limuzina să ne ducă la aeroportul Teterboro, care era cam la vreo zece kilometri depărtare. Era un aeroport secundar, aflat în New Jersey Meadowlands, foarte cunoscut pentru aeronavele private.

În hol am zărit-o pe Bethany, care stătea singură la o masă, în dreptul ferestrelor.

- Bună dimineața, am spus eu zîmbind. Și tu te-ai trezit devreme ?

Ea mi-a răspuns la zîmbet și părea extrem de obosită.

- Nu pot dormi bine din pricina zgomotului orașului noaptea. Kolby face duș. Vrei să stai cu mine ?

- Da. Să-mi iau niște cafea.

Am revenit cîteva minute mai tîrziu, cu o cană de cafea, apoi m-am așezat în fața lui Bethany.

- M-am uitat la imaginile trimise de Finola aseară. Ce părere ai despre noul concept al fustei ?

- E frumoasă. Finola spunea că o vor decora cu șiraguri de mărgele.

- Așadar, ești mulțumită ?

Bethany ridică din umeri.

- Îmi plăcea mai mult cînd era cu clini. Dar nu am de ales cu burta asta care crește mereu.

- Va fi o rochie superbă, am încurajat-o. Vei arăta ca o regină. Regret că nu am fost și eu la probă ieri.

- Nici nu era nevoie. Finola a fost extrem de amabilă cu mine și mama. Făcu o pauză. Nu a spus nimic....dar știe. Sînt sigură de asta.

- Ce să știe ? am întrebat-o nedumerită.

- De termenul la care voi naște. Bethany amesteca în cafea cu linguriță, dar gîndul îi zbura aiurea. Curînd voi intra în ultimul trimestru de sarcină. Poate că pînă la nuntă nu voi mai încăpea deloc în rochie.

- Pentru asta există proba finală, am spus automat. Va fi totul bine Bethany. Am sorbit puțină cafea și am admirat peisajul, urmărindu-i pe trecătorii îmbrăcați elegant...o femeie șic pe bicicletă....o pereche de bătrînei, amîndoi purtînd pe cap pălării din fetru. Mama ta știe ? am întrebat-o.

Ea dădu din cap afirmativ.

- Îi spun totul. Mereu îmi jur că voi ține anumite lucruri numai pentru mine, dar pînă la urmă tot îi spun

și mereu regret. Chiar și așa, tot îi spun. Cred că asta voi face toată viața.

- Poate că nu. Crede-mă, nici eu nu fac multe lucruri, pe care am crezut că le voi face întotdeauna.

Bethany lăsă lingurița în cană și o împinse pe masă.

- Mama spune că vei tăcea în privința lui Kolby, spuse ea. Îți mulțumesc.

- Te rog, nu-mi mulțumi. Nu e treaba mea să spun ceva.

- Ai dreptate. Nu e. Dar știu că îl placi pe Ryan și probabil că îți pare rău pentru el. Nu ar trebui, să știi. El se va descurca.

- Copilul este al lui ? am întrebat-o încet.

Bethany îmi aruncă o privire ironică.

- Tu ce crezi ?

- Cred că este al lui Kolby.

Zîmbetul îi pieri de pe buze. Nu spuse nimic. Nici nu trebuia.

Amîndouă am tăcut preț de cîteva minute.

- Îl iubesc pe Kolby. spuse Bethany într-un tîrziu. Știu că nu contează, dar îl iubesc.

- Ai discutat cu el despre asta ?

- Sigur.

- Și el ce spune ?

- Prostii. Spunea că vrea să ne căsătorim și să locuim într-o căsuță pe plajă în Santa Cruz. Și că ne

vom trimite copilul la școala publică. Bethany rîse sarcastic. Poți să-ți imaginezi că m-aș căsători cu un instructor de ski pe apă ? Kolby nu are nici un ban. Nimeni nu m-ar invita nicăieri. Aș fi un nimeni.

- Ai fi cu persoana pe care o iubești. Tatăl copilului tău. Va trebui să muncești, dar ai terminat colegiul și ai multe cunoștințe...

- Avery, nimeni nu face bani din muncă. Nu bani adevărați. Chiar dacă tu vei obține slujba aceea la televiziune, nu vei cîștiga niciodată , nici pe departe cît cîștigă un Travis, sau un Chase , sau un Warner. Eu nu am fost crescută să trăiesc printre cei din procentul de unu la sută. Am fost crescută să trăiesc în topul zece al topului celor unu la sută. Asta sînt eu. De aici nu poți să cobori. Nimeni nu ar renunța la modul de viață pe care-l am eu, doar pentru că iubește pe cineva.

Nu am dat nici o replică.

- Crezi că sînt o ticăloasă, spuse Bethany.

- Nu.

- Ei bine, sînt.

- Bethany, am început eu, ce ai de gînd să-i spui lui Ryan cînd se va naște copilul, cu două luni înainte de termen, cînd clar nu va arăta ca un prematur ?

- Atunci nu va mai conta. Vom fi legal căsătoriți. Chiar dacă Ryan decide să conteste paternitatea și să divorțăm, va trebui să plătească pînă-i va ieși pe nas. O să-l amenințcă voi contesta la tribunal contractul

prenupțial. Mama spune că Ryan va prefera să plătească, decît să se facă de rîs în mod public.

Mă străduiam să-mi păstrez expresia feței calmă.

- Ești sigură că nici Kolby nu va spune nimic ? Că nu va provoca necazuri ?

- Da. I-am spus că tot ce trebuie să facă acum este să aștepte. Odată ce divorțul se va pronunța, eu voi obține banii, iar Kolby va putea locui cu mine și copilul.

A urmat iar un moment în care nu am putut vorbi.

- Ce plan perfect, am comentat în final.

În timpul zborului înapoi am fost deosebit de tăcută, iar gîndurile mi-o luaseră razna. Mi-am pus căștile și am căutat pe laptop un film, l-am pornit și am privi în gol ecranul.

Orice fărîmă de compasiune sau milă pe care aș fi avut-o față de Bethany dispăruse în clipa cînd mi-a dezvăluit adevărul că nunta era doar un instrument prin care extorca bani de la Ryan Chase. Bethany și părinții ei știau deja că mariajul nu va dura. Știau că nu el era tatăl copilului. Profitau de bunul simț înnăscut al lui Ryan, care avea să fie pus la zid, în timp ce Bethany și Kolby vor trăi pe banii lui.

Eram mai mult decît sigură că nu voi putea trăi cu asta.

La periferia unghiului meu vizual, o vedeam pe Bethany gesticulînd nervoasă alături de Hollis, care

venise lîngă ea pe canapeaua lungă, de la spatele avionului. Șușoteau continuu, de cel puțin douăzeci de minute, iar discuția devenea din ce în ce mai animată, de parcă subiectul ar fi constituit o urgență. Bănuiala mea era că Bethany regreta că mai devreme îmi spusese atît de mult, iar acum i se confesa mamei sale.

La un moment dat Hollis a ridicat privirea și a întîlnit-o pe-a mea.

Da. Fusesem identificată ca o potențială problemă, care va trebui să fie abordată.

Mi-am întors privirea pe ecranul laptop-ului.

Mulțumită diferenței de zonă orară, am aterizat pe aeroportul Hobby din Houston la ora unsprezece.

- Ce frumos, mi-am zis surîzătoare, strecurîndu-mi laptop-ul în husa specială. Avem aproape întreaga zi în fața noastră.

Hollis zîmbi nesincer. Bethany nu-mi răspunse.

Am mulțumit pilotului și însoțitoarei de zbor, în timp ce Bethany și Kolby au coborît din avion. Îndreptîndu-mă spre ieșire, am văzut că Hollis mă aștepta.

- Avery, spuse ea cu amabilitate. Înainte să cobori, vreau să avem o mică discuție.

- Sigur că da, am spus, la fel de amabilă.

- Trebui să-ți explic ceva, fiindcă nu sînt sigură că ai înțeles exact ce fel de oameni sîntem noi. Regulile sînt diferite la nivelul nostru. Dacă ai oarecare iluzii

despre Ryan Chase, vreau să-ți spun ceva. Nu e cu nimic mai bun decît alți bărbați. Nu-ți dai seama că Ryan va avea pus de-o parte o drăguță mai tînără și dulce ? Un bărbat cu înfățișarea și banii lui va trece prin trei sau patru căsnicii, cel puțin. Ce-ți pasă ție dacă Bethany e una dintre ele ? Hollis mă privi încruntată. Nu ești plătită ca să judeci sau ca să te amesteci în viațile private ale clienților tăi. Treaba ta este să ai grijă de derularea nunții. Iar dacă va merge ceva prost....voi avea grijă ca nimeni să nu se mai atingă de afacerea ta. Voi face orice e necesar ca să-ți ruinez șansele de a apărea la acel show TV. David și cu mine avem prieteni care dețin imperiile media. Nici măcar să nu te gîndești să mă tragi pe sfoară.

Expresia mea cordială nu a suferit nici o modificare pe toată durata monologului ei.

- Hollis, așa cum ai spus la începutul călătoriei noastre, noi ne înțelegem reciproc.

După ce m-a fixat cu privirea cîteva secunde, s-a mai relaxat.

- I-am spus lui Bethany că nu vei fi o problemă. O femeie în situația ta nu-și poate permite să acționeze împotriva propriilor ei interese.

- Situația mea ? am repetat cu siderată.

- Muncești.

Numai Hollis Warner putea să rostească acest cuvînt, dîndu-i o conotație murdară.

Plecînd de la aeroportul Hobby, intenționat am ales o rută ocolitoare înapoi spre casă, tocmai pentru a-mi acorda timpul de care aveam nevoie. Cel mai bine gîndeam cînd eram în mașină, mai ales cînd aveam distanțe mari de parcurs.

Nu știu cum, dar gîndurile încîlcite și încețoșate de la înălțimea de croazieră a avioanelor deveniseră acum incredibil de clare și asta numai în clipa cînd am pus piciorul pe pămînt.

Nu puteam nega importanța – necesitatea – de a avea o carieră recompensantă. Dar niciodată slujba nu este lucrul cel mai important. Oamenii sînt.

Adevărul era că deja aveam o carieră pe care o iubeam. O ridicasem de la pămînt, împreună cu sora mea și era toată a noastră, eu o conduceam și totul era un succes real. Puteam să ne creăm și singure propriile noastre oportunități.

Discuția cu producătorii lui Trevor Stearns mi-a dat gustul straniu al atmosferei în care aveam să lucrez, fiind condusă și supravegheată, punîndu-mi-se totul în față. un Pomeranian pufos ?...Nu, mulțumesc. Eram absolut mulțumită cu știrba mea Chihuahua, care, deși nu era drăguță, cel puțin nu era un decor.

Mi-am dat seama că fusesem atît de luată pe sus de ideea unei mari lovituri în carieră, la care visasem toată viața, urmînd să revin triumfătoare la New York, încît nu m-am oprit puțin să mă gîndesc dacă asta era ce doream cu adevărat.

Uneori visele se schimbă atunci cînd nu te uiți.

Lucrurile pe care le realizasem și învățasem, ba chiar și cele pierdute, toate m-au ajutat să privesc lumea în alt mod. Dar, mai presus de toate, mă schimbasem datorită oamenilor la care am ales să țin. Parcă de-abia acum inima mea fusese scoasă din ambalaj și simțeam totul mai profund. De parcă...

- Dumnezeule, am spus, înghițind cu greu. Mi-am dat seama ce semnificație avea metafora cu poșeta Chanel.

Inima mea era obiectul protejat cu grijă, aflat pe un raft. Încercasem să-l protejez de orice stricăciune, folosindu-mă de el doar cînd era nevoie.

Unele lucruri devin mai frumoase cînd sînt folosite frecvent. Crăpăturile și zgîrieturile, locurile ușor uzate, sau cele care s-au deteriorat și au fost reparate...totul însemna că acel obiect a servit scopului său. La ce foloseşte o inimă care a fost folosită cu zgîrcenie ? Ce valoare are ea, dacă nu ai riscat-o pentru nimeni, niciodată ? Încercarea de a nu simți nu e răspunsul potrivit la problemele mele, ci era problema în sine.

Fericirea și teama erau lipite în interiorul meu, formau o monedă cu două fețe, care se tot răsucea. Voiam să merg la Joe chiar acum și să mă asigur că nu l-am pierdut. Voiam lucruri la care probabil că era mai bine să nu mă gîndesc deocamdată.

Viața pe care a descris-o el...Doamne, ajută-mă, o voiam și eu. Cu totul, inclusiv copiii. Pînă în acest moment fusesem prea speriată ca să recunosc asta, chiar și față de mine însămi. Fusesem prea copleșită de teama că voi deveni ca tata

Doar că nu va fi așa.

Spre deosebire de Eli, eu știam să iubesc oamenii. Era prima dată cînd realizam asta.

A trebuit să-mi scot ochelarii de soare, fiindcă rama de jos era inundată de lacrimi.

Chiar în acest moment aveam de rezolvat cîteva chestiuni urgente. Mai tîrziu voi merge la Joe, cînd voi găsi suficient timp și intimitate. Sentimentele lui și ale mele erau mult prea importante, pentru a le putea strecura printre alte treburi.

Am tras într-o parcare la un Whataburger. Așteptînd la coadă să comand o Diet DrPepper, mi-am căutat mobilul prin geantă și am formal numărul.

- Alo ? se auzi o voce înțepată.

- Ryan ? am spus eu, ștergîndu-mi obrajii. Sînt Avery.

Tonul lui s-a domolit.

- Te-ai întors din metropolă ?

- Da.

- Cum a fost călătoria ?

- Chiar mai interesantă decît m-am așteptat. Ryan, trebuie să vorbesc cu tine personal. Crezi că ai

putea lua o pauză, ca să ne întîlnim undeva ? De preferință un loc cu bar ? Nu te-aș ruga, dacă nu ar fi important.

- Sigur, te invit la prînz. Unde ești acum ?

I-am spus, iar el m-a îndrumat spre un bar și grill, nu departe de Montrose.

Am cumpărat Dier De Pepper, și m-am răcorit cu lichidul înghițit repede, pe nerăsuflate, apoi am mai dat un telefon înainte de a părăsi parcarea.

- Lois ? Bună, sînt Avery Crosslin. Am încercat să mimez regretul. Mă tem că a trebuit să iau o decizie dură în legătură cu *Nunta Secolului*....

Pentru ca să te simți îndeajuns de izolat la un bar și grill, ai nevoie ca localul să fie ori ticsit de clienți, ori complet gol. Restaurantul unde l-am întîlnit p Ryan era atît de aglomerat, încît am fost nevoiți să ocupăm două scaune de la capătul barului și să comandăm prînzul acolo.

Mi-a plăcut dintotdeauna să mănînc la un bar, unde se servea meniu complet, iar pentru această conversație în special, locul era perfect. Puteam să stăm foarte aproape, fără a fi nevoiți să menținem contactul vizual, fapt de mare ajutor, cînd ai de discutat o chestiune delicată, ca aceasta.

- Înainte să încep, ar trebui să-ți spun că veștile sînt proaste, i-am spus lui Ryan. Sau, poate că sînt vești bune, deghizate în vești proaste. Oricum ar fi, nu-ți va

suna bine cînd vei auzi. Dacă ai prefera să nu ştii, îmi cer scuze pentru că ţi-am irosit timpul şi plătesc eu masa, dar vreau să-ţi spun oricum....

- Avery, mă întrerupse Ryan, uşor, draga mea. Eşti pe viteză turbo.

Am zîmbit vinovată.

- New York, am explicat eu. Eram surprinsă, dar încîntată de felul în care mi s-a adresat, tonul lui aproape frăţesc, de parcă făceam parte din familie.

Barmanul ne-a adus un pahar de vin mie, iar lui Ryan o bere, apoi am comandat mîncarea.

- Referitor la veştile rele, zise Ryan, aş prefera să le aud imediat. Nu-mi plac pudrate cu zahăr. Şi nu-mi spune de partea bună. Dacă nu e evidentă, atunci nu există o parte bună.

- Ai dreptate. M-am gîndit la diferite moduri de a îmbrăca veştile, întrebîndu-mă dacă ar trebui să încep prin a menţiona prezenţa lui Kolby în avion, sau termenul fals, la care va naşte Bethany. Caut să mă gîndesc cum aş putea explica totul.

- Ia încearcă prin cinci cuvinte sau mai puţin, sugeră Ryan.

- Copilul nu este al tău.

Ryan mă privea mut.

Am repetat, mai lent.

- Copilul nu este al tău. M-am întrebat dacă era rău că mă simt atît de bine că i-am spus.

Cu multă grijă Ryan a luat paharul în mînă și l-a golit imediat. A făcut semn barmanului să mai aducă unul.

- Continuă, murmură el, străduindu-se să-și mențină brațul calm, pe tejghea. Privea în față, neclintit.

Timp de douăzeci de minute Ryan a ascultat, iar eu am vorbit. Nu-l puteam citi deloc – era perfect în a-și ascunde emoțiile. Treptat, însă, am simțit că se relaxează profund, așa cum i se întîmplă cuiva, care a purtat o povară grea luni de zile, iar acum, în sfîrșit, i s-a permis să o lase jos.

Ryan vorbi în cele din urmă.

- Ce a spus Hollis, despre a-ți perturba afacerea...nu-ți face nici o grijă pentru asta. Mă voi ocupa eu de familia Warner, așa că tu....

- Iisuse, Ryan, prima ta grijă nu trebuie să fie persoana mea. Hai să vorbim de tine. Te simți bine ? Mă temeam că ai anumite sentimente față de Bethany și...

- Nu, am încercat. Mi-am dat silința să fiu bun cu ea. Dar nu am dorit-o niciodată. Ryan se întinse și mă îmbrățișă, așa cum stăteam pe scaunele înalte de la bar. Îmbrățișarea a fost sinceră și puternică. Mulțumesc, murmură el în părul meu. Doamne, îți mulțumesc.

Nu eram sigură dacă vorbea cu mine, sau pur și simplu se ruga.

Ryan reveni pe poziție și mă privi cu ochii aceia imposibil de albaștri.

- Nu erai obligată să-mi spui. Puteai să mergi înainte cu pregătirile de nuntă, ca să-ți încasezi procentul.

- Da, apoi să mă uit cum familia Warner te duc la curățătorie ? Nu prea cred. L-am privit îngrijorată. Acum ce vei face ?

- Voi discuta cu Bethany cît se poate de curînd. Voi face exact ce trebuia să fac de la bun început: să-i spun că vom aștepta pînă ce se va naşte copilul, după care vom face testul ADN. Între timp, voi solicita să mă întîlnesc cu doctorul, ca să aflu data exactă a termenului cînd va naște.

- Aşadar, nunta se contramandează, am spus eu.

- Scoate totul din priză, veni replica lui imediat. Voi compensa eu costurile pentru Hollis, cele pe care nu le poți recupera. Și vreau să vă plătesc ție și oamenilor tăi pentru orele muncite.

- Nu e nevoie.

- Ba da, este.

Am mai discutat o vreme, iar clienții barului au plecat în mare parte, rămînînd doar barmanii, care se ocupau de chitanțe, bani și altele. Ryan a achitat nota și i-a lăsat barmanului un bacșiș uriaș.

La ieșirea din restaurant, Ryan mi-a deschis ușa.

- Nu mi-ai spus cum a decurs întîlnirea cu producătorii.

- A mers bine, am spus dezinteresată. Am avut impresia că voiau să-mi facă o ofertă frumușică. Dar, i-

am refuzat. Nu puteau să-mi ofere o sumă care să compenseze pentru tot ce am deja aici.

- Mă bucur că ai decis să rămîi. Apropo...ai de gînd să te vezi cu Joe curînd ?

- Sper că da.

- S-a purtat oribil, ca un taur cu două capete, cît ai fost plecată. Jack spunea că, data viitoare cînd mai pleci undeva, trebuie să-l iei și pe Joe cu tine. Niciunul dintre noi nu-l mai suportă așa.

Am rîs, simțind din nou fluturi în stomac.

- Nu știu cum mai stau lucrurile între mine și Joe acum, am mărturisit eu. Ultima dată cînd am vorbit la telefon, nu s-a terminat prea bine.

- Eu nu mi-aș face griji, zise Ryan zîmbind. Totuși, să nu amîni prea mult discuția cu el. De dragul nostru, al prietenilor.

Am dat din cap.

- Vreau să-i adun pe colegii mei și să le spun de contramandarea nunții, apoi îl voi suna. Ne-am despărțit, fiecare mergînd la mașina sa. Ryan, mi-am amintit eu. El s-a oprit și m-a privit atent. Într-o zi, mă vei angaja să organizez altă nuntă. Iar data viitoare va fi din motive adevărate.

- Avery, spuse el sincer, voi angaja pe cineva ca să mă împuște, dacă mă mai logodesc vreodată.

Capitolul douăzeci și doi

De îndată ce am ajuns la ușa mea, am auzit-o pe Coco lătrînd subțire, entuziasmată. A sărit de unde ședea și a venit repede la mine, foarte agitată de atîta emoție.

- Coco! am exclamat eu, aruncînd geanta, apoi am ridicat-o în brațe.

M-a lins și s-a cuibărit în brațele mele, parcă mustrîndu-mă că am lipsit atît de mult.

Am auzit un cor de urări de bun venit, din diferite colțuri ale studioului.

Ce bine era acasă.

- Cîinii nu au noțiunea timpului, spuse Sofia, prima care a ajuns la mine. Ea crede că ai plecat de două săptămîni, nu de două zile.

- Le-am simțit ca două săptămîni, am recunoscut eu.

M-a sărutat pe amîndoi obrajii, iar Coco dădea veselă din codiță, printre picioarele noastre.

- Ce bine că te-ai întors ! Am primit ceva mesaje de la tine, dar ieri ai fost tăcută, iar aseară ai amuțit de tot.

- Evenimentele din ultimele două zile ar depăși chiar și cea mai trasă de păr telenovelă. Pregătiți-vă să vă șochez.

Steven veni zîmbind și mă îmbrățișă. După ce se depărtă puțin, mă privi atent.

- Acum am devenit rezistent la orice șoc, zise el. Am văzut atît de multe emisiuni idioate, încît pot prevedea orice deznodămînt de la doi kilometri depărtare.

- Crede-mă, acesta va fi chiar un test greu. M-am încruntat cînd Coco m-a lins pe obraz și i-am remarcat limbuța aspră. I-a pus cineva ulei de cocos pe limbă, cît timp eu am lipsit ? am întrebat arțăgoasă. Parcă ar fi șmirghel.

- Nu lasă pe nimeni să o atingă, protestă Sofia. Am încercat. Spune-i tu, Steven.

- A încercat, mărturisi el. Am văzut-o eu.

Am dat din cap supărată și m-am adresat bietei Coco:

- Nu vreau să mă gîndesc la ce ai îndurat.

- Nu a fost chiar așa de rău....începu Sofia.

- Iubito, zise Steven, cred că vorbește cu Chuihuahua.

După ce am avut grijă de limba lui Coco, am rugat pe toată lumea să se oprească din ce face, apoi să ne așezăm la masa lungă.

- Restul zilei, am început eu, vom fi foarte ocupați cu un proiect special.

- Sună amuzant, spuse Val.

- Nu va fi amuzant deloc, am spus eu, privind spre Ree-Ann. Au plecat invitațiile pentru nunta Warner ? am întrebat, rugîndu-mă în gînd, Te rog, spune nu, spune nu...

- Ieri, răspunse ea mîndră.

Am scos o înjurătură care i-a uimit pe toți.

- Tu mi-ai spus, protestă ea. Eu am făcut doar ce....

- Știu. E OK. Din păcate, asta înseamnă o muncă în plus, dar ne vom descurca. Am nevoie să printezi lista cu invitații, Ree-Ann. Va trebui să-i contactăm pe fiecare dintre ei și să obținem confirmarea verbală a anulării.

- Cum ? De ce? Despre ce vorbești ?

- Va trebui să dezorganizăm nunta Warner-Chase.

- Cît din ea ? întrebă Steven.

- În întregime.

Tank se uita amuțit la ceilalți.

- S-a amînat ?

- S-a anulat, am spus eu. Irevocabil.

Toți s-au uitat nedumeriți la mine, întrebînd simultan:

- De ce ?

- Nu trebuie să iasă nimic din încăperea aceasta. Noi nu ne bîrfim clienții. Niciodată.

- Da, toți știm asta, zise Steven. Explică-ne, Avery.

Două ore mai tîrziu, echipa mea părea tot consternată de turnura pe care o luaseră evenimentele. I-am asigurat că toți vor primi o compensație financiară pentru timpul pierdut. Vor urma și alte nunți, alte ocazii să ne ridicăm firma.

Totuși, toate acestea erau o slabă consolare pentru faptul că trebuiau să anuleze tot ce făcuseră pentru bunul mers al unei nunți care avea să se petreacă peste doar o lună.

Steven reușise deja să anuleze rezervarea flotei de Rolls Royce. Sofia contactase firma de catering, precum și compania care închiria scaune și mese. Val și Ree-Ann se angajaseră să ia lista și să-i sune pe fiecare dintre invitați, informîndu-i despre anulare și mințind că nu cunosc motivul acesteia.

- Cît mai stăm să facem asta? se plînse Ree-Ann. E ora cinci și mi-e foame. Vreau să merg acasă.

- Aș vrea să rămîneți pînă la șase, dacă se poate, am spus eu. În funcție de cum va evolua anularea, va trebui să stăm mai mult la muncă săptămîna aceasta, deci poate vreți să...M-am oprit, fiindcă am auzit cheia răsucindu-se în ușă.

Singurii oameni cu chei erau Sofia, eu, Steven și...și Joe.

Joe intră. Mă căută cu privirea și mă găsi imediat.

Toată încăperea se cufundase într-o liniște tensionată.

Joe arăta groaznic, era tras la față, nedormit, neîngrijit, evident plictisit. Era mare, tulburat, morocănos.....și în întregime al meu.

Simțeam în urechi cum îmi bate inima de tare.

- Ryan m-a sunat, zise Joe, cu o voce de tinichea.

Toată lumea stătea nemișcată. Toți ascultau curioși, fără ca măcar să pretindă că-și văd de treburile lor. Pînă și Coco urcase pe canapea, ciulise urechile și ne privea interesată.

- Ți-a spus el....am început eu.

- Da. Era clar că Joe nu dădea doi bani pe cine mai era acolo, sau ce vedeau. Era concentrat exclusiv pe persoana mea. Se înroșise mult, strîngea din dinți și, cu toate că se forța să-și păstreze calmul, se vedea clar că mai are puțin și explodează.

Trebuie să-i scot pe toți din studio. Rapid.

- Stai puțin să fac puțin loc aici, am spus timid, apoi putem discuta.

- Nu vreau să discut, mormăi Joe și veni spre mine, dar se opri, văzînd că mă retrag instinctiv. În treizeci de secunde, mă avertiză el, ești a mea. Vei dori să te afli sus, cînd se va întîmpla. Se uită la ceas.

- Joe, am dat din cap agitată. Haide, nu poți pur și simplu să...

- Douăzeci și cinci.

Draci. Nu glumește.

Am aruncat o privire disperată spre Ree-Ann și Val, care se distrau cum nu o mai făcuseră vreodată.

- Puteți să mergeți acasă, acum, le-am spus scurt. Ați făcut toți treabă bună azi. Mîine dimineață să veniți odihniți.

- Eu mai rămîn să lucrez pînă la șase, spuse Ree-Ann cu exces de zel.

- Te ajut și eu, i se alătură Val.

Tank nu știa cum să reacționeze și mă privi compătimitor.

- Îi dau afară imediat, Avery. Steven își luă cheile. Hai să luăm cina, îi sugeră el Sofiei, pe un ton calm, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. De parcă nu eram pe punctul de a fi violată în sufragerie.

- Optsprezece secunde, spuse Joe.

Revoltată, dar și amuzată, am luat-o spre scări, intrînd în panică.

- Joe, dar e ridicol...

- Cincisprezece. Începu să se apropie de scări, urmîndu-mă cu pași măsurați. Mă simțeam ca o creatură vînată, am urcat în grabă scările, care parcă se transformaseră într-un turn nesfîrșit.

Pînă ce am ajuns în camera mea, Joe mă prinsese. Am intrat în fugă și l-am privit cum intră, apoi a închis ușa. S-a încordat, gata să pună mîna pe mine, în orice direcție m-aș fi îndreptat. Atunci am zărit în

ochii lui o licărire și inima m-a usturat. Am fugit în brațele lui.

M-a îmbrățișat prelung. Gura lui m-a acaparat, scoțînd niște gemete ce puteau trece dept extaz sau agonie. Cîteva minute am avut doar senzația de întuneric, sărutările lui demolînd orice gînd. Nu știu sigur cum am ajuns în pat. Ne-am rostogolit pe pat complet îmbrăcați, trăgînd de haine, fiecare de ale celuilalt, printre sărutări agresive, pătimașe și flămînde. Ne dezlipeam doar cînd nu mai aveam oxigen. Joe mă săruta pe gît și trăgea de cămașa mea, agresiv, cum nu mai fusese niciodată. Am auzit material sfîșiat și nasturi sărind.

Mîinile îmi tremurau, dar am reușit să-i cuprind obrajii între palme.

- Joe, ușurel. Hei...

Mă sărută din nou, tremurînd de efortul reținerii. Am simțit presiunea lui fierbinte apăsîndu-mă necontenit. Îl doream atît de mult, încît simțeam că mă doare tot corpul. Am gemut, dar aveam de vorbit mai întîi. Erau multe de spus.

- Îmi aleg viața pe care o doresc, am reușit să spun. Nu ai nici o obligație față de mine. Rămîn pentru că aici este casa mea și pot să-mi îndeplinesc toate visele aici, cu sora și prietenii mei, cu angajații și cîinele meu, iar toate lucrurile.....

- Dar eu ? Am avut și eu un loc în hotărîrea ta ?

- Păi...

Mă privi încruntat, dezamăgit că ezit.

- Joe, eu încerc să-ți spun că...nu aștept din pattea ta un angajament, din cauza asta. Nu vreau să simți vreo presiune. Poate vor trece ani înainte să-mi dau seama ce simțim unul pentru altul, așa că....

El îmi luă ultimele cuvinte de pe buze cu o sărutare, îmbătîndu-mă cu gustul și mirosul lui. După ceva vreme, ridică încet capul.

- Acum chiar știi, șopti el, privindu-mă afectuos. Părea în aceeași măsură amuzat. Acesta era Joe, cel cu care eram obișnuită, cel căruia îi plăcea să mă tachineze nemilos. Și mi-o vei spune.

Din nou inima începu să-mi bată puternic. Nu eram sigură că pot face tot ce dorește el.

- Mai tîrziu.

- Acum. Se lăsă cu toată greutatea pe mine, parcă pregătindu-se pentru un asediu prelungit.

Am abandonat orice mîndrie.

- Joe, te rog, nu mă face să.....

- Spune-o, murmură el. Sau, peste zece minute vei țipa cuvintele în timp ce eu te pătrund.

- Iisuse, am început eu să mă zvîrcolesc, foindu-mă sub el. Ești cel mai....

- Spune-mi, insistă el.

- De ce trebuie să fiu eu prima ?

Joe mă privea intens, necruțător.

- Fiindcă așa vreau eu.

Înțelegînd că nu va exista nici un compromis, am început să gîfîi, de parcă alergasem la maraton. Am reușit să scot cuvintele, dintr-o răsuflare.

Joe începu să rîdă, iar eu chiar eram contrariată.

- Scumpo...o spui de parcă mărturisești o crimă.

M-am necăjit și mai tare, continuînd să mă frămînt sub el.

- Dacă vrei să mă iei peste picior....

- Nu, spuse el tandru, dar nu-mi dădu drumul. Îmi luă capul între palme. Mai rîse o dată, apoi mă fixă cu privirea, citind în ochii mei totul, fără ascunzișuri. Te iubesc, îmi spuse. Mă sărută blînd, cu buze de catifea. Acum mai încearcă o dată. Urmă altă sărutare și mai blîndă, copleșitoare. Nu trebuie să te temi.

- Te iubesc, am reușit să rostesc, dar inima tot îmi bubuia în piept.

Recompensa lui Joe a urmat, sub forma unor sărutări delicate, apoi mai profunde, explorîndu-mă. După ce mintea mea fusese răvășită complet, și-a frecat ușor nasul de obrazul meu.

-Te voi săruta de un milion de ori în viața noastră și tot nu va fi de ajuns.

Viața noastră.

Nu mai cunoscusem atîta fericire, care îmi pătrunse în locul acela din inimă, unde normal începe amărăciunea, tristețea, iar lucrul acesta m-a făcut să

plîng. Joe îmi ștergea lacrimile ușor, apăsînd cu buzele șiroaiele sărate, lacrimi de bucurie.

- Hai să mai exersăm, zise el.

Curînd am observat că, spuse persoanei care trebuie, aceste cuvinte nu erau atît de greu de rostit.

Era cel mai ușor lucru din lumea aceasta.

Epilog

"Societatea Salvatorii Codiţelor Fericite" fusese împodobită pentru Crăciun, cu şiraguri de luminiţe atîrnînd peste tot, din tavan. Bradul din hol era plin cu ornamente în formă de recompense pentru căţei. Deşi Millie şi Dan stabiliseră că înainte de sărbătoarea Crăciunului nu se mai fac adopţii, pentru a împiedica impulsurile unora de a cumpăra şi de a regreta mai tîrziu, adăpostul şi website-ul acestuia fuseseră extrem de aglomerate. Oamenii aveau voie să viziteze cîinii şi să îşi rezerve unul, pînă după 1 Ianuarie, cînd adopţiile erau reluate.

Joe îşi pregătise camera foto în sala de pregătire, iar eu am ales cîteva jucării dintr-o cutie. Eram aici pentru vizita lunară şi fotografiile făcute noilor sosiţi la adăpost.

Ceva mai tîrziu mergeam la Galleria, ca să cumpărăm cadouri de Crăciun, lucru pe care Joe îl detesta, la fel de mult pe cît eu îl adoram.

- Cumpărăturile sînt un sport competitiv, i-am spus eu. Stai cu mine, amice. Îți arăt eu cum se face.

- Cumpărăturile nu sînt un sport.

- Eu așa le fac, l-am asigurat eu, iar el a considerat că merită să vină cu mine, ca să mă vadă în acțiune.

Înainte ca Dan să deschidă ușa, ca să aducă primul cățel, am auzit lătrături numeroase.

- Ce se întîmplă acolo ? am întrebat curioasă.

Joe a ridicat din umeri nonșalant.

S-au deschis ușile și o haită de pui Golden Retriever au dat buzna înăuntru. Eram fermecată de forfota gălăgioasă din jurul nostru, toți dînd din codițe, neliniștiți și drăgălași. Erau cinci.

- Toți de-odată ? am întrebat eu. Nu crezi că aș putea să-i...Am observat că toți aveau la zgardă medalioane cu un cuvînt scris. Uimită, am luat unul în brațe și am citit cuvîntul scris pe medalion, iar el voia să mă lingă pe față. "*Mea*", am citit eu cu glas tare. Am ridicat un altul, pe al cărui medalion scria "*Vrei*". L-am privit pe Joe, nedumerită și am mai luat unul. "*Soția*", am citit iar. Joe îl împinse pe altul spre mine. "*Să Fii*".

În cele din urmă am înțeles.

Nu mai puteam să văd, fiindcă lacrimile mi-au inundat ochii.

- Unde e cel care-mi mai trebuie? am întrebat eu, alergîd după năstruşnicii care alergau peste tot împrejurul nostru.

- Băieţi, strigă Joe. Hai să vă aşezaţi în ordinea învăţată de la mine, aşa cum am repetat. Se aplecă spre căţei şi începu să-i alinieze unul lîngă altul, chinuindu-se să-i ţină pe loc, numai că ordinea nu i-a ieşit chiar cum a dorit.

Vrei. Mea. Să Fii. Soţia.

Cel de-al cincilea, care purta semnul întrebării, plecase spre cutia cu jucării, iar ceilalţi deja se jucau în cerc.

- Este o cerere în căsătorie cu căţeluşi ? am întrebat eu, chinuindu-mă să zîmbesc printre lacrimi.

Joe scoase un inel din buzunar.

- O idee proastă ? mă întrebă el.

Dumnezeule, îl iubesc pe acest bărbat mai mult decît viaţa.

Mi-am şters lacrimile cu mîneca.

- Nu, este minunat...poate puţin incorect gramatical, dar ce să-i faci, nu toată lumea ştie să dreseze căţeluşi. Printre micuţi m-am strecurat în braţele lui. L-am luat de gît. Cum să spun "Da "? Mai ai alte semne ?

- Mai era al şaselea căţeluş, care trebuia să poarte un medalion cu două feţe: "Da" şi "Nu", dar era

fetiță și a fost adoptată săptămîna trecută.

L-am sărutat pasional.

- Opțiunea "Nu" oricum nu ar fi fost necesară.

- Atunci....

- Da ! Sigur că da !

Joe mi-a pus pe deget inelul cu diamant, iar eu am admirat licăririle alb-roșietice.

- Te iubesc, spuse el, iar eu am repetat cuvintele, cu glas tremurat de emoție.

Cum stăteam pe genunchii lui, m-am aplecat într-o parte, ca să-l dezechilibrez și să cadă.

Atunci el s-a rostogolit de bună voie, a căzut lent pe podea, ținîndu-mă tot în brațe și am început să ne sărutăm. Cînd s-a rostogolit deasupra mea, cu un sărut mai profund și mai intim, toți cățelușii au tăbărît pe el, lingîndu-l și jucîndu-se cu cămașa lui.

Peste cîteva minute eram amîndoi copleșiți de puii jucăuși și am constatat că e imposibil să te săruți atunci cînd rîzi.

Dar, cu toate acestea, noi am tot încercat.

Sfîrșit